

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

LAUREN ASHER

OLİMPOS

Çeviren: Aydan Yalçın

TEK DİLEĞİM SENSİN

LAUREN ASHER

*Seksi Doktor'la Hayallerin Doktor'u arasında
seçim yapamayanlara...
Doktor Darling'e âşık olmaya hazırlanın.*

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

Martinez
Coquito

Aileğ'in
Tanfisi

igmeden önce
çalışkalayın

ÇALMA LİSTESİ

Tek Dileğim Sensin

aşktan kağımaya bak

Gece Nöbetine Hoş Geldiniz

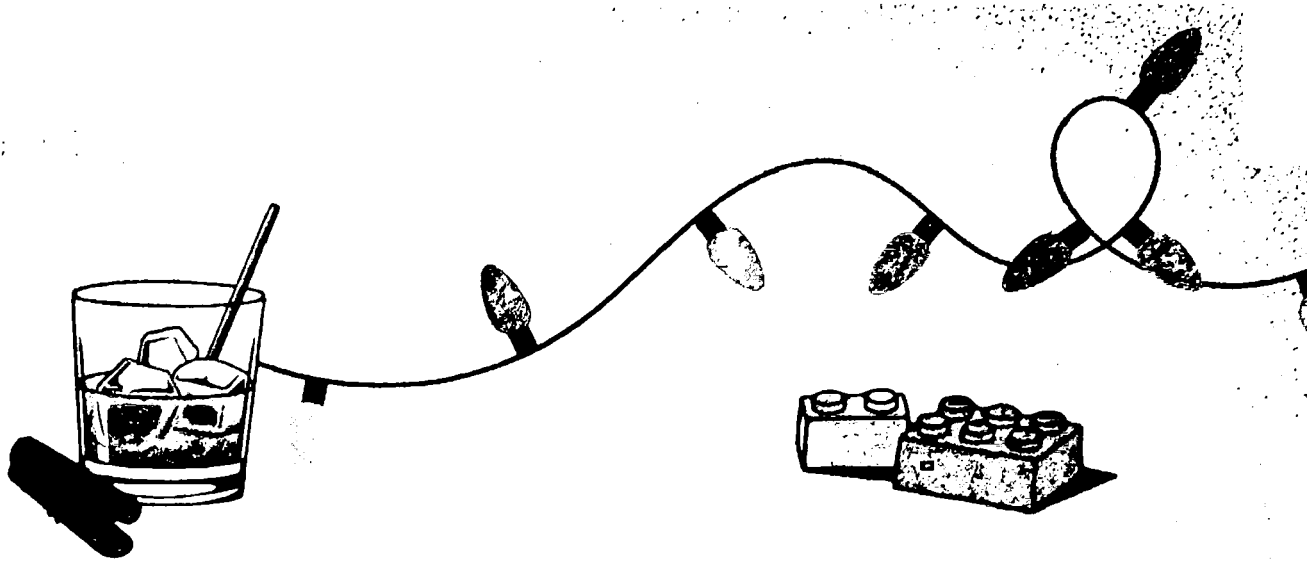
Coquito 15 Keyfine Bak

Sonsuza Dek Mutlu Çalma listesi

Noel ağacının altındaki
hediyeler umurunda değil

Ben ökse otunun
altında beklemeye
devam edeceğim

Wisteria

BİRİNCİ BÖLÜM

Catalina

“**B**akın! İşte Aiden geldi!” dedi kız kardeşim Gabriela, karşılama masasını işaret ederek.

Beş kelimedenden daha az konuşup moralimi bu denli bozması gerçekten etkileyiciydi, restoranın hoparlörlerinden bangır bangır yükselen Noel müziği bile artık keyfimi yerine getiremezdi.

“Bize mi katılacak?” Masadaki yerime oturmak yerine sandalyemin arkasını sıkı sıkı kavradım.

Gabriela’nın kaşları çatıldı. “Evet. Dün sana mesaj attım ya.”

Hay aksi. Annem beni baş nedime konuşmamla ilgili soru yağmuruna tuttuğundan telefonumu *rahatsız etmeyin* moduna almıştım. Ben henüz tek bir cümle bile yazamamışken Aiden’in sağdıçı Luke Darling onaylaması için anneme kendi konuşmasının bir kopyasını göndermişti bile.

Kız kardeşim hafif gergin bir sesle, “Aiden’in bize katılması sorun olur mu?” diye sordu. Annem bir kardeşime bir bana baktıktan sonra olay çıkarıp kız kardeşimin gününü mahvetmememi emredercesine gözlerini her zamanki suçlayıcı tavrıyla üzerime dikti.

“Hayır,” diyerek asık suratıma bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım. “Hiç sorun değil.”

Bu koca bir yalandı ama neyse ki kimse bunu yüzüme vurmadı. Eski erkek arkadaşım ile çıkmaya başladığından beri kız kardeşimle aramızın limoni olduğunu söylemek biraz hafif kalabilirdi ama bunda benim de suçum yok değildi.

İşte bu yüzden buradasın ve herkesten kaçmak yerine Gabriela'nın düğünden önceki prova yemeğinde hazır bulunarak ona destek olmak için çaba sarf ediyorsun.

İfadem kız kardeşimin endişelerini gidermiş olacak ki hızla restoranın kapısına döndü.

Yüzünde yeniden güller açtı. "Ah, harika! Luke da gelmiş."

Öylesine düşüncelere dalmıştım ki Luke'un Aiden'in arkasından restorana girdiğini fark etmemiştim bile.

Kahretsin.

Kalbim duracak gibi oldu. "O da mı burada?"

Gabriela bana şöyle bir baktı. "Aiden'la planları vardı, bu yüzden onu da davet ettim."

"Neden?" Bu soru ağzımdan kaçmıştı.

Luke'la hepi topu dört kez konuşmuş olsam da bu kadarı bana yetmişti. Geçmişte onun gibi adamlarla çıkmıştım ve sonu benim için hiç de iyi bitmemişti, bu yüzden Luke'tan ve onun daimi neşesinden uzak durmayı tercih ediyordum.

Hem bu hem de Aiden'in tıp fakültesindeyken tanıştığı çekici, zeki ve sevimli yakın arkadaşı olduğu için ondan uzak durmalıyım. Aiden benden ayrılana *kadar* Luke'la hiç tanışmamıştım çünkü Doktor Darling o sıralar Kızıl Haç'ta gönüllü çalışıyordu.

Aslında hakikaten kusursuz biriydi ve tam da annemin çıkmamı isteyeceği türden bir adamdı... *tabii* Wisteria Gölü'nde yaşayan biriyle çıkmayı düşünüyor olsaydım.

Luke aslen bizim kasabadan değildi ama hastanede açılan pozisyonu fırsat bilip bir yıl önce buraya, Aiden'in yanına taşınmıştı. Dolayısıyla onu da kasabalı erkeklerle aynı kefeye koyabilirdim.

“Cata,” dedi annem ters bir tavırla.

Ona dik dik bakıp, “Ne var?” diye çıkıştım.

Bariz bir hoşnutsuzlukla burnunu kaldırdı. “Bir saatliğine tatsızlık çıkarmadan durabilir misin?”

Göğsümdeki acıyı görmezden gelip yüzüme bıkkın bir ifade yerleştirdim. “Bilmiyorum. Bu epey zahmetli bir rica...”

Gabriela ofladı.

“Luke’tan neden hoşlanmadığını bilmiyorum ama o, Aiden’in ailesinden sayılır, azıcık kibar olsan ölür müsün?”

Belli etmemeye çalışsam da sözleri ağırıma gitmişti. Annemin, bu tür söylemlerin beni ne kadar incittiğini bildiğinden şüpheliydim çünkü bu konuyu onunla hiç konuşmamıştım.

“Prenses,” diye seslendi Aiden masamıza varır varmaz. Sarı saçlarını yeni kestirmişti ve her zamanki gibi polo tişörtü ve ütülü keten pantolonuyla bir golf kulübünden fırlamış gibi görünüyordu. Aiden’in kıyafet seçimi iyi bir ikili olamayacağımızın ilk göstergesiydi ama ben tarzının annemin hoşuna gittiğini düşünüyordum.

Aiden’la tamamen yanlış nedenlerle, bilhassa da annemi memnun etmeyi umduğum için çıktığımı çok geçmeden fark etmiştim. Her ne kadar ayrılma cesaretini ilk o göstermiş olsa da Aiden da ilişkimiz hakkında benimle aynı şeyleri düşünüyordu.

Müstakbel eniştem kollarını Gaby’ye dolayarak onu göğsüne çekti. Başının tepesine bir öpücük kondurduğunda Gaby nişanlısının kollarına gömüldü. Annemden küçük bir takdir nidası yükselirken ben de belli belirsiz gülümsedim.

Aiden’in Gaby’ye taktığı şirin lakap zaman zaman gözlerimin dolmasına neden olsa da birlikte çok tatlı göründüklerini kabul etmeliydim.

Bu iki muhabbet kuşu dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki Luke’un kolu benimkine değene kadar masanın etrafından dolaşarak yanıma geldiğini fark etmemiştim bile. Bu tek doku-

nuşla göğsümde hafif, havai bir his uyandı. Ancak gerçekliğin ağırlığıyla hemen o hissin başını ezdim.

Sanırım Luke'un dokunuşundan *hoşlanıyordum*. Hatta şu anda düz siyah bir Henley'yle kot pantolonun üzerine giydiği ceketin sandal ağacı ve deri gibi kokması bile *hoşuma* gidiyordu. Ama Luke'tan karakter olarak *hoşlanmıyordum*. Sinirlerimi zıplatacak kadar cana yakın, son derece düşünceli ve gerek kasları gerekse başkalarına yardım etme konusundaki özverisiyle geleceğin süper kahramanlarına ilham olabilecek bir adamdı.

Luke gülümseyerek, "Catalina," dedi. Herkese aynı şekilde gülümsediğini gördükten sonra bu hâline artık şaşırmıyordum.

Gülümsemesinin üzerimde yarattığı *his* kafamda alarm zillerinin çalmasına neden olunca aramıza biraz mesafe koydum.

"Lucas."

Yüzünü bana çevirdiğinde sırtışı genişledi. "Adım *Luke*."

"Ben de birbirimize tam adımızla hitap etmeye başladığımızı sanıyordum."

Kendi kendine kahkaha atarak midemde bir şeyin çırpınmasına neden oldu. "İyi de adım Lucas değil ki."

"Tüh. Oysa ki *Luke*'tan daha çok sevmiştim."

Kahverengi gözleri eğlendiği zamanlardaki gibi parlıyordu ve lanet olsun ki çok güzellerdi. Benimkileri utandıracak kadar koyu, uzun kirpiklerle çevrelenmişlerdi.

Dikkatini üzerimde hissetmeye daha fazla dayanamadığım için bir an önce göz temasını kesmeliydim.

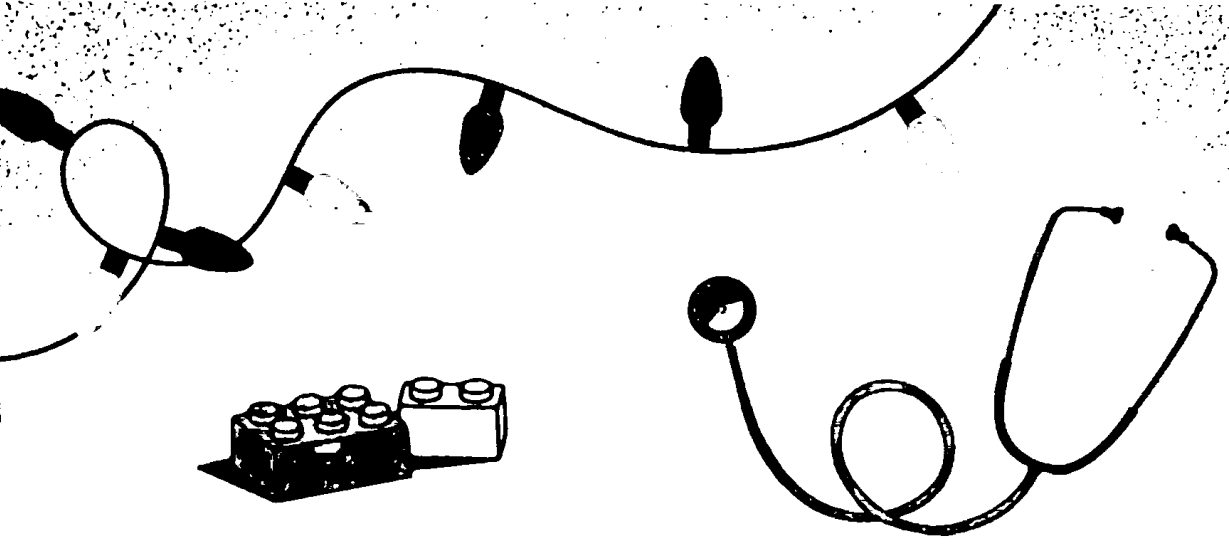
Luke Darling¹ insanlara davranışlarıyla soyadının hakkını veriyor olabilirdi ama beni henüz kandıramamıştı. Yani onda bir sorun olmalıydı, değil mi? İnsan daima *bu kadar* mutlu ya da başkalarına yardım etmeye bu kadar hevesli olamazdı, ne pahasına olursa olsun insan hayatını korumaya yemin etmiş olsa bile.

1 (İng.) Sevecen. -ç.n.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Sevdiğimiz iki insan yuva kuracağı için endişelerimi bir kenara bıraktım çünkü öngörülebilir gelecekte Luke'a katlanmak zorundaydım. Ondan hoşlansam da hoşlanmasam da.

İKİNCİ BÖLÜM

Luke

Restorana doğru yürürken otuzlarının başında olgun bir adam gibi davranmam gerektiğine dair kendimle motivasyon konuşması yapmama rağmen Catalina'yı gördüğüm anda her şey altüst olmuştu.

Aiden ve Gaby birlikte olmaya başladığından bu yana birbirimizi ancak birkaç kez görmüştük ve her sohbet girişiminden sonra onunla konuşmak için neden uğraştığımı merak ediyordum. Aiden onlara katılmam için ısrar etmeseydi muhtemelen bu öğle yemeğini pas geçerdim.

Ev arkadaşı olmamıza rağmen ikimiz de yeni, son teknolojiyle donatılmış Aurora Hastanesi'nde acil servis doktoru olduğumuz için birlikte nadiren kaliteli vakit geçirebiliyorduk. İkimiz de farklı günlerde gece nöbetine kaldığımızdan genellikle birbirimizi sadece ayaküstü görüyorduk ama bugün ikimiz de izinliydik.

Bugünü kazasız belasız atlatacağımı sanırken Catalina'ya tam adıyla seslenerek ilk cevizi kırmıştım. Muhtemelen bunu sırf onu gıcık etmek istediğim için yaptığımı düşünmüştü ama bence adı çok güzeldi.

Garson kız siparişlerimizi almaya gelerek masadaki sohbeti böldü. Karşısında oturan güzel, sinirli

esmer kıza odaklandığından menüye hiç bakmayan ben hariç herkes ne yemek istediğine karar vermişti. Bu yüzden ilk gördüğüm şeyi seçtim.

Catalina alaycı bir homurtuyla güldü. Bu kulağıma olması gerekenden daha sevimli gelmişti.

Sevimli mi? Daha çok kaba.

Evet. O kadar kaba ki kendimi gülümserken ve çıkardığı o sesi tekrar duymayı dilerken buldum. Kasabadaki çoğu insan Catalina'ya buz kraliçesi dese de onun gibi insanların mutlaka bir erime noktası olurdu.

Ben henüz onunkini bulamamıştım.

“Bir şey mi söyleyecektin?” Dirseklerimi masaya dayayıp tüm dikkatimi ona verdim.

“Hayır,” dedi üzerine basa basa ve dudaklarını büktü. Pembe, dolgun ve *ne zaman yanında olsam somurtan* dudaklarını.

“Bundan emin misin?”

“Evet.”

“Hep böyle konuşkan mısındır?”

“Muhtemelen.”

“Vay be, az önce dört heceli bir kelime mi kullandın sen?” Nabzımı kontrol ettim. “Bir dahaki sefere önden uyarsan iyi olur.”

Siparişini vermiş olmasına rağmen bakışlarını menüye dikip okuyormuş gibi yaptı. Aiden beni Gabriela ve annesiyle konuşmasına dâhil ederken Catalina da sessizce bizi dinledi. Ne zaman kalabalık bir ortamda olsak pek konuşmuyordu, bu da aklından geçenleri daha çok merak etmeme neden oluyordu.

Büyük ihtimalle seni sessizce yargılıyor. Aiden onu yakından tanıdığına ne kadar iyi biri olduğunu göreceksin dese de bu tavrını görmezden gelemezdim.

Tabaklarımız gelince siparişimi verdiğimde Catalina'nın neden o şekilde tepki verdiğini anladım. Ejderha Nefesi rulusunun ağzımı cayır cayır yakacağını bilseydim biraz daha lezzetli

bir şey seçerdim. Ağzım kelimenin tam anlamıyla yangın yeri olmuştu. Şu anda *taş olsa* tat alma duyularımı yakıp kavuran bu yemekten daha iyi olurdu. Bu gidişle sonum acilde bitecekti çünkü midemin bu tabağın tamamını kaldırabilmesinin imkânı yoktu.

Bunun gezegendeki en kötü suşi olduğunu söyleyebilirdim ama nefes nefese kalıp su içerken Catalina'nın bana kıs kıs güldüğünü görünce fikrimi değiştirdim.

Gözlerindeki ışıltıya kendimi öylesine kaptırmışım ki masanın öbür ucundan uzanıp tabağımdaki suşiden bir parça kaptığında donup kaldım.

Onu uyarmaya fırsat bulamadan gülümseyerek ağzına atıp çiğnemeye başladı.

Tek bir tepki vermedi. Gözleri sulanmadı. Çaresizce suya sarılmadı.

“Gösterişçi.” Kaşlarımı çattım.

Şok olmuş gibi sahte bir tavır takındı. “Az önce kaşlarını mı çattın sen?”

Ona ters ters baktım.

“Vay be. Bir dahaki sefere önden uyarsan iyi edersin.” Beni taklit ederek nabzını kontrol etti.

Yemek çubuğumu ona orta parmak gibi gösterince bu onun daha çok eğlenmesine ve yanımda oturan Aiden'in da boğuk bir kahkaha atmasına neden oldu. Gaby ve Bayan Martinez sohbete devam ederken ben de yeniden onlara katılmaya çalıştım ancak Catalina tabağımdan bir parça daha alarak dikkatimi tekrar üzerine çekti.

“Sen koca bir bebedsin. Bu ne ki? Hiçbir şey,” dedi.

“Hiçbir şey derken berbat olduğunu kastediyorsan evet, ilk kez bir konuda hemfikiriz demektir.”

Üçüncü parçayı almak için uzandığında tabağımyı kendime doğru çektim.

“Yemeğimi aşırmayı bırak.”

Gözlerini devirdi. “Bakmadığımı anda benimkinden bir parça almak da aşırmaq sayılır mı?”

Kahretsin. Fark etmiş miydi?

Ellerimi kaldırdım. “Benim suçum değil, açlıktan ölüyorum.”

Teslimiyetle yumuşak bir şekilde iç geçirdi. “Al. Takas edelim.” Tabaklarımızı değiştirmeden önce benim kabul etmemi beklemedi bile. Bu hareket masadaki herkesin dikkatini çekse de kimse bir şey demedi.

Eh, yani *benim* dışımda kimse.

“Bunu neden yaptın?” dedim.

Kaşları çatıldı. “Ne demek *neden*? Suşiyi beğenmedin.”

“Evet ama normalde kibar kardeş sen olmadığından bu tavrından şüphelendim.” Ses tonum sakın ve alaycıydı ama Catalina’nın sandalyesine gömölüp göz temasından kaçınmasıyla kendimi tam bir ahmak gibi hissettim.

İlk defa hoş bir sohbet ediyorduk ve ben istemeden de olsa bu sohbeti mahvetmişim.

Gönülsüzce omuz silkmesi kalbimde bir yara açtı. “Haklısın.”

O zaman neden kendimi bu kadar haksız hissediyordum?

“Sadece şaka yapmıştım,” diyerek kendi kendime söylendim.

Tam tersini ima eden sert bir sesle, “Sorun değil,” dedi.

“O zaman neden yüzüme bakmıyorsun?”

Birkaç saniye sonra nihayet tabağından başını kaldırmayı başardı. Bakışları yüzümde gezindi. Bir dakika önceki sıcaklığından eser kalmamıştı. İçimi bir özlem duygusu sardı... Dürüst olmak gerekirse tam olarak neyin özlemi olduğundan emin değildim.

“Bu soruya gerçekten cevap vermemi istiyor musun?” diye sordu.

“İstemesem sormazdım.” Dudaklarıma alaycı bir gülümseme yayıldı.

Bakışları el hareketimi takip ederken kaşları iyice çatıldı. “Seni...”

“Evet?” Söyleyeceği şeyi beklerken nefesim boğazımda düğümlendi ve ona doğru eğildim.

“Tiksindirici buluyorum,” dedi burnunu hafifçe kırıştırarak, sanki benimle aynı havayı solumak bile midelerini bulandırıyormuş gibi.

“Tiksindirici mi?” Her hecemden şüphe akıyordu. Hayatımda hiç kimse beni böylesine aşağılayıcı bir şeyle nitelendirmemişti, hele de dikkat etmediğimi düşündükleri anlarda yirmi dakika boyunca beni süzdükten sonra.

Boş verin şimdi. Bana nasıl baktığını görmüştüm ve bana karşı hissettiği son şey *tiksintiydi*. Bundan kesinlikle emindim.

“Evet. Kaptan Amerika özentisi gibisin, üstelik bunu iltifat olarak söylemiyorum,” diye devam etti.

Ağzım açık kaldı. “Pardon?”

Dramatik bir tavırla iç geçirdi. “Kurtarıcı adam kompleksin yüzünden bunu pek sık duymamış olabilirsiniz.”

Müstakbel kayınvalidesinin dişçiye gitme hikâyesini dinlemek yerine sohbetimize kulak misafiri olan Aiden bıyık altından güldü.

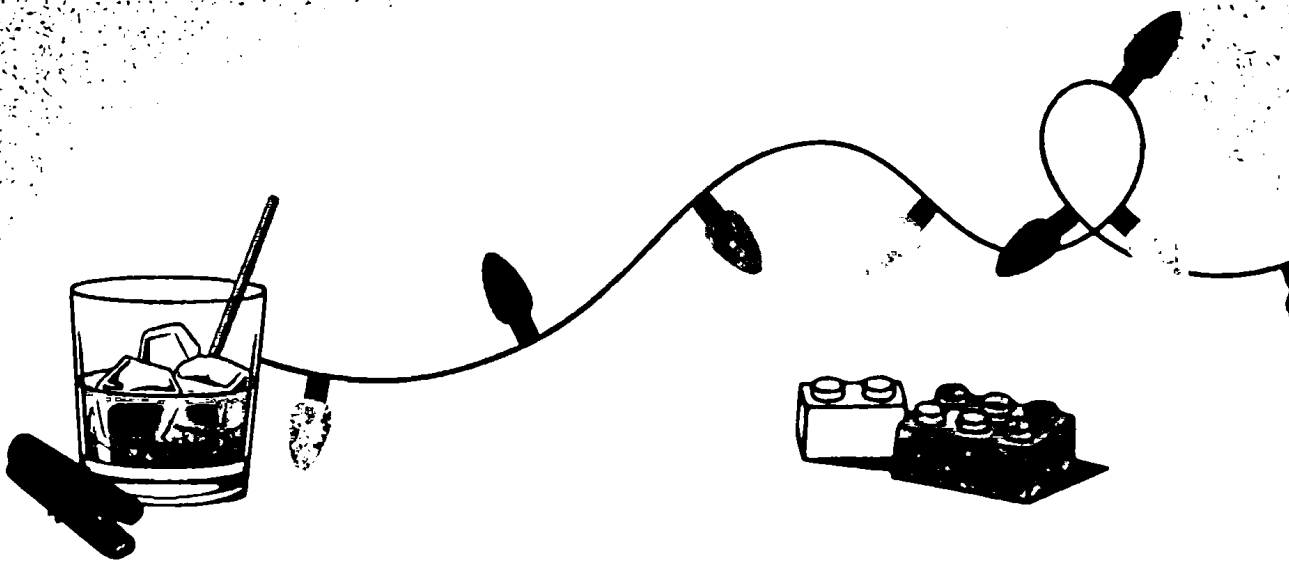
“Kes sesini.” Kaburgasına dirsek attığımda irkildi.

“Süper kahramanların gücünü hafife alıyorsun, *Kaptan Amerika*,” dedi yanını ovuşturarak.

Karşımdaki küçük dişi şeytan memnun bir gülümsemeyle sandalyesine yaslandığında bu manzara kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Üzerimde yarattığı etkinin ne olduğundan emin değildim ama varlığıyla kafamı allak bullak ediyordu.

Bugüne dek neredeyse hiç birlikte vakit geçirmemiştik. Catalina yılda yalnızca iki kez Wisteria Gölü’ne geldiğinden başka planlar yaparak ondan kaçınmak kolay oluyordu. Dolayısıyla onunla vakit geçirmekten hoşlanırsam neler olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Hatta daha da kötüsü, onunla sık sık vakit geçirmek istersem ne hissedeceğimi?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

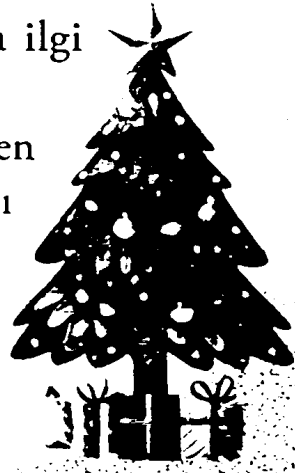
Catalina

Annem, kız kardeşim ve ben, Aiden'la Luke'a veda ettikten sonra Thimble & Thread adlı terziye doğru yola çıktık. Kasaba tam anlamıyla Noel havasına girmişti. Öğle yemeğimizi yiyene kadar geçen bir saatte ana cadde tam bir keşmekeşe dönmüş, yüzlerce gönüllü bu hafta sonu düzenlenecek Wisteria Gölü Noel Festivali'nin dekorlarının hazırlığına girişmişti.

Ebeveynlerden oluşan bir ekip, sert Michigan soğuşuna karşı ayakta durmaya çalışan gönüllülere sıcak çikolata hazırlarken, cadde boyunca gizli hoparlörlerden usul usul neşeli şarkılar çalıyordu. Çocuklar caddede koşturarak Noel Baba'nın iyilik listesindeki yerlerini garantilemek umuduyla gönüllülere karton bardaklarda içecekler dağıtıyorlardı.

Normalde Wisteria Gölü sahil kesimlerdeki yapılardan esinlenilmiş mimarisiyle turist çeken bir yerdi ancak yılın bu zamanında şehrin en işlek bölgesine serpiştirilmiş binlerce Noel ışığı, devasa bahçe süsleri ve şişme dekorlarla ilgi çeken mimari kamufle edilirdi.

Bu kadar büyük bir bayram coşkusu görünce ben de çocuksu bir heyecana kapılmıştım ancak bakışları bize yönelen insanların sayısı arttıkça neşem söndü. Annem ve kız kardeşimin aksine ben insanlardan

hoşlanan biri değildim, bu yüzden onlar can sıkıcı havadan sudan konuşmalar yaparken ben geride durup beklemeyi tercih ettim.

Terziye giderken yol boyunca birçok kişiyle konuşmak için duran annemle kız kardeşimi sessizce bir kenardan izledim. Çoğu annemin ne zaman tekrar *coquito* satmaya başlayacağını soruyor, annem de tüm detayları anlattıktan sonra şakacı bir tavırla onları babamla ikisini izinsiz alkol sattıkları için şerife şikâyet etmemeleri konusunda tembihliyordu.

Bu Porto Riko usulü hindistan cevizli içecek, Noel tatili döneminde Wisteria Gölü'nde hızla rağbet görmeye başlamış ve üç yıl üst üste yerel eggnog satıcılarını gölgede bırakmıştı.

Coquito yapmak onun tarafından değil de Martinez ailesinden gelen bir şey olduğu için annemin, babamın annesinin bayram geleneğini sürdürmesine şaşıırıyordum ama babaannemin anısının küçük kasabamızda devam ettiğini bilmek beni hem mutlu ediyor hem de hüzne boğuyordu.

Kız kardeşimin gelinlik provası için Thimble & Thread'e vardığımızda, günü noktalamaya hazırlanırken kendimi elimde bedava şampanyamla annemle havadan sudan bir sohbetin ortasında sıkışmış bulmuştum.

30 Aralık'taki büyük gün öncesinde, sondan ikinci provasını yaparken aynaya bakıp ağlayan Gaby'yi korku ve hayranlık karışımı bir duyguyla seyrediyordum.

"Bu çok güzel." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülerek fondöten katmanı arasında korkunç bir yol oluşturdu.

Derin bir oh çektim çünkü bir anlığına Gabriela'nın, babamızın parasını ödediği, göz kamaştırıcı tüllerden oluşan korkunç gelinliğini beğenmediğini düşündüm ama kız kardeşimin Dreamland filmlerinden fırlamış bir prenses gibi görünmeyi seveceğini tahmin etmeliydim. Hatta bugün açık kahverengi saçlarını, birkaç hafta sonraki düğününde yaptıracağı modele göre şekillendirmişti, sırf gelinlikle nasıl görüneceğine bakmak için.

Eski bir güzellik kraliçesi olan ve koyu renk saçlarını son otuz yıldır düzenli olarak kuaföre yaptıran annem, elinde mendille Gaby'nin yanağını kurulamak için atıldı. "Makyajını mahvediyorsun, *mi amor*²."

Gaby yirmi altı yaşında olmasına rağmen annem ona fikirleri, kusurları ve Tanrı korusun, *duyguları* olan bir insandan ziyade porselen bir bebekmiş gibi muamele ediyordu. Eskiden bu durum canımı sıkardı ama artık Gaby'yi kıskanmak yerine ona acımaya başlamıştım. Bir yıl boyunca terapi görmem gerekmiş olabilirdi ama bu süre zarfında annemin tüm ilgisini üzerime çekmektense onun onaylamayan bakışlarını tercih edeceğimi öğrenmiştim.

Kendini, hayat enerjisini böylesine emen yüksek bir standarda tabi tuttuğunu bildiğimden bazı açılardan annem için üzülüyordum. Her zaman bu kadar kötü değildi ama büyümek, ebeveynlerimizin de birer insan olduğu gerçeğini idrak etmemizi sağlıyordu. Bazen bizi çıldırtsalar da onların da bizim gibi hatalar yapabilen insanlar olduğu gerçeğini.

Ne yazık ki annemin de bir iki hatası vardı.

Gabriela gözlerinde biriken yaşları dindirmek için elinden geleni yapsa da aynaya baktığında tekrar gözleri doldu. Onun tepkisine gülmemek için yanağımın iç kısmını sertçe ısırarak kendi gözlerimin dolmasına neden oldum.

Gabriela'yı seviyordum ama bu, onu kızdırma fırsatını kullanmayacağım anlamına gelmiyordu. Sadece ablası olarak değil, aynı zamanda hata yapmanın, risk almanın ve onu mutlu eden bir hayat yaşamanın sorun olmadığını anlamasına yardımcı olmak gibi zor bir görevi üstlenmiş biri olarak da bu, benden beklenen bir şeydi.

Dönüp geriye bakınca, bir zamanlar çıktığım adama âşık olduğuna göre belki de Gabriela'yı fazla iyi eğitmiştim. Neyse

2 (İsp.) Canım. -ç.n.

ki Aiden biz yatmadan önce benden ayrılmıştı yoksa Gaby'nin ona yüz vereceğini hiç sanmıyordum.

Aiden'la –sadece birkaç kez görüştüğümüz düşünülürse– yaşadığımız şeye “ilişki” demek biraz abartılı olurdu. Onunla başka bir hastanede çalışırken tanışmıştım ve aynı yılın başlarında iş için Wisteria Gölü'ne taşınmıştı. Ben de o sırada babam ciddi bir ameliyat geçirdiğinden aileme yardım etmek için kasabadaydım. Bunun bir ilişkiye dönüşüp dönüşmeyeceğinden emin değildim ve içten içe dönüşebileceğini umuyordum.

Hayat arkadaşı özlemiyle yanıp tutuşan göğsümdeki boşluğu doldurmak için duyduğum bencilce arzu, bu dünyada en sevdiğim insanı incitmememe neden olmuştu. Gaby'nin Aiden'a duyduğu aşkı daha önce fark etmediğim için hâlâ kendimden nefret ediyordum. Ben onunla çıkmaya başlamadan çok önce Aiden'ı önemseydiği belliydi ama bırakın onu, bana bile söyleyecek cesareti ya da özgüveni yoktu. İyi arkadaş oldukları için onu reddedeceğinden korkuyordu, dolayısıyla Aiden bana çıkma teklif ederken de seyirci kalmıştı.

İlişkimizin Gabriela üzerindeki olumsuz etkisini ancak Aiden benden ayrıldığında fark etmiştim ve o gün bugündür kendimi bu konuda hırpalamaya devam ediyordum.

“Bakalım bu gelinlikle nasıl görünecek.” Annem topuklu botlarını tıkırdatarak kız kardeşimin yanına gidip suni kürkten bir gelin şalını Gabriela'nın omuzlarına yerleştirdi. Gaby bu şalın gelinlikle uyum sağlayıp sağlamadığından emin değildi ama bir kış düğünü için bundan daha mükemmel bir kombinasyon düşünemiyordum.

İlk başta yılın en yoğun döneminde düğün yapmasını şüpheyle karşılamıştım ama Gaby, Aiden'la yıldönümlerinde evlenmek istiyordu. Porto Riko'daki akrabalarımız da Noel tatilinde bizi ziyarete gelmeye karar vermesi de cabasıydı.

“Ne düşünüyorsun?” Gaby dönüp bana baktı.

Makyajı her zamankinden daha ağır olsa da farklı moda zevklerimize rağmen göz alıcı görünüyordu ama göğsümde peyda olan acı verici düğümün sebebi bu değildi.

Abla olarak bir yanımla ilk evlenecek kişinin ben olacağımı düşünürken Gaby benden önce davranmıştı. O aşkı bulduğu için mutluydum ama hayatımın aşkını bulamamış olmak beni... üzüyor, kendimi yalnız hissetmeme neden oluyordu. Aslında birini bulamamamın asıl sebebi kendim olduğu için de biraz umutsuzdum.

Açık söylemek gerekirse Aiden benden ayrılmak için bir neden arayan ilk erkek değildi ama geçici bir hemşirelik işi alıp yeni bir şehre taşınarak kaçamadığım tek kişi oydu.

Kız kardeşim kaşlarını çatarak, "Cata?" diye sordu.

"Güzel bir prensese benziyorsun." Duygularımı belli etmeden sözcükleri ağızımdan güç bela çıkarabildim.

"Gerçekten mi?" Gabriella gözlerini hızla kırıştıtırırken takma kirpikleri âdeta kaşlarına değiyordu.

"Tek bir iltifat bile seni gözyaşlarına boğuyorsa baş nedime konuşmamı duyduğunda ne yapacağını merak ediyorum," diye dalga geçtim, biraz önceki hüznümü bertaraf etmeyi umarak.

"Önce onu yazman gerek." Gabriela kahkaha attı.

"Şışt." Yanına gidip çocukken yaptığımız gibi ikimiz de aynaya bakabilelim diye onu kendi etrafında döndürdüm. "Aiden seni bu gelinliğin içinde gördüğünde küçük dilini yutacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olacağını *biliyorum*. Ayrıca, seni ilk gördüğünde ağlayacağına dair diğer nedimelerle iddiaya girdik, bu yüzden kendini tutamayıp hüngür hüngür ağlaması için dua ediyorum. Mendil de çıkarırsa süper olur."

Gabriela bana dönerek yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmış olamazsın."

"Elbette yaptım. Azıcık para kazanma fırsatını kaçırmıyım hiç?" Kaşlarımı oynattım.

Kaşlarını çattı. “Paraya sıkıştığını bilseydim sana biraz borç verirdim.”

Onu hafifçe ittim ve beraber gülüştük.

Annem arkamızda şok içinde bir tepki verdi. “Bekle! Tacı unuttuk!” Koşarak terzinin kapısına gitti ve gün boyunca ilk kez Gabriela’yla beni yalnız bıraktı.

“Tanrı korusun, tacı denemeden gidemeyiz,” diyerek Gabriela’nın kıs kıs gülmesine neden oldum. “Cidden, düğün hazırlıkları sırasında onu öldürmemeyi nasıl başardın?”

“Çoğunlukla *o kadar* kötü değildi.”

“Aiden ateist olmasına rağmen kilisede evlenecek olmanız dışında mı?”

Gabriela kızarak *şışt* dedi. “Annem bunu bilmiyor.”

“Katıldığınız ayinlerden anlamadı mı?”

“Hayır. Aiden başını eğip dua ediyormuş gibi yapıyor. Bu taktik her pazar işe yarıyor.”

“Dur tahmin edeyim. Dua sırasında uyuyor mu?” Benzer nöbet takvimimiz olduğundan onu anlayabiliyordum.

“Tabii ki uyuyor! Düğün masraflarını karşılamak, yeni bir ev için para biriktirmek ve düzgün bir balayı geçirecek kadar para kazanmak istediği için mümkün olan her gece nöbetinde çalışıyor.”

Saçının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. “O iyi bir adam.”

“Sen de onunla çıktığın için iyi bilirsin tabii.”

Gabriela beni gözlerimi yaşartacak kadar güldürmeyi başarabilen tek kişiydi.

Beni kendine çekerek sarıldı. “Ay sonuna kadar burada kalacağın için çok mutluyum.”

Kız kardeşimin itirafı karşısında şaşkınlıkla, “Gerçekten mi?” diye sordum. Nişanlandığından beri aramız pek iyi olmadığından varlığımdan rahatsız olmasını beklerdim.

“Tabii ki.” Kız kardeşimin yanakları kızardı. “Kim bilir, belki de burada olmak o kadar hoşuna gider ki daha uzun süre kalmaya karar verirsin.”

“Ajans şimdiden gelecek yılki planlarımı öğrenmek için aramaya başladı bile.” Gezici pediatri hemşireliğini seçmemin bir nedeni vardı ve bunun, alanımdaki sağlıkçıların rekabetçi olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Ayrıca, pek çok yeni yer görebiliyordum. İşimin seilmeyecek nesi vardı?

Yalnızlık dışında mı?

Bu düşünceyi bir kenara ittim.

“Düğünden hemen sonra ayrılmak zorunda mısınız?” Hüzünlü gülümsemesi göğsümde rahatsız edici bir sıkışmaya neden olduğundan bildiğim tek şekilde karşılık verdim.

“Beni bilirsin. Bir yerde çok uzun süre kalamıyorum, sıkılıyorum.” Fotoğraf makinemle yeni yerler keşfetmek en sevdiğim uğraşım hâline gelirken konfor alanımdan çıkmama da yardımcı oluyordu. Yeni insanlarla tanışıp sosyalleşiyor, özgüven kazanıyor ve bu süreçte utangaçlığımdan bir nebze de olsa kurtuluyordum.

Wisteria Gölü’ne tekrar yerleşmeyi hayal bile edemiyordum. *En azından şimdilik.*

Geri dönmeden önce hayatımı düzene sokmalıydım. Öncelikle, özel biriyle tanışmayı umuyordum ama onunla kasabamızda tanışacağıma dair ciddi şüphelerim vardı. Aiden ve kız kardeşimin yaşadıklarından sonra Wisteria’daki tüm erkeklere tövbe etmemden bahsetmiyordum bile.

Doğru erkeği başka yerlerde aramak daha az karmaşık ve riskli geliyordu.

Peki bu arayış nasıl gidiyor?

Kaşlarımlı çatmamak için mücadele ettim. İşim gereği sürekli hareket hâlinde olduğumdan uzun süreli ilişkiler kurmam pek mümkün değildi, bu yüzden özel hayatımın içler acısı olmasından sorumlu tutulacak biri varsa o da bendim.

“Yine de seni tekrar burada görmek çok güzel.” Kız kardeşim beni yeniden konuşmaya çekti.

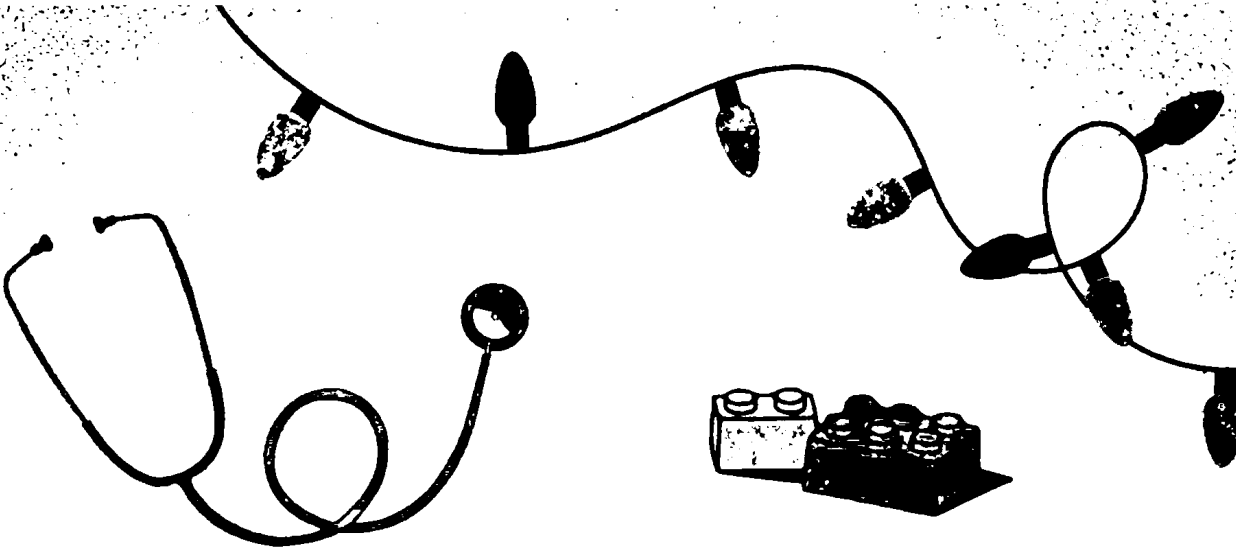
“Aynen.” Yılda iki kez ziyaret etmek o anda yeterince uzun gelse de nedense buradan gider gitmez hislerim değişiyordu.

“Biliyor musun? Sana öyle güzel vakit geçirteceğim ki bir daha asla buradan gitmek istemeyeceksin.”

“İyi şanslar,” dedim boğazım düğümlenerek. Gabriela’nın deneyeceğini biliyordum ama o evlendikten sonra burada kalmamın imkânı yoktu.

O ne kadar isterse istesin.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Luke

Bir hastanın dosyasını henüz kapamıştım ki cebimdeki telefonum titreşti. Cevap vermeden önce kırmızı-beyaz çizgili kâğıtlarıyla dekore edilmiş hemşire bankosuna yöneldim. Dosyayı teslim ederken ayağım birinin marketten aldığı minik çam ağacına takıldı ama neyse ki süslerin hiçbiri düşüp kırılmadı.

Telefonu açar açmaz Aiden, “Selam dostum,” dedi.

“Ne oldu?” Arkamı bankoya döndüm.

“Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

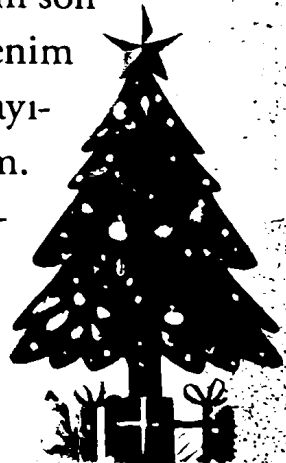
Gabriela’ninkine çok benzeyen bir ses arka planda panik içinde konuşuyor, sorun çıkaran aile fertlerinden ve bir pastadan bahsediyordu.

“Her şey yolunda mı?”

“Pek değil ama umarım yoluna girer. Rica etsem yarın benim yerime bakabilir misin?”

Of. Bütün gece çalıştıktan sonra yapmak istediğim son şey yarın da nöbete kalmaktı ama Aiden olsa o da benim için aynısını yapardı, hem de sorgusuz sualsiz. Dolayısıyla başımı aşağı yukarı sallayarak, “Elbette,” dedim.

“Teşekkürler. Ne zaman istersen iyiliğinin karşılığını veririm.”

“Bunun için endişelenme. Yardıma ihtiyacın var mı? Bariz şeyler dışında yani.”

İç geçirdi. “Hayır ama sorduğun için sağ ol. Gabriela’yla birlikte küçük bir sorunu çözmemiz gerekiyor.”

“Küçük mü?” Gabriela’nın sesi daha da yükseldi. “Pastane pasta siparişimizi unutmuş!”

İrkildim. “Görünüşe göre her şeyi hallediyorsun.”

“Bana şans dileyecek misin?”

“Şansı unut. Sana en acilinden sabır ve altılı kutu bira lazım.”

Arka arkaya iki gece nöbeti beni mahvetmişti. Saat başı yorgunluğum daha da artıyordu, bu yüzden çok ihtiyacım olan bir mola vererek kahve otomatına doğru yola koyuldum. Hastane içinde stratejik noktalara konumlandırılmış birkaç kahve otomatı vardı ama benim favorim dördüncü katta, Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi’nin hemen yanındakiydi.

Burası sessiz ve acil servisten alabildiğine uzaktı, bu yüzden bir hemşirenin beni çağıracağını ya da arka planda birinin hastalarla ilgili kodları bağıracağını düşünmeden biraz olsun nefes alabiliyordum.

Kendime, “Sadece birkaç saat kaldı,” diye hatırlatıp hemşirelerin güncellemelerini kontrol ettikten sonra telefonumdaki henüz açmadığım mesajlara hızlıca göz gezdirdim.

Birkaç yıl önce Aiden’in ailesi beni gayriresmî evlat edindiklerinde eklendiğim mesaj grubunun aksine, ailemle olan mesaj grubum yıl boyunca neredeyse kullanılmamıştı. Aiden’in annesi tarafından gönderilen ve bağırsak sağlığının öneminden diyetlerimizde şekere yer vermemeye kadar bir dizi tıbbi konuyu kapsayan çok sayıda videonun paylaşıldığı öbür mesaj grubu sevgiyle, birbirimize yaptığımız şakalarla doluydu.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Annem

Baban ve ben bu yıl Noel'de evde olmayacağımızı bilmeni istedik.

Tabii ki olmayacaksınız. Annem ve babam nadiren çocukluğumun geçtiği evde olurlardı. İster rakip hukuk firmalarında uzun saatler çalışıyor olsunlar ister bir konferans için seyahatte olsunlar, hayatımın büyük bir bölümünde evde değillerdi, bu yüzden onların yokluğuna alışkındım.

Çoğu zaman, keşke benim ailem de Aiden'inki gibi olsaydı diye düşünürdüm. Çok zengin değillerdi ama bu noksanlığı çocuklarının tatillerde eve dönmek *istemelerini* sağlayan büyük bir sevgiyle telafi ediyorlardı.

Ben

Nereye gidiyorsunuz?

Cevap beklemeksizin mesajı gönderdim. Her ne planlamış olurlarsa olsunlar, bu planın bir parçası olmam için davet edilmediğimin farkındaydım.

Ayaklarımı sürüyerek Aurora Gölü'ne bakan yerden tavana pencereye doğru yürüyüp sulu, tatsız sade kahvemi yudumladım. Bu kasaba, şu anda Aiden'la birlikte küçük bir dairede kaldığım Wisteria'ya çok benzese de kasaba meydanı doksanlı yıllarda yeniden düzenlendiğinden beri aynı sahil kasabası çekiciliğinden uzaklaşmıştı. Evler olduğu gibi korunurken, şehrin ana iş merkezi yenilenerek tarihi dokunun yerini sıcaklıktan ve karakterden yoksun cam yapılar almıştı.

Yenileme projesi Aiden'la çalıştığımız hastaneyi de kapsadığından şikâyet edemiyordum ama bir asırlık tarihi yok ettikleri için kızmıyor da değildim.

Oflayarak arkamı döndüğümde Noel temalı hastane forması giymiş bir kadının latte düğmesine basıp durduğunu gördüm. Pamuklu hastane formasının üstüne zencefilli kurabiye adamlar yayılmışken altı canlı bir orman yeşiliydi. Yemin ederim onu kesmiyordum ama makinenin önünde yazan küçük yazıları okumak için öne eğildiğinden mükemmel poposu bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Bir hastane çalışanını bu şekilde dikizlediğim için kendime kızarken tırnaklarım karton bardağa gömüldü.

Yine de gözlerini ondan alamıyorsun ama.

Varlığımdan habersiz hâlde aynı bozuk latte düğmesine basıp İspanyolca küfürler savurmaya devam etti.

“Bu makineden sadece sade kahve alabilirsin,” dedim suçluluk duygusuyla.

Kocaman kahverengi gözleriyle bana dönerken atkuyruğu havada savruldu.

“Catalina,” dedim boğuk bir sesle.

Tam adını duyunca burnu kıristı. “Burada ne işin var, Lucas?”

“*Luke*,” diye vurguladım gülümseyerek, sonra formamı işaret ettim. “Ne işimin olduğu açık değil mi?”

“Bu gece Aiden’in çalışacağını sanıyordum.”

“Çalışacaktı ama işi çıktı. Sanırım düğün pastasıyla ilgili bir sorun varmış.”

Dudakları şaşkınlıkla aralandı.

“*Senin* burada ne işin var?” Bakışlarım formasına kaydı. Neşeli Noel temalı kumaşı onunla bağdaştırabileceğim bir şey değildi ama yine de benim koyu renkli forma tercihimin de kişiliğimi yansıttığı söylenemezdi. Son zamanlarda yaydığım tek Noel neşesi, her hastamdan grip aşısı olmasını istememdi. Yani ben kim oluyordum da bu konuda yorum yapabiliyordum ki?

Catalina, kardan adam şeklindeki kimlik kartının plastik klipsiyle oynuyordu. “İzne ayrılan birinin yerine bakıyorum.”

“Ne kadarlığına?”

“Bir aylığına.”

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı ki, “Ne?” diye sordu.

“Şaşırdım, hepsi bu.”

“Neden şaşırdın?”

“Gelinlik provası için uğradığını ve daha sonra sana nerede ihtiyaç duyuluyorsa oraya gideceğini sanıyordum.” Bir ay boyunca burada takılması neredeyse hiç duyulmuş şey değildi.

Aiden’in dediğine göre, Catalina onlar çıkmaya başlamadan çok önce gezici hemşire olmuştu, bu yüzden onu bir kız arkadaştan çok arkadaş olarak sevdiğini anlaması biraz zamanını almıştı.

Yerinde kıpırdandı. “Tatil ve düğün masraflarını düşününce burada kalıp çalışmam daha mantıklı geldi.”

Başımla onayladım. “Anladım. Tekrar ailenle birlikte yaşamak nasıl gidiyor?”

“Apandisit kadar keyifli.”

“Ameliyat öncesi mi, sonrası mı?”

“*Postmortem* seçeneği var mı?”

Kahkahalara boğuldum. “Kulağa harika geliyor.”

“Bir de bana sor. Annemin seni çok sevdiğini söylemiş miydin?”

İrkilişimi gizledim. Bayan Martinez tarafından takdir edilmek güzel olsa da insanı nezaketle öldürmek diye bir şey vardı ve ben onun nezaketiyle boğuluyordum.

Ensemi ovuşturdum. “Bana hayranlık duyduğunu tahmin etmiştim.”

“Öyle olmayan biri var mı ki?”

Evet. Sen.

Wisteria’da doğmamış olsam da son bir yıldır burada yaşıyordum, bu yüzden Catalina’nın kişiliği hakkında epeyce şey öğrenmiştim. Yine de bundan en ufak bir rahatsızlık duymuyordum.

Aksine, annesinin ve kız kardeşinin kim olduğu göz önünde bulundurulduğunda, onun insanları sürekli kendinden uzaklaştırmasını eğlenceli buluyordum.

“Hangi düğmeye basacağım?” diye sorarak düşüncelerimi böldü.

“Sol alt.”

Tekrar denedi ama işe yaramadı.

“Dur. Bir de ben deneyeyim.” Makinenin yan tarafına vurunca eğlenerek ofladı.

“Ne?” Baktığımda onun *gülümsediğini* gördüm. Küçük bir gülümsemeydi ama kalbim bir anlığına yerinden çıkacak gibi hissettim.

Başını iki yana salladı. “Erkekler.”

“Ne kadar cinsiyetçi bir ifade bu. Seni iş yerinde uygunsuz söylemlerde bulunduğun için İK’ya şikâyet etsem mi acaba?”

“Eminim kıcımlı dikizlediğin için seni şikâyet ettiğimde ismini hatırlayacaklardır.”

“Ben... Sen...”

Başını yana yatırdı.

“Bunu nasıl gördün ki?” Sorum bir ciyaklama gibi çıktı.

“*Hissedebiliyorum.*”

“Hımm.” Kollarımı göğsümde kavuşturup ona yanaklarının hafifçe kızarmasına neden olacak bir bakış attım.

Boğazını temizleyerek dikkatini makineye verdi. “Ben sadece ilk çözümünün makineye vurmak oluşundan bahsediyordum, yani burada cinsiyetini iyi gösterecek bir şey yaptığın söylenemez.”

Ah.

Makine menü ekranı hata verip tekrar ödeme yapmasını isteyince Catalina bir küfür savurdu. “Paramı çaldı.”

“Bu ilk değil.” Ben de birkaç kez aynı sorunla karşılaşmıştım ve bakım ekibi bu sorunu henüz çözememişti.

Catalina kartını makineye okutmaya fırsat bulamadan ben kendiminkini çıkardım.

“Ne yapıyorsun?” Koluma uzandı. Parmaklarının temasıyla tenime bir sıcaklık yayıldı.

Makine bir bip sesiyle çipimi okudu.

“Hayır!” Tırnaklarını derime geçirdi.

“İK raporuna *izinsiz dokunmayı* da ekleyeyim mi?”

Aceleyle elini üzerimden çekip bana ters ters baktı.

Makine çalışmaya başlarken kartımı cüzdanıma koydum.

“Sakin ol. Sadece bir fincan kahve. Akşam yemeği ya da sinema bileti değil.”

“Teşekkür ederim.” Kahve karton bardağa dolmaya başladığında iç geçirdi.

“Geçen gün öğle yemeğinde söylediklerimden sonra en azından bunu yapabilirdim.”

Ve işte tam o anda vücut dili değişti. Belli belirsiz ama dikkat eden herkesin fark edebileceği kadar açıktı.

Catalina çeyreği dolmuş kahve bardağına bakarak büyük olasılıkla makinenin daha hızlı çalışmasını dilesse de ne yazık ki makine her zamanki gibi ağır ağır işine devam etti. Son damla aktığı anda kaçmayı planlıyormuş gibi eliyle bardağı kavramıştı.

Nedense bu konuşmanın sona ermesine hazır değildim. Şimdi düşündüm de bu onun konuşmadan kaçacak bir yol bulmadan geçirdiği en uzun süre olabilirdi. Belki de bu yüzden kaçmasını istemiyordum.

Dayanılmaz sessizliği bozmak için, “Eminim kız kardeşin burada olduğun için mutludur,” dedim. Bu tür sessizliklerden hoşlanan biri değildim çünkü bana yalnız geçirdiğim günleri hatırlatıyordu; annemle babam çok meşgul oldukları için sürekli birilerinin bana eşlik etmesini dilediğim günleri.

“Hımm,” diye cevap kestirip attı.

Küçükken üç hayali arkadaşı olan tek çocuk olduğumu bilseydi sohbet konusu yaratmakta ne kadar iyi olduğumu da bilirdi.

“Seni siyahtan başka bir şey giyerken gördüğüme çok şaşırdım,” diye dalga geçtim.

Tekrar bana döndüğünde bu sefer kaşları çatılmıştı. Formama sıkkın bir bakış attı ve gözlerinin kollarımda gereğinden uzun süre takılı kaldığını fark ettim.

Tamam. Belli ki beni insan olarak sevmiyordu ama bedene verdiği tepki başka bir hikâyeydi.

Catalina gözlerimin içine baktı. “Azrail gibi giyinmiş biri mi diyor bunu?”

“Acil serviste lacivert ya da siyah dışında bir şey giyemeyeceğimiz kadar çok vücut sıvısı içerikli kaza oluyor.”

Dudakları seğirdi, köşeleri kıvrılmak üzereydi ama ağzını kapatarak gülümsemesini izledi.

Ondan böyle ender tepkiler koparmak bunu tekrar yapmak istememe neden oluyordu ama ben bu fırsattan yararlanamadan konuşarak beni afallattı.

“Yalan söylemeyeceğim. Sen her yere beyaz önlükle giden bir adama benziyorsun.”

“Bu ifadene alındım.”

“Güzel,” diye cevap verdi kuru bir sesle ve yemin ederim ki bu kız bende istemedenden de olsa gülme isteği yaratıyordu.

“Bilgin olsun diye söylüyorum, kuru temizleme faturalarımı minimumda tutmayı tercih ederim.”

“Bu bana beş parasız olduğunu söyleme şeklin mi?”

“Ben *tutumlu* demeyi tercih ederim.” Yorumuma kahkaha attı.

Gözlerim büyüdü. “Sen az önce...”

“Hayır.”

“Vay be. Yazılımında böyle bir ses çıkarma komutu olduğunu bilmiyordum. Arızalı mısın? Yardım için arayabileceğim bir numara var mı?”

Bana ters ters bakmaya çalışsa da gözleri keyifle parladığı için her zamanki etkiyi yaratamadı. “Sen hep böyle—”

TEK DİLEĞİM SENSİN

“Büyüleyici mi?”

“*Sinir bozucu* musundur? Cidden, saat sabahın üçü. Bari şu anda yapma.”

“Sabahın üçü mü? O zaman gece daha yeni başlıyor.”

“Kendi adına konuş.” Tam o sırada esnedi ve lanet olsun ki yüzünün buruşma şeklini bile sevimli buldum.

Kahretsin. En yakın arkadaşımın eski kız arkadaşının *sevimli* olduğunu mu düşünüyordum? Bu başıma iş açacaktı. Ama Aiden da onun kız kardeşiyle evlenmek üzereydi, yani kim oluyor da beni yargılıyordu? Catalina hakkında Gabriela’yla yaptığı birkaç endişeli konuşmaya kulak misafiri olduğumdan biliyordum ki Aiden bunu duyunca biraz rahatlayabilirdi bile. Ancak önümde duran kadının aynı duyguları paylaşacağından emin değildim.

Arkasındaki makine öttüğünde karton bardağı alıp gözlerini kapayarak bir yudum içti. Aynı anda burnu kırıştı ve alnı tiksintiyle buruştu.

“Tadı bok gibi, değil mi?”

“Tanrım. Berbat ötesi.” Öksürdü.

“Yeterince uzun kalırsan alışırsın.”

“Şey, hayır. Öyle bir şey olmayacak.” Bardağına sanki içine zehir konmuş gibi baktı.

Dürüst olmak gerekirse ağızda bıraktığı tada bakılırsa gerçekten de zehir konmuş olabilirdi.

Boş bardağı mı çöpe attım. “Bu makinenin buradaki en iyi makine olduğunu söylediğimde bana güven.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Hepsini tek tek denedim.”

“Bakım talebinde bulunmayı hiç düşündün mü?”

“Evet ama bu konuda bir şey yapan olmadı, bu yüzden ben olsam nefesimi boşa harcamazdım.”

Ağzı açıldı ama konuşmaya fırsat bulamadan telefonuma yeni bir mesaj geldi.

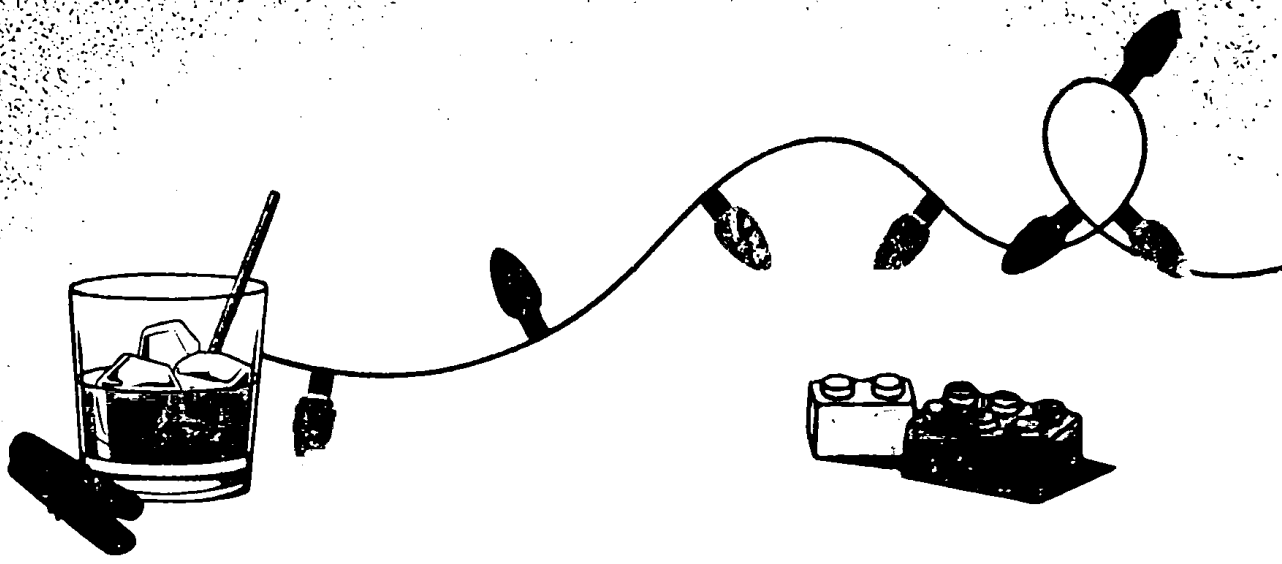
“Gitmeliyim,” dedim isteksizce.

“Sonra görüşürüz.” Bardağını kaldırdı. “Ayrıca hayatımda içtiğim en boktan kahve için de teşekkürler.”

“Sana daha iyisini borçluyum.”

YYBÜ’ne yönelse de dudaklarında beliren küçük gülümsemeyi fark etmiştim.

Bu gece Catalina Martinez’i sadece bir kez değil *iki* kez gülümsetmişim ve bunu tekrar yapabileceğim zamanı iple çekmeye başladığıma göre hapi yutmuşum demekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

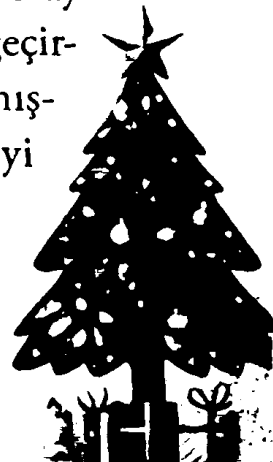
Catalina

Son iki gündür annemden ve onun bitmek tükenmek bilmeyen nedime konuşması isteğinden kaçmayı başarmıştım. Neyse ki ben yataktan sürünerek çıktığımda o, bütün gün düğün için son dakikada pasta yapacak birini bulmaya çalışan kardeşime yardımcı olduğundan başının ağrıdığını iddia ederek çoktan odasına çekilmişti.

Babamın benim için ayırdığı bir kap yemeği yerken gelen mesajlar için telefonumu kontrol ettim. Pek dışa dönük bir insan olmasam da üniversiteden iletişimi koparmama izin vermeyen birkaç hemşire arkadaşım vardı. Monica, Nancy ve Winny, herkesin hayatından haberdar olabileceğimiz, ünlülerin en son dedikodularını gönderebileceğimiz ve iş ilanlarını paylaşabileceğimiz bir sohbet grubu bile kurmuşlardı.

Geçen yıl ajansım bana Monica'nın çalıştığı hastanede iş ayarladığı için şanslıydım, bu yüzden uçağa atlayıp oraya gitmiş ve iki ayımı onunla vakit geçirip çalışarak geçirmiştim. Sahile yakın küçük ve güzel bir yer kiralamıştım ve yemin ederim şimdiye kadar kaldığım en iyi dairelerden biriydi.

Monica'nın biz hemşirelik öğrencisiyken kurduğu ve adını Çalışan Kadınlar koyduğu sohbet grubu,

ajansımın kardeşim evlenir evlenmez bana Los Angeles'ta başka bir iş ayarladığını söyledikten sonra epey aktifleşmişti.

Nancy

Buralarda bir iş talebinde bulunman için ne yapmak lazım?

Monica

Daha cazip bir yere taşınmanı tavsiye edebilir miyim?

Nancy

Arkansas'ın nesi var?

Monica

Kaliforniya olmaması dışında mı?

Winny

Colorado'nun yeni Kali olduğunu duydum.

Monica

Kime göre? Çok pahalı olduğu için Los Angeles'tan taşınmak zorunda kalan insanlara göre mi?

Nancy

Sözlerine dikkat et, Monica. Ayrıcalıklı olduğunu belli ediyorsun.

Monica

Ayrıcalıklı mı? Gel de kutu gibi dairemi gör sen önce.

Nancy

Catalina'yı buraya gelmeye ikna etmekten bahsetmişken, benim bir malikânem var.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Monica

Evet çünkü orası ARKANSAS.

Cevap verirken gülmemek için kendimi zor tuttum.

Ben

Keşke sizi en yakın zamanda görebilseydim
ama bir ay boyunca Wisteria'da kalmam
gerekıyor.

Monica

NE?

Nancy

Ne zamandan beri?

Winny

Peki bu haberi bize tam olarak ne zaman
vermeyi planlıyordun?..

Ben

İşi daha birkaç hafta önce kabul ettim.

Ben

Burada kalıp kardeşime düğün hazırlıklarında
yardım etsem daha iyi olacak.

Nancy

Sen çok iyi bir ablasın.

Ben

Çıta epey düşük.

Nancy

Düğüne akşamdan kalma gitmezsen benden çok daha iyi bir abla olursun.

Winny

Ve sağdıçla yatmazsan.

Nancy

Bunu tamamen unutmuştum! Sanırım o travmatik anıyı beynimden silmişim ama hatırlattığın için teşekkürler.

Aiden'in sağdıçını düşündüğümde göğsümde rahatsız edici bir sıkışma oldu.

Hiç yatmamış olsak da bir zamanlar damatla çıkmış olmam yeterince kötüyken bir de sağdıca ilgi duymak? Gelmiş geçmiş en kötü şey olabilirdi.

Luke'u aklımdan atmak için yapacağım tek seferlik kaçamak, gereğinden fazla soruna yol açabilecek ve sonrasında ortaya çıkabilecek utanç verici durumlar sebebiyle ondan uzak durmak için yeterli bir gerekçeydi. Geçici bir çekime kapılmak Gabriela ve Aiden'la zaten karmaşık olan ilişkimizi daha da karmaşık hâle getirecekti. Bu yüzden her türlü sorundan uzak durarak önümüzdeki bir ayı hata yapmadan ve gereksiz dramlar yaşamadan atlatmak istiyordum.

Ben

Zamanında damatla çıktım,
bu yüzden sağdıç pas geçeceğim.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Gaby'nin oturma planını tamamlamasına yardım ettikten sonra baş nedime konuşmam üzerinde çalışmaya başladım. Telefonumda bilinmeyen bir numaradan gelen yeni bir mesaj belirlediğinde sadece tek bir cümle yazabilmişim.

Bilinmeyen numara

Hey.

Tam mesajı spam olarak şikâyet edecektim ki hastaneden çok iyi tanıdığım bir karton bardak fotoğrafıyla yeni bir mesaj geldi.

Bilinmeyen numara

Bu gece ölürsem, lütfen bunun her yudumundan nefret ettiğim bilinsin.

Sırf eğlenmek için Luke'un adını telefonuma yanlış kaydederken dudaklarım seğirdi.

Beş dakika boyunca ona cevap yazsam mı diye düşündükten sonra müstakbel eniştemin en yakın arkadaşını cevapsız bırakmanın kabalık olacağına karar verdim.

Ben

Ölürsen, mesaj attığın son kişi olduğum için kendimi *birazcık* kötü hissedeceğim.

Lucas

Bazıları bunu iltifat olarak görebilir.

Ben

Peki o kelimenin zıt anlamlısı ne?

Lucas

Biliyorsam ne olayım. Ben doktorum, eş anlamlılar ya da zıt anlamlılar sözlüğü değil.

Komik olmasından nefret ediyordum. Benimle konuşmaya ya da beni güldürmeye çalışmasa onu görmezden gelmek çok daha kolay olurdu.

Aklım başıma geldiğinde sohbeti kapatmaya yeltendim ama tam o esnada bir mesaj daha geldi.

Lucas

Birinci kattaki dinlenme odasına espresso makinesi almama şu kadar kaldı.

Parmaklarını aralarında küçücük boşluk kalacak şekilde bir arada tutan bir emoji eklemişti.

Bu gece kendime engel olma yetimi kaybettiğimden cevap verdim.

Ben

Bir haftada orada geçirdiğin gece sayısı göz önüne alındığında bunu şiddetle tavsiye ederim.

Lucas

Hemşirenin emri mi?

Dudaklarıma bir gülümsemenin yayıldığını fark ettim.

Ben

Doktor olan sensin, dolayısıyla kararı sana bırakıyorum.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Lucas

Kararı bana bırakmak yatak odasında seksi olabilir ama gerçek hayatta hiç de öyle değildir.

Şimdi de Luke'u bambaşka bir vaziyette, üzerimde gezinip boynuma öpücükler kondururken hayal ediyordum—
Telefonum elimde titreyerek fantezimi tek mesajla sona erdirdi.

Lucas

Bu çok uygunsuzdu.

Ben

Hem de çok.

Konuşmak tamam ama flörtleşmek? En hafif tabirle felakete davetiye çıkarmaktı.

Lucas

Mesele şu ki her konuda her şeyi bildiğim söylenemez.

Lucas

Aramızda kalsın ama belirtileri ve ilaç dozlarını haftalık olarak Google'dan araştırıyorum.

Ben

Sanırım şimdi neden beyaz önlük giymediğini anlıyorum.

Üç soru işaretiyle de cevap verdi.

Ben

Çünkü sen bir sahte doktorsun.

Lucas

Sence bu, hükümetin öğrenci kredisi borcumu silmesi için makul bir sebep olabilir mi?

Ben

Öldüğünde o borcun aile fertlerine geçtiğini duymuştum, bu nedenle sanmıyorum.

Lucas

O hâlde fondip.

Bir kahve fincanı emoji ve ardından kurukafa emoji ekledi.

Luke'la konuşmak çok... kolaylaşmıştı. Onun doğal cazibesi sohbe devam etmek istememe neden oluyordu ki bu bile başlı başına bir mucizeydi çünkü ben erkeklerden uzak durmak için sürekli fırsat kollardım.

Yazışmamızın onun son mesajıyla bitmesine izin vermek yerine, Winny'nin geçen yıl Noel'de kendine aldığı espresso makinesinin linkini bulup ona gönderdim. İnternette sipariş edilebilen veya otuz dakika uzaklıktaki bir alışveriş merkezinden satın alınabilecek kapsülleri kullanabileceği bir makine.

Lucas

Ciddi bir sorum var. Bu pahalı makineye yatırım yaparsam, birinci kattaki dinlenme odasında beni ziyarete gelir misin?

Ben

Seni? Hayır.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Ben

Makineyi? Kesinlikle evet.

Bir sonraki mesaj gelmeden önce noktalar iki kez belirip kayboldu.

Lucas

En sevdiğin kahve aroması?

Ben

Fındık.

Lucas

Dileğin benim için emirdir.

Luke bana defalarca mesaj atsa da cevaplarımı en fazla on beş karakter ya da daha kısa tutmaya çalıştım. Bir duvar örmek kolaydı, özellikle de onunla yaptığım tek bir konuşmanın beni nasıl gülümsettiğini ve uzun zamandır hiçbir erkeğe gülmediğim şekilde güldüğümü düşününce.

Mesafemi korumak herkesin yararınaydı. Gaby'yle aramız zaten gerginken kendimden uzaklaştıramayacağım tek kişiyle ilişkiye girerek aramızı daha da bozmak istemiyordum.

Kader benden yana olmalıydı çünkü Luke'la önümüzdeki birkaç gün boyunca hastanede hiç karşılaşmadık. Sulu bir otomat kahvesi içtikten sonra espresso makinesinin durumunu sormak için neredeyse ona mesaj atacaktım ama gönder tuşuna basacak cesareti bulamadan mesajımı sildim.

Wisteria'da geçirdiğim süre boyunca kendime hâkim olmalıydım. Zaten buralarda uzun süre kalmayacaktım, müstakbel eniştemin en yakın arkadaşına ilgi gösterip işleri daha karmaşık hâle getirmenin anlamı yoktu. Eniştemin en yakın arkadaşı önce tek gecelik bir ilişkiye ve bu ilişki de tek gecelik bir hataya

dönüşecek, Gaby'yle Aiden bizi ne zaman bir araya getirmeye çalışsa bununla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Yine de son bir haftada kendime bunu kaç kez söylemiş olursam olayım, o iğrenç kahve makinesinin yanından her geçtiğimde Luke'u hatırlıyordum ve onunla iletişime geçme isteğim daha da körükleniyordu.

Luke'u her ne şekilde olursa olsun düşünmek... kafamı bulandırıyordu. Son iki yılımı ondan tiksinererek geçirdikten sonra, ona karşı artan ilgimden ne anlam çıkarmalıydım bilmiyordum ama kendimi sık sık onu düşünürken buluyordum.

Bu yüzden kız kardeşim beni Aiden'la birlikte o hafta sonu Wisteria Gölü Noel Festivali'ne davet ettiğinde, evden çıkıp kafamı dağıtmak için bu fırsata balıklama atladım. Çaresiz olduğumdan, eski erkek arkadaşım ve kız kardeşimle uzun süre birlikte vakit geçirmenin nasıl bir şey olacağını o anda idrak edememiştim.

Aiden'la çıkmaya başlamadan önce Gaby'yle çok yakındık ama şimdi ilişkimiz beni endişelendirecek şekilde gerilmiş gibi hissediyordum. Bu bir ayın aramızdaki gerginliği geride bırakmamıza yardımcı olmasını umuyordum ama bu pek kolay olacak gibi görünmüyordu.

Memleketimi çok sevsem de özellikle tatillerde Wisteria'dan mümkün olduğunca uzakta bir iş bulmaya çalışıyordum. Annemin ailemizin meşhur *coquitos*undan şişe şişe satmak gibi bir yan işi olduğundan, babamla birlikte beni ziyarete gelmeleri de pek mümkün değildi.

Gabriela, Aiden olayından önce her yıl Noel'i benimle mi yoksa ailemle mi geçirse diye ikileme düşerdi ama şansına bu yıl kasaba meydanındaki parti de dâhil tatil sezonunun her saniyesini birlikte geçirebilecektik.

"Burada olduğun için çok mutluyum!" Gabriela, biz küçükken yaptığı gibi eldivenli ellerini birbirine vurdu.

"Gerçekten mi?"

TEK DİLEĞİM SENSİN

Güldü. “Evet, gerçekten. Buna inanmak çok mu zor?”

Sessiz kalmayı seçtim.

“Pekâlâ. Neler oluyor?” Beni dürttü.

“Yok bir şey,” dedim çabucak.

“Şey yüzünden mi...” Başıyla Aiden’i işaret etti.

“Hayır,” dedim üstüne basa basa.

Omuzları biraz gevşedi. “Ah. Harika o zaman.”

“Sadece kötü hissediyorum.”

“Hangi konuda?”

“İlişkimizin bu hâle gelmesi konusunda.”

Gözleri yumuşadı. “Şey, işler biraz...”

“Garipleşti mi?”

Yumuşak kıkırdamasıyla ağzından ılık bir buhar yayıldı.

“Evet. Kesinlikle.”

“Bundan nefret ediyorum.”

“Ben de.” Bir kolunu bana doladı. “Bunu nasıl düzeltebiliriz?”

“Bilmiyorum.” İlişkimizi düzeltmek için çaba sarf etmiyor değildik ama ne kadar uğraşırsak uğraşalım, aramızda süregiden bir gerginlik vardı.

Bunun sebebi Gaby’yle Aiden mı yoksa sen misin?

Göğsümdeki baskı nefes almamı zorlaştırıyordu. Bunca zamandır sorunumun Gaby ve Aiden’in ilişkisinden kaynaklandığını düşünüyordum ama belki de asıl sorun aşkı asla bulamayacağıma dair içimdeki şüpheydi. Gergin olmamın sebebi Aiden ve Gaby değildi, daha ziyade bana sahip olmadığım şeyleri hatırlatan bir çiftle zaman geçirirken hissettiğim yalnızlık duygusuydu.

Etrafına duvar örmek için türlü türlü bahane uydururken aşkı nasıl bulacaksın?

Kız kardeşim düşüncelerimi bölerek, “Aramıza hiçbir zaman bir erkeğin girmesine izin vermeyeceğimiz konusunda anlaşabilir miyiz?” diye sordu.

Hızlıca başımı sallayarak aklımı topladım. “Kesinlikle. Belki de zararın neresinden dönersem kârdır ve erkeklere sonsuza dek tövbe ederim.”

Gaby kalçasını benimkine vurdu. “Abartmayalım.”

“Bilmiyorum. Hem erkeklerin nesi bu kadar harika?”

Aiden bir kolunu kız kardeşimin omzuna atarak, “Bunu hiç duymamışım gibi davranacağım,” dedi.

Kız kardeşim kıkırdarken ben gözlerimi devirerek “Aferin,” dedim.

Tanrım, aşkları o kadar tatlıydı ki aniden midem bulandı. Neyse ki etrafımızdaki ışıklar yanıp sönmeye başladı ve belediye başkanı geri sayımı başlatırken herkes sustu.

“Beş...” diye bağırmaya başladı etrafımızda toplanan kalabalık. “Dört... üç... iki... bir.”

Kırk metrelik ağacın ışıkları yanarken herkes *ahh* ve *vayy* sesleri çıkardı.

Kız kardeşim Noel sabahı hediyelerini açan bir çocuk gibi ağaca bakıyordu. Ben bile kendimi bir anlığına parıldayan ışıkların büyüüne kaptırmıştım. Etrafımızı saran soğuk havaya karşı *Mami* ve *Papi* kol kolaydı. Gabriela elimi tutarken burada geçirdiğimiz sayısız Noel gününü hatırlayınca içime bir sıcaklık yayıldı.

Gabriela heyecan dolu bir alkışla ânı bölüp Aiden’la bana döndü. “Peki, önce ne yapmak istersiniz? Kasabada kızakla gezinti mi? Ateşin başında sıcak çikolata mı? Yoksa *s’mores* mu?”

“Siz ne isterseniz.” Aiden kız kardeşimi gölden gelen rüzgârdan korumak için yanına çekerken ben donmaya yüz tutmuş ellerime üfleyerek onları ısıtmaya çalıştım.

Sonsuza kadar yalnız kalmayacaksın, dedim kendime. *Sadece şimdilik yalnızsın*.

“Buz patenine gidelim mi?” Gabriela’nın gözleri ışıldadı.

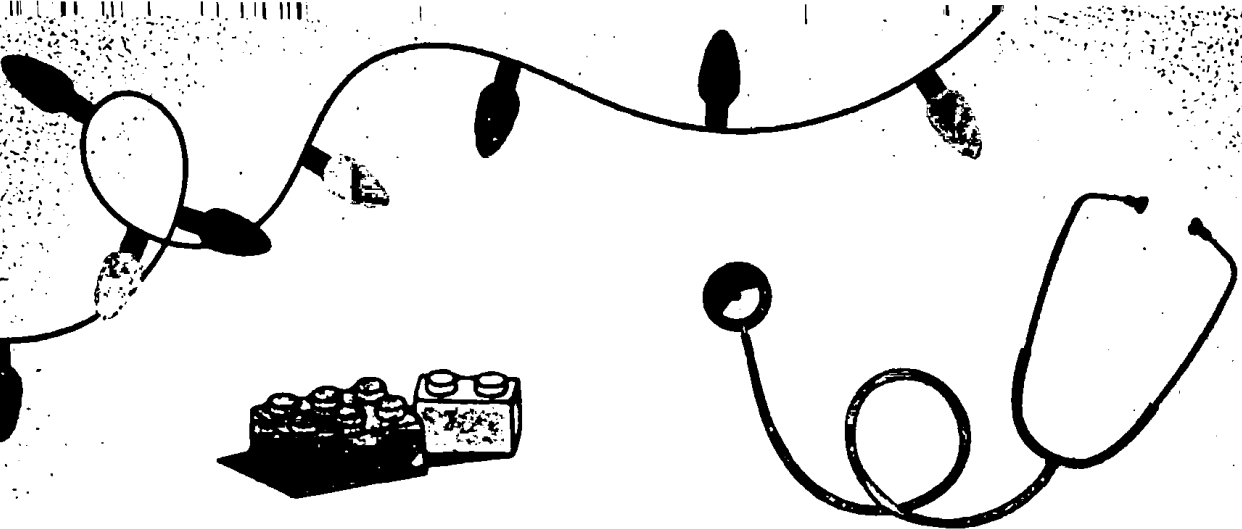
En son bileğimi burktuğum zamanı hatırlayıp ürperdim.

“Bunu pas geçeceğim ama istersen sen gidebilirsin.”

TEK DİLEĞİM SENSİN

“Aslında tam bize göre bir aktivite biliyorum sanırım.”
Gabriela sırtıttı.

Kız kardeşime güvenip en iyisini ummaya karar verdim.
“Önden buyur.”

ALTINCI BÖLÜM

Luke

Aiden’la tıp fakültesinin ilk yıllarından beri tatlı bir rekabet içindeydik. Onun her şey üzerine bahse girmek gibi sinir bozucu bir alışkanlığı olmasaydı, öğrencilerin doktor olma hayallerini yarıda bırakma kararı aldıkları güz döneminin kalan yarısını atlatabilir miydim bilmiyordum.

O zamandan bu yana, Aiden’la rekabetimizi sürdürmek için farklı yollar bulduk: kızak kaymak, kartopu savaşı, donmuş gölette buz hokeyi, buz pateni. Bugünkü zencefilli kurabiyeden ev yarışmasına katılmayı kabul etmemiz de dâhil liste uzayıp gidiyordu. Haftalar önce bu fikirden bahsettiğinde, ona canına okumaya hazır vaziyette orada olacağımı söylemiştim.

Catalina’nın bize katılıp katılmayacağını sormak hiç aklıma gelmemişti çünkü katılması benim için sorun olmazdı. Belki de bu, Aiden’a Catalina’yla aramızdaki ilişkinin farklı olduğunu gösterirdi çünkü bir sorun varmış gibi davranmayı alışkanlık hâline getirmiştik. Bunu fark ettiyse bile nedenini hiç sormamıştı.

Zencefilli kurabiye ve taze krema kokan çadıra girdiğimde Aiden, Gabriela ve Catalina’nın bana aklımı kaçırmışım gibi baktığını gördüm.

“Cidden bir su terazisi mi getirdin?” Aiden sol elimdeki alete bön bön bakıyordu.

“Beni yargılamaya hakkınız yok.” Aiden iddialarımızı kazanmak için geçmişte şan dersi alacak kadar ileri gitmişti, bu yüzden konuşmaya hakkı yoktu.

Bronz tenini ve kahverengi gözlerini vurgulayan yeşil bir kazak giyen Catalina, sağ elimde tuttuğum içi malzeme dolu kilitli poşete göz attı. “Onlar dil çubuğu mu?”

“Evet ama beni malzeme aşırıldığım için İK’ya şikâyet edecek olursan bunu son nefesime kadar inkâr ederim.”

Sıkıca bastırıldığı dudaklarının köşeleri yavaş yavaş kıvrıldı. Yemin ederim, birkaç saniyeden fazla sürmese bile bu kızın gülümsemesini sağlamayı takıntı hâline getirmeye başlıyordum.

Kaşları yukarı kalktı. “Peki ya pamuk topları?”

“Onlar yalnızca dekor amaçlı.”

“Elbette.” Sanki gözlerindeki o eğlenceli ışıltıyı gizleyebilecekmiş gibi bakışlarını başka tarafa çevirdi. Tekrar dikkatini çekmek için saçma iliştilmiş kırmızı kadife fiyongu çekiştirmek istedim ama bu çocukça fikirden hemen vazgeçtim.

Gabriela, Aiden’a bakıp, “Kesinlikle kaybedeceksin,” dedi. Aiden onu yanına çekti. “Nişanlına biraz güven.”

“Bir mucizeye ihtiyacın var desek daha doğru olur,” diye söylenen Catalina, farkında bile olmadan egomu okşadı.

Gabriela ablasına, “Vaz mı geçsek?” diye sordu.

Omuz silkti. “Bence de vazgeçelim.”

“Siz beyler şapşal şapşal yarışırken biz ablamla gidip—”

“Gitme,” diye sözünü kesti Aiden. “İşleri ilginç hâle getirmek adına takımlara ayrılabiliriz.”

Bekle. Ne? Arkadaş olduğumuz onca yıl boyunca Aiden hiç böyle bir numara yapmamıştı ve ben buna nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Takımlara ayrılmak mı? Bu adam bir keresinde bire bir basketbol maçı sırasında bileklik kullandığım için ağzıma etmişti, oysa şimdi destek kuvvet mi çağırıyordu?”

Bana şöyle bir baktı. “Ne diyorsun?”

“Aklıma daha iyi bir fikir gelmedi.” *Başımı belaya sokmak için tabii.* Çünkü takım arkadaşımın kim olacağını adım gibi biliyordum.

Son günlerde hastanede Aiden’la üst üste nöbete kaldığımızdan, eski kız arkadaşına olan ilgim hakkında onunla konuşma fırsatı bulamamıştım. Bu konuda kızacağını düşünmesem de Catalina’yla flört ettiğim için hâlâ biraz suçluluk duyuyordum. Yeni espresso makinem henüz gelmediğinden, YYBÜ servisi yakınında tekrar karşılaşma olasılığımıza bel bağlamak yerine tekinsiz üçüncü kattaki o korkunç kahve otomatından kahve içerek acı çekiyordum.

“Takım olarak mı yarışmak istiyorsun?” Catalina’nın dudakları büzüldü ve bir anlığına acaba hepimizi kurtaracak mı diye merak ettim.

Hayır diyebilirsin. Bu konuda hiç şikâyetim olmaz.

Aiden gülümsedi. “Ben ve kız kardeşin, sen ve Su Terazisi Luke’a karşı.”

Catalina kahkahasını bastırsa da Gabriela kendini tutmadı.

“Ne diyorsun?” Aiden kollarını Gabriela’nın beline dolayıp yanağına bir öpücük kondurdu. “Onları tarihten silmeme yardım eder misin?”

Gabriela, “Bundan daha çok istediğim bir şey yok,” diyerek sırıttı.

Catalina’nın bu fikre karşı çıkmasını bekliyordum ama o, “Silinecek tek şey yüzündeki o gülümseme olacak çünkü biz kazanacağız,” diyerek beni şaşırttı.

Lanet olsun. Yüzündeki ürkütücü ifade beni tahrik etmemeliydi ama sinsi sırıtışı bana bir şeyler yapıyordu.

Buna dopamin patlaması deniyor ve herkes bunun bağımlılık yaptığını bilir.

Başını geriye yatırarak bana baktı. “Bunlara kaybetmesek iyi olur.”

TEK DİLEĞİM SENSİN

“Lütfen ama. Üç saatlik zencefilli kurabiye evi yapma videosunu boşuna izlemedim.”

“Ciddi misin?” Sesindeki hayranlık göğsümü kabarttı.

“Etkilendin mi?”

“Dehşete düştüm desem daha doğru olur. Boş zamanlarında yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?”

“Pek sayılmaz. Ya bunu yapacaktım ya da yeni bir LEGO setine başlayacaktım ama Aiden taşınana kadar başka bir LEGO seti için yerimiz olmadığını söyledi.”

“LEGO mu?”

“Evet?” dedim hafif bir endişeyle.

“Hımm.”

“Onlara karşı kullanabileceğimiz bir şeyin var mı?” Ben konuşurken Aiden’la Gabriela’nın fısıldaştıklarını fark etmemiş gibi davrandım.

“Hayır,” dedi kızarmış yanaklarıyla.

Gabriela sıırttı. “Ablam LEGO yapmayı çok sever.”

Catalina’nın gözleri büyüdü.

“Doğru mu?” Gülümsedim.

Yanımda gerildi. “*Severdim. Geçmişte.*”

“Ne değişti?”

“Büyüdüm.”

Aiden, gülümsemesini elinin tersiyle kapatmadan önce ağzını oynatarak *kapak* dedi.

Göt herif. “Yetişkinliğin eğlence anlayışını öldürmesi çok üzücü.”

Yanakları kızardı. “Benim eğlence anlayışım ölmedi.”

“Buna ancak gördüğümde inanırım.”

Gözleri kısılıp dudakları aralandı ama gelen anonsla geri kapandı.

“Zencefilli kurabiye parçaları tükenmeden önce son çağrı.”

Ve böylece Catalina’yı ve LEGOlara olan sevgisini daha yakından tanıma fırsatım bir anda elimden alınmış oldu.

“Bunu kullanarak alay konusu olmayı kabul edemem.” Catalina minik su terazisini bana uzattı.

Elinden alıp eğimli çatının açısını kontrol ettim. “Burada gurura yer yok.”

“Güven bana. Notların için telefonunu kullandığını görünce o kadarını anladım.”

“İpuçlarını ve püf noktalarını derlemek için vakit harcamamın bir sebebi vardı.” O sebep, çökmeye başlayan taşıyıcı duvar gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Bana bıkkın bir bakış attı. Çaktırmadan Aiden ve Gabriela’ya baktım, zencefilli kurabiye evleri sadece dik durmakla kalmıyor, aynı zamanda bizimkinden çok daha derli toplu görünüyordu.

Harika. Aiden bunu kazanırsa dilinden kurtulamam.

Çatımızın iki parçası birbirinden iyice ayrıldığında, “Lanet olsun,” diye küfrettim.

Catalina kendi kendine, “Eğlenceli olur, dediler. Sadece dostça bir yarışma, dediler,” diye mırıldandı.

Evlerinin duvarları çöktüğünde Aiden ve Gabriela kahkahalarla gülmeye başladılar.

Aiden sadece, “Tüh,” demekle yetindi. Ardından Gabriela’nın krema kaplı parmaklarının ucunu öptü.

Şu âna dek Aiden’in bu aptal yarışmayı hiç umursamadığını fark etmemiştim. Onun tek istediği müstakbel karısıyla eğlenmekti, bense son yirmi dakikadır Catalina’ya talimatlar yağdırıp duruyordum.

Aslında bunun iddiayla bir ilgisi yoktu, değil mi?

Gözlerimi kapadım.

Annemle babam her konuyu rekabete dönüştüren, sürekli yükselttikleri çıtaya ulaşmamı bekleyen tiplerdi. Beklentileri

yıllar geçtikçe daha da arttı çünkü her konuda en iyi olmamı istiyorlardı.

En gözde öğrenci ve en çok arkadaş edinen kişi olmam bekleniyordu. Dolu bir sosyal program, ders dışı aktiviteler ve bunaltıcı bir akademik yük arasında kusursuz bir denge bulmak zorundaydım çünkü önemli olan tek şey sağlam bir üniversite başvurusunda bulunmaktı. Sonra, umdukları gibi *seçtikleri* ön lisans programına tam burs kazandım. Tüm bunları tıp fakültesine girmek ve en rağbet gören doktor adaylarından biri olmak için yapmıştım.

Bütün hayatımı başkalarıyla rekabet ederek geçirmiştım, her ne kadar şu anda bulunduğum yere gelmeme yardımcı olsa da artık boş vermenin zamanı gelmişti.

Belli ki Aiden'ın umurunda bile değildi. O zaman neden benim umurumda olsundu ki?

Catalina pencereye bir jelibon yapıştırmaya çalışırken zencefilli duvarlardan biri devrilince yüzünü buruşturdu.

“Özür dilerim.” Hemen uzanıp krema torbasını kaptı. “Düzelteceğim.”

“Sorun değil.” Onu durdurmak için bileğini kavradım. Tüyleri diken diken olduğunda elini isteksizce bırakmadan önce parmağımı bileğinin kıvrımında gezdirmeden edemedim.

Bana kocaman gözlerle baktı. “Son on dakikanı dil çubuklarıyla içten destek kirişi oluşturarak geçirdin ve *bunun* sorun olmadığını mı söylüyorsun?” Zencefilli kurabiye parçalarından oluşan moloz yığınınını işaret etti.

Koruyucu meleğim bir komedyen olmalıydı çünkü ayakta kalan son iki duvar da hızla yıkıldı.

Omuz silktim. “Alt tarafı bir zencefilli kurabiye evi.”

“Gururuna ne oldu?”

“Meğer onu erkek hassasiyetiyle karıştırıyormuşum.”

Kahkahasını bastırmak için elini ağzına kapadı ama keşke sesi duymamızı engelleme zahmetine girmeseydi.

Aiden kaşlarını çatarak, “Bu hükmen mağlup olduğun anlamına mı geliyor?” diye sordu.

Kapı olması gereken zencefilli kurabiye parçasını kapıp bir ısırık aldım. “Kesinlikle evet.”

Catalina masaya yığıldı. “Tanrı’ya şükür. Bu beş bin parçalık bir LEGO seti yapmaktan daha stresliydi.”

Gülümseyerek, “Sanırım henüz Galaktik Komuta Üssü’nü yapmaya çalışmadın?” diye sordum.

“Tek başıma mı? Tabii ki hayır. Yardım almadan bitirmem yıllarımı alır.”

Ben de tam olarak bu yüzden satın almamıştım. Ama belki...

Önce Aiden’la konuşmalısın.

Yarın ilk iş onunla bu konuyu konuşmayı planlıyordum çünkü daha ne kadar Catalina’nın arkadaşlığından hoşlanmıyormuşum gibi davranacağımı bilmiyordum. Aramızdaki şey arkadaşlıktan öteye geçmeyebilirdi ama sorun değildi.

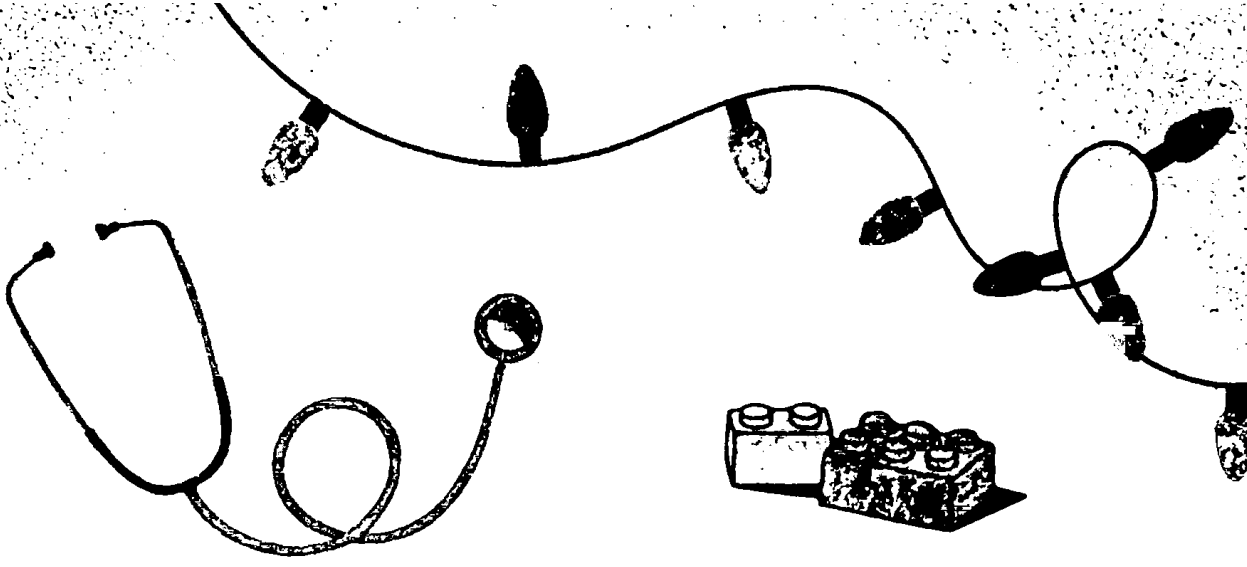
O zaman neden birden göğsün sıkışmaya başladı?

Çünkü Catalina’yla arkadaş olsam da bu ondan etkilenmemi engellemiyordu.

Belki onunla arkadaş olursan bu duygu zamanla kaybolur.

Belki kaybolurdu, belki de kaybolmazdı. Ama kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da 1 Ocak geldiğinde onun buradan gideceğiydi. Bunu çözmek için sadece üç haftam vardı.

Sanırım başlamak için mükemmel bir yol biliyordum, umarım o da kabul ederdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Luke

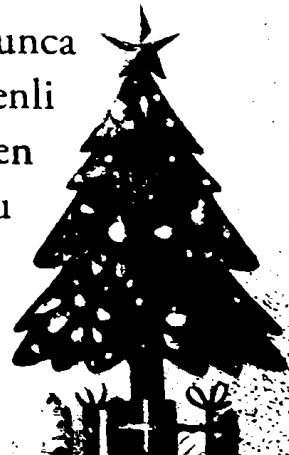
Aklımda Catalina'yla ilgili birkaç düşünce ve banka hesabımda eksi yedi yüz dolarla uykuya dalıp yepyeni bir umutla uyandım.

Saat dörtte odamdan çıktığımda Aiden'i üzerinde hastane formasıyla pankek yaparken buldum. "Tanrıya şükür düğününüz öğleden sonra."

Cevap verecekken esnemeye başladı. "Öğleden önce kalkmamız mümkün değil. Damat olarak bunu yasaklıyorum."

Mutfak tezgâhının taburelerinden birine oturup elimle dağınık saçlarımı düzelttim. Dairemiz eski ama düzenliydi. Gaby sağ olsun, duvarlarda birkaç çerçeve bile asılıydı ama satın alırken üzerinde gelen standart fotoğrafları değiştirme zahmetine girmemiştik.

Gaby yerel bir çiftlikten küçük bir Noel ağacı almamız için ısrar etmeseydi ve en temel ağaç süsleri seçmemize yardım etmeseydi bütün Noel dekorumuz yıl boyunca kanepemizin üzerine örttüğümüz kar tanesi desenli battaniyemizle Aiden ve benim tıp fakültesindeyken tatil sonrası indiriminden aldığımız bir çift uyumlu çoraptan ibaret olacaktı. Ekose desenleri muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en çirkin şeydi ama

ismimizin baş harflerinde bulabildiğimiz tek çorap bunlar olmuştu. Gaby her sene onları gördüğünde söylense de hatırası olan şeyleri saklamayı seviyorduk.

Aiden ilk pankeki bana servis etti. Hamurun şekline bakılırsa bir kardan adama benzemesi gerekiyordu ama sormakla uğraşmadım. Kenarları ince ve kızarmış, ortası da pofuduktu ama bunu umursamayacak kadar aç olduğumdan sorgulamadan ağzıma attım.

Biraz su içtikten sonra, “Teşekkürler,” dedim.

“Rica ederim.”

“Sen gelmiş geçmiş en iyi ev arkadaşısın.”

“Ev arkadaşı demişken...”

Eyvah.

“Yeni birini bulabildin mi?” diye sordu, tavaya Noel ağacından çok geniş bir üçgene benzeyecek kadar hamur dökerken.

“Hayır.”

“Hayatımda ilk defa bir şeyi ertelediğini görüyorum.”

“Neyim var diye Google’a bakma. WebMD’ye göre muhtemelen ölüyorum.”

Bıyık altından güldü. “Bunu sonsuza kadar erteleyemezsin.”

“Hayır ama *şimdilik* erteleyebilirim.”

Evlendikten sonra Aiden, Gaby’nin yanına taşınacaktı ve ben de ya kira kontratının Aiden’a ait kısmını üstlenecek bir ev arkadaşı bulmak zorunda kalacaktım ya da yalnız yaşamayı kabullenecektim. Hem işlerin yoğunluğu nedeniyle hem de ne yapmak istediğime karar veremediğimden bu görevden kaçıyordum. Bir ev arkadaşı bulmak zor olacaktı ama yalnız yaşamak da bana yapayalnız geçen çocukluğumu hatırlatıyordu. Dolayısıyla bu konuda ciddi bir kriz yaşıyordum.

“Bunun olacağını biliyorduk,” diyerek iç geçirdi.

“Ben bir ömür ev arkadaşı olacağımızı umuyordum ama sonra sen tam bir klişe gibi davranarak birine âşık oldun.”

“Bir gün sen de benzer bir duruma düşeceksin.” Yüzünde şapşal bir gülümseme belirdi.

“Belki.” Umudu sesime yansıtmamaya çalıştım.

“Günün birinde evlenmek istiyorsun, değil mi?”

“Evet ama tercihen yıldırım nikahı isteyen biriyle. Düğün masraflarını düşünmek bile kurdeşen dökmeme neden oluyor.”

“*O kadar* da kötü değil.”

“Bunu sadece bir fotoğrafçıya sekiz bin dolar ödeyen adam mı söylüyor?”

“Gaby o fotoğrafları bir gün çocuklarımıza gösterdiğimizde bu paraya degeceğini söylüyor.”

“Kendini kötü hissetmemen için böyle söylediğine eminim.”

Bana sırtımama neden olan gönülsüz bir bakış attı. Neyse ki hem Aiden güzel maaş alıyor hem de Gaby, Wisteria’da yeminli mali müşavir olarak iyi para kazanıyordu, yoksa bu özel gün için yaptıkları masraflar beni bile endişelendirirdi.

“Şey...” Pankeki çevirdi. “Sana bir şey sormak istiyorum.”

“Ne?”

“Dün Catalina’yla aranda bir sıkıntı mı oldu?”

Kaskatı kesildim ama sonra kendimi topladım. “Ne demek istiyorsun?”

“Ben sadece... sanırım bazı şeyleri fazla irdeliyorum.”

Birkaç saniye önce tekleyen kalbim bu kez göğsümde daha sert çarpmaya başlamıştı. “Çıkar ağzındaki baklayı.”

“İkinizin arasında bir şey olduğunu hissettim.”

Hassiktir. Sıkıca kavradığım çatalı Aiden fark etmeden önce indirdim.

“Ne gibi?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Bunu söylediğim için benimle dalga geçme sakın.”

Ona bön bön baktım.

“Şey gibi... kıvılcımlar çakmış gibi?” Kirli sakalını kaşıdı.

Yorum yapmamak için dudaklarımı birbirine bastırdığımda bana ters ters baktı.

“Ben ciddiym. Catalina... rahat görünüyordu. Seninleyken yani.”

Bu düşünce içime bir sıcaklığın yayılmasına neden olurken Catalina konusunda kendime olan güvenimi artırdı.

“Sanırım bana ısınmaya başladı,” dedim rahat bir tavırla.

“Fark ettim. Daha geçen gün yemek çubuğu meselesi yüzünden endişelenirken dün akşamki etkinlikte onunla hiçbir sorun yaşamadan takılmaya başladın?”

“Bana daha önce birkaç kez karşı konulmaz biri olduğum söylendi.”

Bana dudaklarını birbirine bastırarak baktı.

“Ne?”

Hemen konuşmayınca tepem attı ve “Bana bir şey sormak istiyorsan meraktan öldürmeden sorsan iyi edersin,” dedim.

Dışarıdan sakın, soğukkanlı ve çekici görünsem de duygularım karmakarışık.

“Bu konuya nasıl gireceğimi bilmiyorum, bu yüzden doğrudan soracağım.”

“Tamam...”

“Ondan hoşlanıyor musun?”

Gözümü kırpmadan yüzüne baktığımda o da göz temasını kesmeden bana bakmaya devam etti.

“Kahretsin. Bazı şeyleri fazla abartıp abartmadığımdan emin değildim, bu yüzden Gaby sana sormam için ısrar etti.”

“Bunu sana Gaby mi yaptırdı?”

“Evet! İkinizin arasında farklı bir şeyler olduğunu söyleyip duruyordu.”

“Farklı derken, ablasının benimle konuşmamak için artık türlü türlü yollar denemediğini kastediyorsa, evet, sanırım haklı. Aramız düzelmeye başladı.”

Sessiz bir kabullenmeyle başını yana eğdi.

“Bana parçalara ayırmak istediğin bir kadavra gibi bakmaya devam edersen pankekimi alıp gideceğim, böylece huzur içinde yiyebilirim.”

İç çekince göğsü indi. “Özür dilerim.”

Eski kız arkadaşına ilgi duyduğum için asıl özür dilemesi gereken kişi bendim.

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. “Şimdi sana sormam gereken bir şey var.”

“Evet?”

“Diyelim ki –varsayım olarak konuşuyorum tabii ki– eski kız arkadaşına ilgi duyuyorum...”

Elini tezgâha vurduktan sonra parmağını suçlarcasına bana doğrulttu. “Biliyordum!”

Kızgın olup olmadığını anlayamadım. “Bu tamamen bir varsayım.”

Dudaklarının köşesi kıvrıldı.

Hayır. Kızgın değil.

Burnuma yanık kokusu gelince Aiden aceleyle ocağa koştu. Bir küfür savurarak kıtır kıtır olmuş pankeki çöpe atıp tavaya biraz daha hamur döktü.

Tereddütle, “Yani kızgın değil misin?” diye sordum.

“Neden kızayım ki?” Bana dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Catalina senin eski kız arkadaşın.”

“Ne olmuş? Ben onun kız kardeşine âşığıyım. Ayrıca, Catalina’yla birlikte değildik. En azından senin düşündüğün anlamda.”

“Çıktınız.”

Rahatça omzunu kaldırdı. “O sırada Catalina iş için ülkeyi dolaşıyordu. Her gün konuşuyor olsak da bu daha çok platonik bir ilişkiydi.”

“Anladım,” dedim kesin bir ses tonuyla.

Kendi kendine güldü.

Konuşmadan önce yemeğimden birkaç ısırık daha aldım. “Yani... onunla daha sık görüşsem bu seni gerçekten rahatsız etmez mi?”

Gülerek, “Bunu asla yüksek sesle söylemeyeceğime yemin etmiştim,” dedi.

İşte *bu* beni meraklandırmıştı.

Dirseklerimi masaya koyup eğildim. “Ne?”

“Hep ikinizin birbirinize daha çok yakıştığınızı düşünmüşümdür.”

“Gerçekten mi?” Bunu tam olarak *ne kadar* süredir kendine saklıyordu?

“Evet. Ondan ayrılma nedenlerimden biri de buydu ama elbette bunu ona hiç söylemedim. Özellikle de tanıştığınızda senden pek hoşlanmadığını görünce.”

Kahretsin. Aiden’in Catalina’dan ayrılmasının tek nedeninin kız kardeşine arkadaştan öte bir ilgi duymaya başlaması sanıyordum.

Aiden devam etti, “Söylediğin ya da yaptığın küçük şeyler bana hep onu hatırlatıyordu. Muhtemelen bu yüzden onunla bu kadar kolay arkadaş oldum.”

“Onunla nasıl arkadaş oldun ki?” Aiden bana daha önce anlatmış olsa da hatırlamıyordum.

“İnsanların onunla çabucak samimiyet kurmasına izin vermeyecek bir kız olduğunu en iyi sen biliyorsun.”

“Bir de bana sor.”

“Duvarlarını aşmam biraz zaman aldı, o harika bir kızdır ama insanların onu tanımak için acele etmemesi gerekiyor.”

“Bunu yeni yeni fark etmeye başlıyorum,” dedim iç çekerek.

“Onun güvenini ve sadakatini kazanan kişi bu güveni devam ettirmek için elinden geleni yapsa iyi olur yoksa karşısında beni bulur.”

Son lokmamın tadı ağızıma kül gibi geldi. “Zorbalık yapan bir eski sevgili mi olacaksın?”

“*Daha da kötüsü.* Koruyucu bir enişte olacağım.”

“Bu şimdi daha kötüsü mü oluyor?”

“Evet çünkü Catalina’yı inciten kim olursa müstakbel karımı da üzeceğinden bu durum benim de tepemin tasını attırır.”

Gözlerindeki ışıltıya bakılırsa umarım kimse Gaby’nin tersine gitmezdi.

“Senin bu âşık hâllerini izlemek büyüleyici,” dedim.

Gülümsedi. “Bir gün seni de aynı şekilde görmeyi dört gözle bekliyorum.”

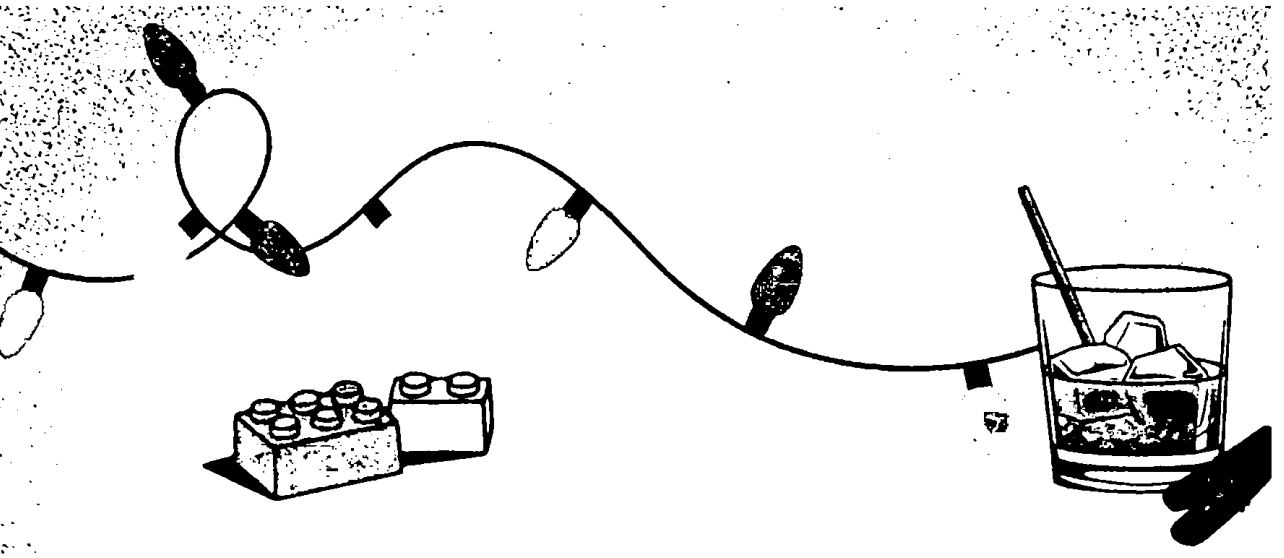
“Ben kimseye âşık olduğumu söylemedim.”

“Olmadan önce hepimiz böyle söyleriz.”

Suratına aval aval bakınca uzanıp omzuma vurdu.

“Sakin ol. Yavaş yavaş ilerle ve neler olacağını gör.”

Meşhur son sözler.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Catalina

“İşe gitmeden önce seni yakalamayı umuyordum.” Kız kardeşim odama girip kapıyı usulca arkasından kapadı.

Arkama döndüm. “Ne oldu?”

“Seninle dün akşamki etkinlikte fark ettiğim bir şey hakkında konuşmak istiyordum.”

“Ne?” Midem altüst oldu.

“Sen ve Luke.”

“Ne olmuş bize?”

“Siz ikiniz...”

“Sadece kibar olmaya çalışıyordum,” dedim biraz fazla aceleci davranarak.

Bana yüreğimi hoplatan bir bakış attı. “Cata.”

Yatağımın kenarına oturdu, bacaklarım su koyverecek gibi hissedince ben de eski masama oturdum. “Aramızda hiçbir şey yok.”

Çatık kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm.”

“Ee?”

“Endişelendim.”

“Ne için?”

Gözlerini devirdi. “Hadi ama. Azıcık zekâsı olan herkes birbirinizden hoşlandığınızı anlar.”

Başımı iki yana salladım. “Luke çekici biri ama hepsi bu.”

“Ben aptal değilim.”

“Ben de değilim. Luke ilişki yaşayacağım son kişi.” Kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

“Neden?”

“Çünkü o Aiden’in en yakın arkadaşı.”

Ofladı. “Ben de bu yüzden endişeleniyorum zaten.”

Sandalyemden kalkıp yatakta yanına oturdum. “Korktuğun şey buysa onunla ilişki yaşayıp her şeyi mahvetme riskine girmeye niyetim yok.”

“Korkmuyorum.” Ağır nefesi sessizliği doldurdu. “Sadece sonunda sana kavuştuğumu düşünürken seni tekrar kaybetmek istemiyorum,” diye fısıldadı.

Şaşkınlıkla bakakaldım. “Ne? Sen beni hiç kaybetmedin ki.”

“Son iki yıldır öyle hissediyorum ama.”

Suçluluk duygusu keskin pençelerini göğsüme sapladı. “Gaby...”

“Benden tekrar uzaklaşmana katlanamam ve Luke’la bir ilişki falan yaşarsan benden uzak durmak için başka bir neden bulacağından endişeleniyorum.”

“Senden uzak durmayacağım.”

“Luke’la aranızda bir şey olsa bile mi?”

Uzanıp elini sıktım. “Aramızda hiçbir şey olmayacak ama evet, ne olursa olsun yanında olacağıma söz veriyorum.”

Bana hafifçe gülümsedi. “Korktuğum için özür dilerim. Aranızdaki çekimi hissedebiliyordum ve bu *ya olursa* senaryoları beni korkutuyor.”

Luke’tan uzak durmak için bir neden daha.

Gabriela’nın zaten yeterince endişelenecek şeyi varken bir de müstakbel kocasının sağdıciyla ilişki yaşayarak işleri zora sokmak istemiyordum. Bunu aklımdan çıkarmasam iyi ederdim.

Porto Riko'daki teyzem doğum yaptıktan sonra onu ziyaret ettiğimizde Yenidoğan Yoğun Bakım hemşiresi olmak istediğimi anlamıştım. İlk başta onunla ve akrabalarımızla vakit geçirmek için eğlenceli bir deneyim olacağını düşünmüştük ancak teyzemin geçirdiği korkunç sezaryen ve kuzenimin acilen hastanenin Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'ne alınmasıyla işler değişmişti.

YYBÜ'ye birkaç kez gitmem kuzenimi hayatta tutmaya çalışan hemşirelerden etkilenmeme yetmişti ve kuzenim taburcu olana kadar onlar gibi hayat kurtarma fikrine âşık olmuştum. Onlar benim gözümde birer kahramandı. Mesleğin tüm zorluklarına rağmen bu idealist bakış açımı hiçbir zaman kaybetmedim, her ne kadar birçok kez kötü vakalarla sınanmış olsa da.

Bebeklerle çalışıyor olmamdan sanırım, insanlar genelde beni ağzı kulaklarında gezen bir hemşire sanıyordu. Ama işin karanlık tarafını görmüyorlardı: Üniteye beslenme tüplerini ve solunum cihazlarını idare etmek, bir an önce eve götürmek istedikleri bebeklerinin karşısında yıkılan, yaşadıkları sağlık sorunları yüzünden kendileri de dâhil herkesi suçlayan anne babalar, gerçek bir yaşam şansı bulamadan yitip gittiğine şahit olduğum hayatlar ve onlarla birlikte ölmek isteyen ebeveynlerin yaşadığı keder.

Ne yazık ki bugün şimdiye kadar yaşadığım en kötü günlerden biri olabilirdi. Bayram olduğu için mi bu kadar zorlanıyordum yoksa bir sonraki Noel'i göremeyecek bebeklere karşı daha duyarlı hâle mi gelmiştim, bilmiyorum ama birden fazla kez mola verme ihtiyacı duydum.

Geçen hafta tanıştığım bir anne olan Debra, "Bir şeyler yapmalısın," diyerek kardan adam temalı formama yapıştı. "Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı. Sorun paraysa, para bulmanın bir yolunu buluruz. Ya da onu başka bir hastaneye

götürmemiz gerekiyorsa transferini ayarlayalım. Ne gerekiyorsa yapmaya hazırız.”

Lanet olası gözlerim bana ihanet ederek yaşardı.

“Lütfen.” Sesi çatallaştı.

Debra’nın karısı onu üzerimden almaya çalıştı ama ben başımı iki yana sallayıp kollarımı ona doladım.

“Çok özür dilerim.” Sırtını okşadım.

Kollarımda titredi. “O benim bebeğim.”

“Ve sen de onun harika annesisin.” Gözyaşlarımı tutmaya çalışsam da kalbim karşımdaki anneler için kan ağlıyordu.

“Neden, Tanrım? Neden?” Karısına dönmeden önce beni serbest bıraktı.

Kızlarının YYBÜ’de geçirdiği son bir ayda Debra’nın dayanağı olan Trish kollarını karısına dolayıp onu kendine çekti. “Özür dilerim, bebeğim. Çok üzgünüm.”

“Bu hiç adil değil.” Debra sıkıca Trish’in tişörtünü kavradı. “Böyle olmamalıydı.”

Göğsüm sıkıştı. Yıkıldığımı görmelerini istemediğim için dönüp kızlarının bağlı olduğu makineleri kurcaladım ve gözlerim plastik kaplı yatağının önündeki karta takıldı.

Sarah Lynn, 1 kilo 530 gram.

Anneleri evden bir aylık pankartı bile getirip yatağının önüne asmıştı. İlk aile anısı olarak evlerindeki mutluluk fotoğraflarında kullanılacaktı ancak şimdi yaşayabilecekleri hayatın yürek parçalayıcı bir hatırlatıcısı olarak kalmıştı.

Anneleri ne kadar ağlarsa ağlasın ya da ona yardım etmek için ne tür bir tıbbi yardımda bulunursak bulunalım Sarah ikinci ayını göremeyecekti.

Elimi pankartın üzerinde gezdirdim. Bütün gayretime rağmen bir damla gözyaşı gözümünden kaçınca başka bir hemşireye benim yerime bakmasını işaret ettim. Hemen yanıma gelip kulağıma güven verici bir şeyler fısıldadı ve istediğim kadar mola alabileceğimi söyledi.

Kalbim ikiye bölünüyormuş gibi hissederek YYBÜ'den çıkıp en yakın asansöre yöneldim. Havanın ne kadar soğuk olduğu ya da üzerimde bir mont olup olmadığı umurumda değildi. Temiz havaya *ihtiyacım* vardı.

Boktan kahve otomatının yanından geçtim. Bir an için göğsümdeki ağrı hafiflese de Luke'un beni bu hâlimle bulduğunu düşününce hışım ile geri döndü.

Biri seni görmeden uzaklaş.

Asansörün düğmesine basıp bekledim. Her katta hastalar inip bindiği için asansörün gelmesi daima zaman alırdı, bu yüzden sessizce acı çekerek bekledim.

Sarah Lynn.

Ana Lucia.

Luis Fernando.

Debra'nın ağlamaları eşliğinde, YYBÜ hemşiresi olarak çalıştığım süre boyunca kaybettiğim hayatların isimleri kafamda dönüp duruyordu. Uzun zaman önce kendime hayata tutunamayanları asla unutmayaçağıma dair söz vermişim ve liste uzamasına rağmen hepsini tek tek hatırlıyordum.

Ne kadar süre asansör bekledim bilmiyorum ama bir de baktım ki yanaklarım ıslanmış. Ulu orta ağlamaya başladığım için kendime küfrettim.

Benim güçlü olmam gerekiyordu. Ebeveynlere yardım ve destek sağlayan kişi olmam gerekiyordu ama şu hâlime bakın, herkesin beni görebileceği bir koridorda hüngür hüngür ağlıyordum.

Merdiveni kullanmanın daha iyi olacağını düşünerek asansörden uzaklaştım. Kapıya doğru bir adım atamadan asansör *ding* sesiyle açıldı.

"Catalina?"

Luke'un sesini duyunca vücudum kaskatı kesildi.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Işığ ı yanan çıkış tabelası beni kendine çekerken kaçmak ile bir yetişkin gibi davranıp Luke’la yüzleşmek arasında gidip geldim.

Gönülsüzce iç çekip yanaklarımı ve burnumu hızlıca silerek ikincisini yaptım.

Bakışları benimkilerle buluştuğ unda kaşları havaya kalkarak göğsümdeki ağrıyı daha da şiddetlendirdi.

Ş u anda nasıl görü n d üğ ümü ancak hayal edebiliyordum, bu yüzden sırtımı çelik gibi dikleştirip soğuk duyarsızlık maskemi takınarak kendimi soracağı sorulara hazırladım.

Asansör kapıları kapanmaya başladığında durdurmak için kolunu uzattı.

“Aşağı mı inmek istiyordun?” Sadece bir sonraki hamlemi tahmin ettiğ i için değ il, aynı zamanda ağladığ ımı görmezden gelmeyi seçtiğ i için de sorusu beni ş aşırtmış tı.

Baş ımla onaylamakla yetindim çünkü ağzımı açarsam ağlayacağ ımdan korkuyordum.

Uzanıp bir düğmeye bastı. “Daha iyi bir fikrim var.”

Ben asansöre hemen binmeyince derin bir nefes aldı. “Yalnız kalmak istiyorsan sorun değ il. Seni çok iyi anlıyorum.”

“Hayır,” dedim çabucak, beni hazırlıksız yakalamış tı. Genelde duygularımı kontrol altına alana kadar insanlardan uzak durmayı tercih etsem de ş u anda son istediğ im şey yalnız kalmaktı.

Peki bu durumda Luke elindeki en iyi seçenek mi?

Gözyaşlarıyla ıslanmış kirpiklerimin arasından baktığ ımda onu bu kadar endişeli görmek beni ş aşırttı. Herkes için endişelenen biri olmak yerine bir kez olsun birinin benim için endişelenmesi güzel bir duyguydu ve bu duyguyu içime çekerek bakışlarının sıcaklığı altında az önce hissettiğ im soğuk korkunun silinip gitmesine izin verdim.

Baş ını eğdi. “O zaman gir içeri.”

İkinci kez söylemesine gerek kalmadı. Şu anda her yer buradan daha iyi geliyordu, bu yüzden derin bir nefes alıp asansöre bindim ve her şeyin yoluna girmesini umdum.

Luke'un fikri benimkinden çok daha iyiydi. Altıncı kattaki, bir kül tablasıyla çöp kutusu görevi gören boş bir saksıdan ibaret küçük bir terasa gelmiştik. Burası saatler sonra ilk kez doğru dürüst nefes alabilmem için bana yeterli alan ve mahremiyet sağlamıştı. Formam, tenim ve saçlarım hâlâ antiseptik koksa da gölden yayılan temiz hava bulanık zihnimi açtı.

Tırabzana yaslanıp gözlerimi kapadım ve zihnimi tatsız düşüncelerden uzak tutmak için soluklarımı saydım.

Luke yanımda durup bedeninin yan tarafını benimkine bastırarak bana ihtiyacını duyduğum sıcaklığı hissettirdi. Üşüyüp üşümediğimi sorduğunda başımı iki yana sallasam da bakışları altında kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Vücudumun verdiği bu tepkinin havadan değil ondan kaynaklandığını itiraf etmek istemiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylememeye çalıştım. O da aynısını yaptı ki bu bir ilk sayılabilirdi. Düşündüm de, daha önce hiç bu kadar sessiz kaldığını hatırlamıyordum; bu gerçeği ona da söyledim.

“Uzun duraksamaları sevmiyorum,” diye cevap verdi benim kaba yorumum üzerine.

“Neden?”

Bir iki saniye sustuktan sonra, “Bana çocukken tek başıma geçirdiğim zamanları hatırlatıyor,” dedi.

Dürüstlüğü insanı rahatlatan ve takdire şayan bir davranıştı.

Çenesindeki gerginliği gidermek için, “Şanslısın,” diye espri yaptım. “Bazı günler Gabriela'ya susması için yalvardığımı hatırlıyorum.”

Güldü. “Keşke başımın etini yiyecek bir kardeşim olsaydı.”

“Hiç şüphe yok ki onu delirtirdin.”

“Benim sevgi gösterme biçimimi anlayışla karşılarıydı.”

“Kardeş Stockholm sendromu gibi mi?”

“Kesinlikle.”

Mesaiye başladığımdan beri kendimi ilk kez gülümserken buldum ve bu bana çok farklı şeyler hissettirdi.

“Ne?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Sorusunu geçiştirmeyi düşünsem de nedense dürüst olmayı tercih ettim. “Suçlu hissediyorum.”

Başıyla onayladı. Tam olarak ne hakkında suçlu hissettiğimi ayrıntılarıyla anlatmam için üstelemedi. Vermeye hazır olmadığım cevaplar için beni sıkıştırmadı. Yanımda durup kasabaya bakarken varlığının yarattığı huzurdan başka bir şey hissetmedim. Yerel işletmeleri ve evleri süsleyen Noel ışıkları uzaktan göz kırpmıyor, bütün geceyi soğuk bir korkuyla geçirdikten sonra içimi sıcaklık ve umutla dolduruyordu.

Luke’un yerinde kıpırdanması dikkatimi manzaradan uzaklaştırdı.

Kardan adam rozetimin klipsiyle oynadım. “Seni tutmayayım.”

“Bu gece çok yavaş akıyor, yani bana iyilik yapıyorsun.”

Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. “Öyle mi?”

“Evet. İşe yaramaz hissetmekten nefret ediyorum.”

“Kurtarıcı kompleksin yeniden hortlamış olmalı.”

“Bana teşhis mi koyuyorsun?” Gülümseyerek bana döndü.

“Benim ne haddime, Doktor Darling.”

Gözleri parladı. “Bunu bir daha söyle.”

Gözlerimi devirdim. “Söyleyip de egonu mu besleyeyim? Hayır, teşekkürler.”

Gözlerindeki ışıltı tepemizdeki yıldızlarla yarışyordu. “Lütfen. Bu gidişle senden bir parça ilgi görebilmek için yalvaracağım.”

“Buna yalvarmak mı diyorsun?” Bakışlarım uzun boynunda gezindi. İlgisizmiş gibi davranmak için gereğinden fazla çaba-

lamam gerekiyordu, özellikle de doktor önlüğü üzerindeyken. “Hiç etkilenmedim say.”

“Etkisini tam olarak hissetmek için dizlerimin üzerine çökmemi istiyorsan tek yapman gereken söylemek.”

Sözleri sihir gibiydi, zihnimde onu aynen öyle yaparken canlandırdım. Bir terasta değildik elbette. Ama o dizlerinin üzerinde, elleri—

“Bana öyle bakmana neden olan şeyi söylemek istersen hiç çekinme.”

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Neyse ki gece karanlığı bunu fark etmesini engelliyordu... ya da ben öyle sanıyordum.

Sıcak yanağımı okşadı, dokunuşuyla vücudum canlanınca nefesimi tuttum.

Dokunuşuna verdiğim ani tepki beni korkuttu, Aiden’ın sağdııcından etkilendiğim için suçluluk duyduğumdan değil, en son ne zaman birinin bana bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey hissettirdiğini hatırlayamadığımdandı.

Belki de hiç böyle şeyler hissetmemiştim.

Daha önce de ilgi kıvılcımları hissetmiştim ama bu çok daha öte bir histi. Ne olduğunu tam olarak kestiremesem de Luke’un tek bir bakışı ve kısacık bir dokunuşuyla hissettiğim şeyleri bana yaşatan çok az insan tanımıştım ve bu beni *dehşete* düşüyordu.

Wisteria’da kalmak gibi bir planım yoktu. Kız kardeşim ve müstakbel eniştemle yakın olan ve işler yolunda gitmediğinde hayatımın geri kalanını tuhaflaştıracak biriyle ilişki kurmaya da niyetim yoktu. Kız kardeşimle bugün yaptığım konuşmadan sonra, istesem de bunu yapmak gibi bir seçeneğim kalmamıştı.

Yerimden kıpırdamadan Luke’un bakışlarının tadını çıkarmak istesem de bir adım geri çekilip kollarımı gövdemin etrafına sardım.

Kaşları çatıldı ve eli havada asılı kaldı. “Catalina?”

TEK DİLEĞİM SENSİN

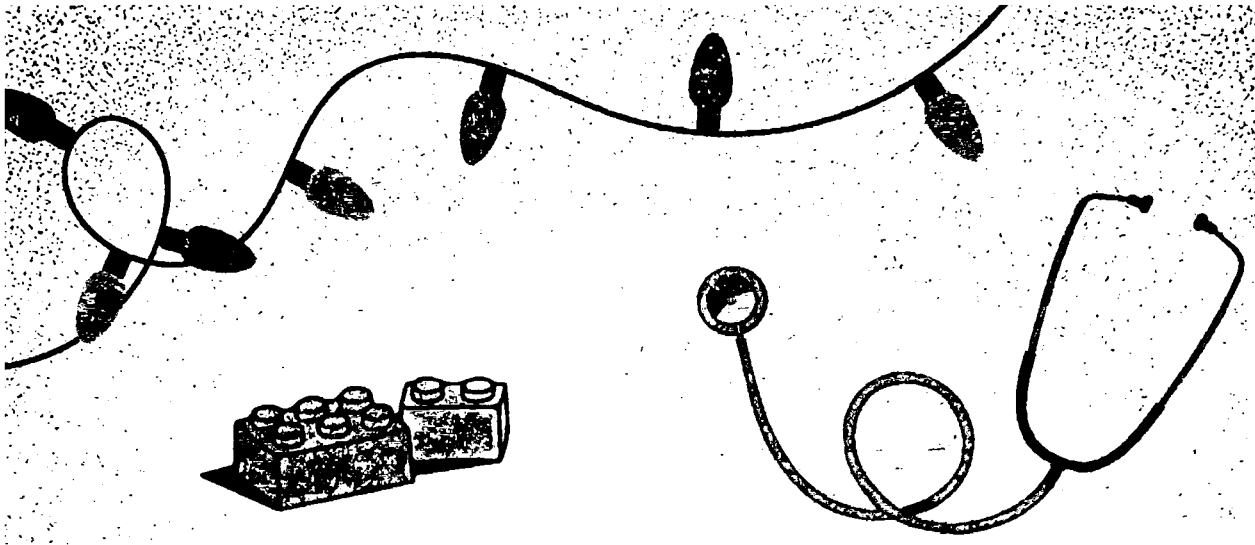
“Beni buraya getirdiğin için teşekkürler.” Asansöre giden merdivene bir adım daha yaklaştım.

“Nereye gidiyorsun?”

Buradan uzağa.

Aramızdaki çekime kapılıp kız kardeşimle daha yeni düzelmiş aramızı bozmak istemiyordum. Luke’u arzuluyordum, evet ama bunu daha ileri götüremez ve bu kaçamağın sona ermesi durumunda ortaya çıkacak sorunları göze alamazdım.

Tam tersini yapmam için beni ne kadar kışkırtırsa kışkırtsın.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Luke

Her şeyi berbat etmiştim. Catalina terasta benden uzaklaşarak duvarlarını her zamankinden daha fazla yükselttikten sonra bu durum netleşmişti.

Kendime onu rahat bırakacağımı söylesem de Catalina'yı ağlarken görünce sağduyuma karşı gelerek mesaim bittikten sonra iyi olup olmadığını kontrol etmek için ona mesaj attım. Diğer tüm mesajlarımın aksine buna cevap vermeyince kendimi daha kötü hissettim.

Ona o şekilde dokunmamalıydım. İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında cesurca bir hareketti ama onu rahatlatma isteğime karşı koyamamıştım ve bakın bu beni nasıl bir duruma getirmişti.

Ne yapacağımı bilemediğimden akıl danışmak için Aiden'in kapısını çaldım ama o, eşyalarını toplaması için yardıma gelen Gaby'yi devreye soktu.

Gaby, az önce durumu açıklayan Aiden'a sert bir bakış atıp bana döndü. "Ablamla ilgileniyorsun da ne demek?"

Aiden nişanlısının arkasından ağzını oynatarak *iyi şanslar* dedi.

Piç kurusu. "Ondan hoşlanıyorum."

"Ne zamandan beri?"

“Bu çok yeni bir durum.”

Müstakbel eski en yakın arkadaşım kıs kıs gülünce başının yan tarafına bir şaplak atasım geldi.

Gaby ellerini beline koydu. “O zaman ciddi bir şey değil.”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“En yakın arkadaşının müstakbel eşi olarak ablamla ilgili niyetini bilmeyi hak ediyorum.”

“İşlerin böyle yürüdüğünden emin değilim.”

Kollarını havaya savurdu. “Luke!”

“Ne?”

“Gizemli davranmayı kes!”

“Pekâlâ, tamam. Evet, Catalina’yla ilgileniyorum ve Aiden’la bu konuyu çoktan konuştum, yani endişelendiğin buysa onun için sorun teşkil etmiyor.”

Ağzının içinde küfürler savurdu.

Midem kasılırken, “Ne?” diye sordum.

“Benimle de konuşmalıydın.”

“Neden?”

Bakışlarını yere indi. “Çünkü onunla senden uzak durması gerektiğine dair bir konuşma yaptım.”

“Bunu neden yaptın ki?” Sesime dehşet hâkimdi.

“Çünkü ondan gerçekten hoşlandığını düşünmemiştim!”

“Onu benden uzak durması için uyarmadan önce bana fikrimi sorduğun için teşekkürler.”

Gaby yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim. Aiden bana aranızdaki konuşmadan henüz bahsetmemişti ve zencefilli kurabiye evi olayından sonra paniğe kapıldım. Ablamı yeni yeni geri kazanmaya başlamışken siz ikiniz... bilirsin işte...”

“Birlikte olursak mı?”

“Evet,” dedi inleyerek.

“Ben insanlarla laf olsun diye takılan biri değilim.”

Göz temasından kaçındı. “Evet, ama Cata senin gibi değil.”

Derin bir nefes aldım. “Anlaşıldı.” Catalina’nın geçmişini ona karşı kullanacak değildim, bu yüzden bu konu önemli değildi.

Aiden, sanki Catalina’nın en son yaşadığı ciddi ilişkiyi hatırlamaya ihtiyacım varmış gibi, “Ama ilişkilere tamamen karşı değil,” dedi.

Gaby burnunun köprüsünü sıktı. “Tam bir kaos.”

“Bence de.” Kanepeye çöktüm.

Gaby oturma odamızda volta atmaya başlamıştı. “Ablamla gerçekten ilgilendiğini bilseydim—”

“Önce seninle konuşmak için bana fırsat vermedin ki.”

“Özür dilerim.” L koltuğun ayrılabilir parçasına yığıldı.

“Şimdi ne yapacağım ben?”

Gaby’nin tekrar konuşması bir dakika sürdü. “Sanırım bir fikrim var.”

Elimle ona devam etmesini işaret ettim.

“Ona karşı dikkatli davranmalısın.”

“O kargo paketi mi yoksa bir insan mı?”

Gaby bana ters ters baktı.

“Tamam, tamam. Dinliyorum.”

Çenesini ovuşturarak, “Üzerine gidersen onu temelli korkutup kaçırırsın,” dedi.

Aiden hepimizin duyacağı şekilde fısıldayarak, “Bunun için biraz geç,” dedi.

Ona hareket çektikten sonra, “Ne öneriyorsun?” diye sordum.

“Önce bana aklından geçenleri söyle.”

“Bu sohbetten önce Galaktik Komuta Üssü LEGO setini aldım ve yapımı için onu davet etmeyi planlıyordum.”

İkisinin de ağzı açık kaldı.

“Bu kötü bir fikir mi?”

“İlk buluşma için yedi yüz dolarlık bir LEGO seti mi aldın?”

Ensemi ovuşturdum. “Ona bunun bir randevu olduğunu söylemeyecektim.”

Aiden ve Gabriela bakıştılar.

“Ne?”

Önce Aiden konuştu. “Onu birlikte LEGO seti yapmaya dairene davet ediyorsan bu bir randevudur.”

“Sence o da böyle mi düşünür?”

Gaby tavana bakıp yardım istercesine mırıldandı. “Evet.”

“Kabul etme şansı ne?”

“Onunla yaptığım konuşmadan önce mi? Belki yüzde yirmi.”

“Peki ya şimdi?”

Yüzünü buruşturdu.

Başımı kanepeye yasladım. “Sikeyim bu işi.”

Gaby kaşlarını çattı. “Sana yardım etmeme izin ver, olur mu?”

Arkasındaki Aiden agresif bir şekilde başını sallayarak evet dememi istedi.

“Elbette.”

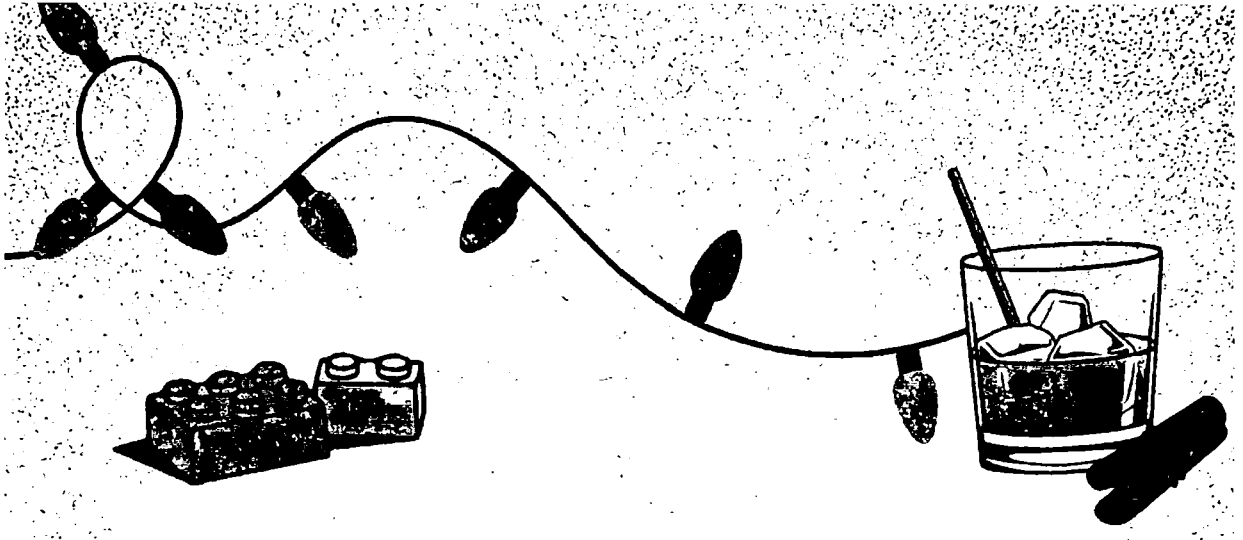
Gaby’nin gülümsemesi var gücüyle geri döndü. “Tamam. Ama önce setin ne zaman teslim edileceğini öğrenmem gerek.”

Telefonumdan kontrol ettim. “Yarın.” Bir sonraki mesajımdan önce kurmayı planladığım espresso makinesiyle birlikte.

“Mükemmel.” Gülümsemesi endişe vericiydi ama bana planımı anlattığında kendimi onunla aynı ifadeyi takınırken buldum.

“Ben ablamla konuşup hasar kontrolü yapacağım, Aiden da bu işin geri kalanında sana yardım edecek.” Gaby kötü adam gibi ellerini ovuşturdu.

Görünüşe göre Catalina’nın bana gelmeyi kabul etme ihtimali daha da artmıştı çünkü Gaby ve Aiden ikilisi yanımda olduğu sürece Catalina’nın direnme şansı yoktu.

ONUNCU BÖLÜM

Catalina

Baş nedime konuşmamın giriş cümlesini tekrar okurken hüsrarla küfrettim. Bu gidişle konuşmamı Gabriela'nın düğününe yetiştiremeyecektim ve bunun tek suçlusu bendim.

Kız kardeşimden gelen yeni mesajla içimde giderek büyüyen panik duygusu iyice arttı.

Gabriela

Bak Luke ne almış!

Açılmamış bir Galaktik Komuta Üssü LEGO setinin fotoğrafını atmıştı. Bu seti almasına o kadar şaşırmıştım ki küçük dilimi yutacaktım, özellikle de zencefilli kurabiye evi yaparken aramızda geçen konuşmadan sonra.

Bunu ona hiç söylememiş olsam da LEGO koleksiyonuna eklendiğini duyduğumdan beri almak istiyordum. Kardeşim ne zaman bana o seti hediye almak istediğini söylese ona istemediğimi belirtiyordum ki bu kısmen doğrudu ama aslında tam olarak doğru da değildi. İstemiyordum çünkü *birlikte* yapabileceğim kimsem yoktu.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Gabriela'yı birazcık tanıyorsam bunun bir önemi olmadığını söylerdi. Seti kendi başıma da yapabileceğimi ama onun mutlu bir ilişkisi olduğundan benim derdimi anlamayabileceğini söylerdi. Tek başıma yapmayı dert etmediğim bir hobi nasıl olmuştu da birlikte keyif alacağım kimsem olmadığı için sorun hâline gelmişti bilmiyordum. Beni bu hâle getirdiği için kısmen sosyal medyayı suçluyordum.

İnsanların sevgilileriyle LEGO yaptığı o kadar çok video izlemiştim ki en sevdiğim hobiyi ezici bir yalnızlıkla ilişkilendirmeye başlamıştım. Ne zaman LEGO mağazasına gitsem birinin mutlaka LEGO buketi satın aldığını görmek de bu duyguyu daha kötü hâle getiriyordu.

Telefonum elimde titredi.

Gabriela

Ne düşünüyorsun?

Cevap yazmadan önce kendi kendime *seninle paylaşmayı düşünmediğim pek çok şey düşünüyorum* dedim.

Ben

O seti aldığına gerçekten inanamıyorum.

Gabriela

Ben de! Luke biraz cimridir.

Ben

O "tutumlu" demeyi tercih ediyor.

Gabriela

Onun avukatlığını yapman çok şirin.

Şirin mi? Son konuşmamızdan sonra bu yorumu beni şaşırtmıştı doğrusu.

İç çekerek cevap yazdım.

Ben

Aiden taşınınca alacaktı hani?

Yeni mesajı gelmeden önce noktalar iki kez belirip kayboldu.

Gabriela

Anlaştılar.

Ben

Anlaştılar mı?

Gabriela

Aiden yapımına yardım etmek istiyor.

Mesajını ikinci kez okurken kaşlarımı çattım.

Ben

Ama Aiden LEGO yapmaktan nefret eder.

Bana hep ellerinin çok büyük olduğunu ve konsantrasyonunun böyle bir hobi için çok zayıf olduğunu söylerdi. Peki bu ani fikir değişikliği nereden çıkmıştı?

Gabriela

Belki de taşınmadan önce Luke'la biraz vakit geçirmek istiyordur?

TEK DİLEĞİM SENSİN

Gabriela

Son zamanlarda ikisi de pek duygusal ve ekstra ilgi bekliyor gibi davranıyorlar.

Annem mutfaktan bana seslendiğinde telefonumu cebime koyup koridordan gelen Noel müziğini takip ettim. Şarkıcı *mi burrito sabanero*³ ile ilgili bir şeyler mırıldanırken yüzümdeki gülümseme büyüdü ve babaannemin *coquito* tarifi için gerekli malzemelerle dolu dağınık tezgâha bakarken ağzım kulaklarıma vardı.

Annemle babam ocağın başındaydı, annem babama uzattığı kaşıkla son yaptığı *coquitoyu* ona tattırıyordu.

Mami omzunun üzerinden bakarak, “Ah, güzel. Uyanmışsın,” dedi.

Babam mutfağın diğer ucundan bana baktı. “Tam zamanında uyandın.”

“Ne oldu?”

Annem tenceredeki *coquito* karışımını karıştırmaya devam ederek, “Ben doldururken şişeleri tutabilir misin?” diye sordu.

Başımın onaylarken boğazım düğümlendi. Boş cam şişeler tezgâhın üzerine mükemmel bir nizamda dizilmiş, en uçtakine bir huni yerleştirilmişti.

Mami karışımı koklamak için eğildi. “*Está casi listo.*”⁴

“*Huele a los que hacía mi mamá.*”⁵ *Mami*’yi yanağından öperken babamın gözleri parıldadı.

Müzik. *Coquito*. Annemle babamın daima birlikte yaptıkları ve bana –eğer doğru kişiyi bulabilirsem– sahip olabileceğim şeyleri hatırlatan bir işte onlara yardım etmemi istemeleri.

3 (İsp.) Benim küçük eşeğim. –ç.n.

4 (İsp.) “Olmak üzere.” –ç.n.

5 (İsp.) “Aynı annemin yaptığı gibi kokuyor.” –ç.n.

Noel benim gibi insanların kendilerini normalde olduğundan daha yalnız hissetmesine neden oluyordu, özellikle de sürekli dönen Noel filmleri, TV reklamları ve aşk, aile ve Noel'in anlamına dair bitmek bilmeyen kitap bombardımanı altındayken.

Bu kadar seyahat ederken gerçekten de özel biriyle tanışmayı mı umuyorsun? Bırakın aşkı, bir rutin tutturmak bile yeterince zorken. Ama bir yere kalıcı olarak yerleşmekten çok korkuyordum. Çalıştığım hiçbir yer bana yeterince cazip gelmiyordu ama özel biriyle tanışmak için Wisteria da bir çözüm değildi. Ne de olsa bunu Aiden'la denemiştım ve başıma gelenler ortadaydı.

Tezgâha dönüp gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Bu kokular bana Gabriela'yla mutfakta koşturduğumuz, Noel'den önce mümkün olabildiğince çok *coquito* siparişi yetiştirmek için birlikte çalışan annemle babamın kıyafetlerini çekiştirdiğimiz yılları hatırlatıyordu. Babaannem biz doğmadan çok önce bu baharatlı Noel içkilerini sattığından annemle babam da bu işi ustalıkla devam ettiriyorlardı.

Gözüme tezgâhın üzerindeki tarif kartı takılınca titreyen elimi karta uzattım. Babaannemin tanıdık karalamasıyla yazılmış Martinez ailesinin *coquito* tarifi ve her müşterinin teşekkür kartına yazdığı meşhur *tatmadan önce çalkalayın* tavsiyesi.

Onun tanıdık el yazısını okurken göğsüme bir sızı saplandı. Bizimle yaşamak üzere Wisteria'ya taşındıktan sonra evimizin neşesi olmuştu. Her bayram onu daha çok özlüyordum.

Mami arkamdan, "Cata?" diye sordu.

Derin, ferahlatıcı bir nefes aldım. "¿Qué?"⁶

"¿Estás bien?"⁷

"Si."⁸ Tarif kartını tezgâhın üzerinde ters çevirip işe koyuldum.

6 (İsp.) "Ne?" -ç.n.

7 (İsp.) "İyi misin?" -ç.n.

8 (İsp.) "Evet." -ç.n.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Annem bir şeylerin ters gittiğini sezse de sorgulamadı.

O zaman sorgulamadığı için neden bu kadar kötü hissediyorsun?

Bazı zamanlar keşke annem benimle biraz daha ilgilense diye düşünürdüm ama o, en ufak bir olumsuzlukta pes eden biriydi. Gabriela söz konusu olduğunda, onun ihtiyacı olan her şeyi ve daha fazlasını sağlamak için elinden gelenin fazlasını yapıyordu ama konu ben olunca, yıllar önce benden vazgeçmiş gibi davranıyordu. Aslında birçok açıdan ben de kendimden vazgeçmiştim.

“*Gracias, mi hija.*”⁹ Babam bana sımsıkı sarıldıktan sonra mutfaktan çıkıp beni annemle baş başa bıraktı.

Annem son *coquito* şişesine etiket yapıştırırken ben tezgâhı sildim. Sessizlik rahatsız etmese de boğucu geliyor, bir an önce yatak odama kaçmak istiyordum.

“Cata?”

“*¿Si?*”

“Bugün bize yardım ettiğin için teşekkür ederim. Büyükanen, yani babanın annesi...” Annem kelimeyi bulmakta zorlandı. “Bize yardım ettiğini görse çok gurur duyardı. Kasabalılar için *coquito* yapmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorsun.”

Annemin bu nadide övgüsüyle boğazım düğüm düğüm oldu. “Rica ederim.”

Bir müddet fayans zemini izledikten sonra başını kaldırıp bana baktı. “Geçen haftanın biraz gergin geçtiğini biliyorum ama Noel’de evde olduğun için çok mutluyum.”

“Öyle mi?”

Tepkim karşısında şaşırmış gibi görünüyordu. “Elbette.”

“Ah.”

9 (İsp.) “Teşekkürler, kızım.” –ç.n.

Tezgâha yaslandı. “Bazı konularda görüş ayrılığına düştüğümüzü biliyorum ama sen hâlâ benim kıızımsın.”

“Bazen öyle hissetmiyorum,” dedim dürüstçe.

Kaşları çatıldı. “Ne?”

“Yok bir şey.”

“Hayır. Ne demek istediğini açıklar mısın?”

Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. “Gabriela’yı bana tercih ettiğini biliyorum.”

Gözleri kocaman açıldı. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Farklı olmamı dilediğin çok açık—”

“Ben *hiç* öyle bir şey demedim.”

“Demene gerek yok. Anlayabiliyorum.”

Boynuna bir kızarıklık yayıldı. “Nasıl?”

“Aldığım nefes bile seni rahatsız ediyormuş gibi davranıyorsun.”

“Ben mi? Ben de her zaman *seni* kızdıran *benmişim* gibi hissediyorum.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Ne?”

“Bir süredir benden uzak duruyorsun ve ben bunu nasıl çözeceğimi bilemiyorum. Bir şekilde seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Benim annem” –gözleri mutfakta gezinip tezgâhın üzerindeki tarif kartına takıldı– “babanın annesi gibi değildi. Duyguları hakkında konuşmakta ya da bana düşüncelerimi ifade etmem için fırsat vermekte pek iyi değildi.” Boğazındaki yumruyu yutkundu. “Yıllar içinde babanla iletişim kurmayı öğrendim ama seninle... Nasıl yapacağımı bilmiyorum.” Başı öne düştü.

Kalbim sıkışmaya başladı. “*Mami.*”

Başını kaldırdığında gözleri yaşlıydı. “Annem gibi olmayacağıma yemin ettim. Hayatımda çok etkin değildi, bu yüzden onun tam tersi olacağıma kendime söz vermiştim ve biliyorum ki bu...”

“Boğucu,” diye dürüstçe cevap verdim.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Bakışlarını başka yöne çevirdi. “Evet.”

“Zorba.”

“Sanırım öyle.”

“Elimden geleni yapmama rağmen seni hep hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi?”

Burnunu çekti. “Davranışlarımı bu şekilde yorumladığın için çok üzgünüm.”

Tezgâhın üzerinden uzanıp elini tuttum. “Kendi yöntemini denediğini biliyorum.”

Başını iki yana salladı. “Ama yeterince iyi değildim.”

“İyi değildin demiyorum ama benim buna ihtiyacım yoktu.”
Yüzü solunca kendimi daha iyi ifade etmek için üsteledim.
“En azından şimdi yok. Düştüğümde beni ayağa kaldıracağını bilmek istiyorum.” *Beni yıkmak yerine.*

“Bana başka neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

“Dürüst olayım mı?”

Başıyla onayladı. “Evet.”

“Beni gördüğünü hissetmek istiyorum. Kim olduğumu ve tüm farklılıklarımı takdir etmeni çünkü ben hiçbir zaman sen ve Gabriela gibi olamayacağım ama bu kendimi dışlanmış hissetmeyeceğim anlamına gelmiyor.”

Elimi sıktı. “*Perdón, mi mijita.*¹⁰ Ben... Ben denerim. Ne ilk seferde ne de ikincisinde doğru olanı yapamayabilirim ama senin için daha iyisini yapmayı umuyorum.”

Annemle pek çok konuda hemfikir olmasak da bugün onunla her zamankinden daha fazla bağ kurduğumu hissetmiştim.

Birkaç dakika sonra kendimizi toparladığımızda ondan uzaklaşıp telefonumda en sevdiğimiz Noel şarkılarından birini aramaya başladım.

10 (İsp.) Özür dilerim, kızım. -ç.n.

Annemle mutfakı temizleme faslına devam ederken taşınabilir hoparlörden müzik çalıyordu. Şarkılardan biri aklıma bir fikir getirdi.

“*Abuela*¹¹’dan bahsetmişken, o ne severdi biliyor musun?” diye sordum.

Annem yerleri süpürmeyi bırakıp bana baktı. “¿*Qué?*”
“*Una parranda.*”

“Konuşma nasıl gidiyor?”

Kız kardeşimin arkamdan gelen sesiyle irkilip defterimi kapadım. “Burada ne işin var?”

“Annem düğünle ilgili birkaç şeyi gözden geçirmek istiyordu, ben de işten sonra uğradım.”

“Ah.” Çalışma sandalyemde dönüp ona baktım. “Nasıl gidiyor?”

“Güzel. Ayrıca özür dilemek için de iyi bir zamanlama olabileceğini düşündüm.”

“Annemden mi? Ne için?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “*Senden.*” Makyaj taburemi sürükleyip önüme oturdu.

“İyi de özür dileycek bir şey yapmadın ki.”

“Konuşmama izin ver.”

“Tamam.” Ağzımı kapadım.

“Geçen gün aşırı tepki gösterip korkularımın beni ele geçirmesine izin verdim.”

Sözünü kesme dürtüsüne karşı koydum.

“Üçümüzün arasında olanlardan sonra bir erkek arkadaş kazanmış ama ablamı kaybetmiş gibi hissettim.”

11 (İsp.) Büyükanne. -ç.n.

Elimi uzatınca o da kendi elini benimkinin üzerine koyarak parmaklarımızı birbirine kenetledi.

“Luke’la aranızın iyi olduğunu görünce ilk başta heyecanlandım çünkü hep iyi anlaşmanızı istemiştim ama sonra gerçekler kafama dank etti ve ikiniz *gerçekten* iyi anlaşırsanız neler olabileceğini düşünüp endişelendim. Ne demek istediğimi anlıyorsun.”

“Anlıyorum ama endişelenmen gereken son şey benim.”

“Sen bir *şey* değilsin. Benim ablamsın ve senin mutluluğunu önemsiyorum, bu yüzden özür dilerim.”

“Düşünceni takdir ediyorum ama—”

“Aması falan yok. Yerimde olsaydın benim mutsuz olmamı istemezdin, değil mi?”

“Tabii ki istemezdim ama bu aynı şey değil—”

Yine sözümü kesti. “Evet, aynı şey. Senin mutluluğun da en az benimki kadar önemli.”

“Ben mutluyum,” dedim üstüne basa basa.

Dediklerime pek de inanmadığını gösteren bir bakış attı. “Luke’un Galaktik Komuta Üssü’nü sırf seninle birlikte yapmak istediği için satın aldığını bilmek seni mutlu eder mi?”

Gözlerim kocaman açıldı.

“Ya da sana ilgi duyduğunu bana itiraf ettiğini bilmek?” diye sordu ben cevap vermeyince.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

“İşte yüzündeki bu bakış, benim saçma korkularım yüzünden Luke’tan uzak durmaman gerektiğini gösteriyor.”

“Saçma değiller.” Özellikle de ben aynı korkuları taşıırken.

“İkiniz de kendi başınızın çaresine bakabilecek yetişkinlersiniz ve en azından ona bir şans vermeyi kendine borçlusun, haksız mıyım? Bu, bizimle her takıldığınızda garip bir sessizliğe yol açacak olsa bile.”

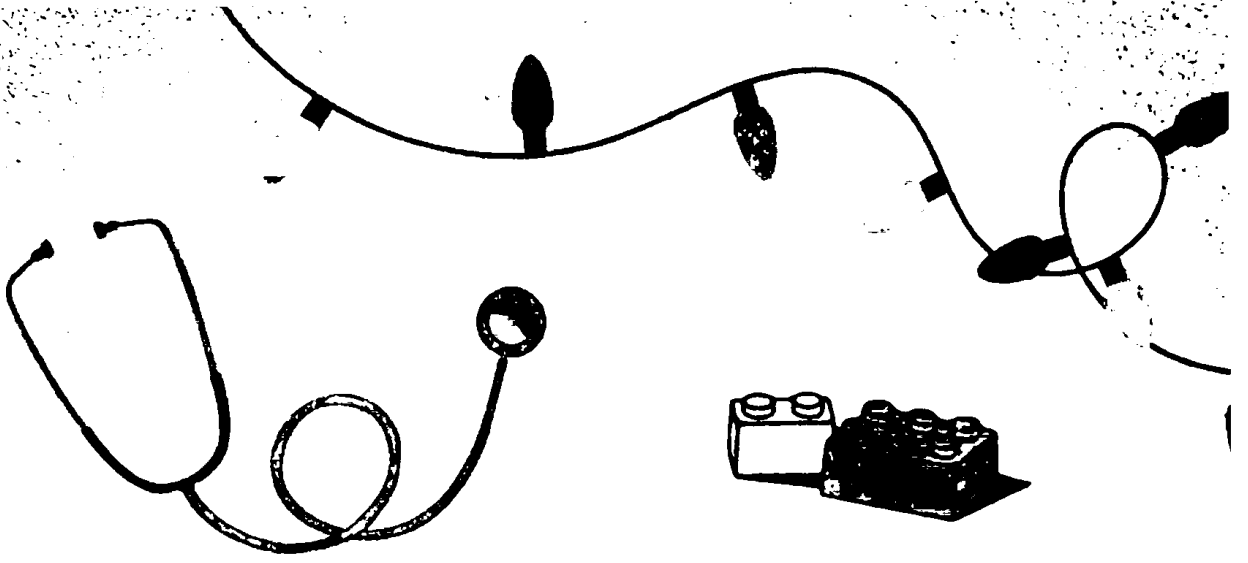
LAUREN ASHER

“Ona bir şans tanımam için beni ikna etmeye mi çalışıyorsun yoksa ondan neden uzak durmam gerektiğini mi anlatmaya çalışıyorsun?”

Güldü. “İyi bir şey yapmayı umarken işleri berbat ediyorum, değil mi?”

“Peki umduğun iyi şey ne?”

Bana gülümsedi. “Buna siz karar vereceksiniz.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

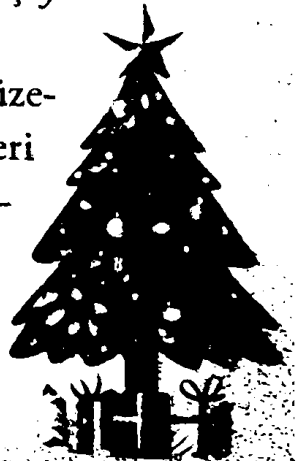
Luke

Gaby'nin ilk aklına gelen Catalina'ya Galaktik Komuta Üssü LEGO seti hakkında mesaj atmaktı. Catalina'nın yemi yutmaması hayal kırıklığı yaratınca ablasıyla konuşup onu bizim evde akşam yemeğine davet ederek işleri bir adım öteye taşımaya karar verdi. Aiden'in yemeklerini ikna edici bir unsur olarak kullanmış ve Catalina da tam düşündüğümüz gibi daveti kabul etmişti.

Aiden'in pişirdiği yemeğe hayır diyebilecek kimseyle tanışmamıştım çünkü o tanıdığım en iyi aşçılardan biriydi. Son bir yıldır bütün yemekleri birlikte yapıyorduk ama artık mutfakta kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalacaktım. Bu, onunla aynı evde yaşamayı özleyecek olmamın pek çok nedeninden biriydi.

Annesinin lazanya tarifinin son rötuşlarını tamamlaması için Aiden'a yardım ederken kendi kendime *mutlu şeyler düşün* dedim.

"Çok güzel kokuyor." Küçük yuvarlak masanın üzerine konan güveç tabağını görünce Gaby'nin gözleri ışıldadı. Peynir mükemmel bir altın sarısı tonundaydı, sosuysa alttan alttan fokurdayarak ağzımı sulandırıyordu.

Aiden eserinin fotoğrafını çekti. “Annem her zaman bir kadının kalbine giden yolun midesinden geçtiğini söylerdi.”

“Tanrı’ya şükürler olsun ki yemek yapabiliyorum yoksa mahvolurdum,” dedim, geçen ay Şükran Günü mezelerini hazırlama işini bana verdiğini ve fena hâlde elime yüzüme buluşturduğımı hatırlayarak.

Bana şöyle bir bakış attı. “Yani sen o kadar da kötü bir aşçı değilsin.”

“Sağ ol, dostum. Dürüstlüğüne takdir ediyorum.”

Gülümseyerek omuz silkti. “Catalina’yla işler iyi giderse belki o sana bir iki numara öğretebilir.”

“Ah, evet. Ablamın *mofongosu... divina*¹²,” dedi Gaby yumuşak bir iç çekişle, mutfak tezgâhındaki portatif hoparlörden yankılanan Noel şarkısı yüzünden sesi zar zor duyuluyordu.

Gaby evimizi süsleme işini kendine görev edinmişti; duvardan duvara kitaplığımızın tepesine renkli ışıklar asmak, annesinin bize iki Noel önce aldığı İsa’nın doğuşu setini dolapta aramak, rafta ona bir yer bulmak ve masayı Noel temalı bir masa örtüsü, suplalar ve yemek takımıyla donatmak bunlardan bazılarıydı.

Konu Catalina’dan açılmışken, kapı zili çaldı ve Aiden onu küçük dairemize buyur etmek için düğmeye bastı. Catalina evimizi ilk kez göreceği için kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Odaya hızlıca göz gezdirdim ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettim.

Gaby ablasını birkaç saat önce görmemiş gibi aceleyle kapıyı açmaya gittiğinde Aiden’la ben geride kalarak kahvaltı barının önünde durduk.

“İçeri gel.” Gaby, Catalina’yı elinden tutup içeri çekti.

Catalina, kapının önündeki giderek büyüyen koli yığınının göz gezdirdikten sonra bakışlarını Aiden’la bana çevirdi. Kısık

12 (İsp.) Mükemmeldir. –ç.n.

gözleri benimkilerle buluştuğunda bir anlığına bunun korkunç bir plan olduğunu düşündüm.

Şimdi mi sorguluyorsun? Gergin bir bekleyişle yerimde kıpırdandım.

“Aiden en sevdiğin yemeği yaptı!” Gaby, Catalina’yı içeri sürükledikten sonra kapıyı kapattı.

“Ve ben de yardım ettim,” diye ekleyerek Catalina’nın bana bir kez daha ters ters bakmasına sebep oldum.

“*Yardımdan kastı sosun tadına bakmaktı.*” Aiden’in gülümsemesi büyüdü.

Omuz silktim. “Zor bir iş ama birinin yapması gerekiyordu.”

Catalina gözlerini devirip Aiden’a doğru yürüdü ve yanaklarından öperek onu selamladı. Bana yaklaştığında önce burnuma parfümünün çiçeksi kokusu doldu ama bir taraftan da artık onun kokusu olarak kabul ettiğim bir nota vardı.

Omuzlarımı kavrayıp ayak parmaklarının ucunda yükselerek aynı şeyi bana da yaptı. Ailem pek sevgi gösterisinde bulunan insanlar değillerdi, bu yüzden Martinezlerin aile ve arkadaşlarını yanaktan öperek selamlama yöntemine alışmam zaman almıştı.

Şimdi düşünüyorum da Catalina’nın bana karşı böyle bir harekette bulunduğunu hiç hatırlamıyordum. Ne pahasına olursa olsun bu durumdan kaçınmış, herhangi bir fiziki teması önlemek için epey bir uğraşmıştı.

“Merhaba,” dedi yanaklarımız birbirine temas ettiğinde, kirli sakalım yumuşak yanağına sürtünürken tenimde ve sırtımda bir elektrik akımı dolaştı.

Temas hepi topu iki saniye sürse de kalbim göğsümde sanki on dakikadır koşu bandında koşuyormuşum gibi çarpmaya başladı.

Kendini topla, dedim kendime o geri çekilirken.

Hiçbir zaman kadınların yanında gerilen tiplerden olmamıştım. Çoğu kadın –ister platonik ister daha fazlası olsun–

benimle vakit geçirmek isterdi. Ancak Catalina benden hemen uzaklaşmak istiyor gibi görünüyordu, gerçi bunu beni başından savmak için değil de bir savunma mekanizması olarak yaptığını yeni yeni anlamaya başlamıştım. O çoğu insanla arasına mesafe koyuyordu. Ama ben de o insanların arasından çıkmak için hiç çaba göstermemiştim.

Şimdiye kadar.

Kardeşi onu televizyonun yanındaki kitap raflarına yönlendirmeden önce gözleri bir kez daha üzerimde dolaştı. Aiden o kitaplıkları sıkıcı yaşam alanımıza kişisel dokunuşlar katmak için almakta ısrar etmişti. Yıllar içinde topladığı birkaç model uçağı dizdiği rafların diğer kısmında benim üniversiteden beri yaptığım LEGOlara sergileniyordu.

Annemle babam küçük çocukların eğlenceli vakit geçirmeleri fikrine pek inanmadıkları için çocukken LEGOlara ilgim yoktu ama yetişkinliğe geçtiğimde bu rahatlatıcı hobiye keşfetmiş ve bir daha da bırakmamıştım.”

Catalina elini bir sene önce yaptığım sınırlı sayıda üretilen sete uzatır gibi oldu ama sonra birden geri çekip arkasına sakladı.

“Luke’un da senin gibi tam bir inek olduğunu söylemiştim,” dedi Gaby benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

“Ben inek değilim.” Yanlarına gittim.

“İkinci el LEGO setlerine tam olarak ne kadar harcadın?”

Catalina kaşlarını çatarak, “Öyle bir şey mi varmış?” diye sordu.

“Luke’a sor. Çalışmadığı zamanlarda internetten alışveriş yapıyor.” Gaby sırtıttı.

Ona pis pis baktım. “O işi bırakalı aylar oluyor.”

“Neden?” Catalina dönüp bana baktı.

Aiden arkamdan gülünce hiç bakmadan ona bir el hareketi çektim.

Gaby’nin gözleri parladı. “Evet, Luke. İnternette ikinci el alma işini neden bıraktın?”

TEK DİLEĞİM SENSİN

Bu iki sersem tam olarak nedenini biliyorlardı ama cevap vererek onlara bu zevki tattırmayı reddettiler.

Ben cevap vermeyince Catalina onlara baktı. “Ne oldu?”

“Dolandırıldı.” Aiden bu bilgiyi vermek için tetikte bekliyor gibiydi.

Catalina dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle, “Nasıl?” diye sordu.

Öfledim.

Müstakbel eski en yakın arkadaşım Aiden sırtarak, “Odukça ilginç bir hikâye,” dedi.

“Yemekte anlatır.” Gaby yuvarlak masaya geçip her zamanki yerine oturdu.

Aiden onun peşinden gidip yanındaki sandalyeye yerleşti. Catalina kız kardeşinin yanına oturmayı seçerek onunla Aiden arasındaki boş sandalyeyi bana bıraktı.

Aiden eski kız arkadaşıyla ilgilenmemi umursamadığını söylese de yanlarındaki sandalyeye oturduğumda söylediklerini sorgulamadan edemedim. Catalina’ya karşı ilgisiz olduğumdan değil, sadece yakın arkadaşımın olan mazisini düşününce bana bir şans vermeye yanaşacağından emin değildim.

Kendi kendime *aceleci davrandığımı* hatırlattım.

Gaby soğan doğrarken neredeyse parmağımı kopardığım için artık yemek yapmama izin verilmediğini anlatırken her birimiz tabağımıza bol miktarda lazanya ve salata aldık.

“Neredeyse kâğıt kesici gibiydi,” dedim Catalina irkilince.

“Kâğıt kesici mi?” Gaby bön bön baktı. “On dikiş atılması gerekiyordu.”

Aiden bir çatal dolusu salatayı ağzına atmadan önce, “Neyse ki doktor tanıdığı vardı,” diye ekledi.

Catalina bana döndüğünde dizi dizime temas etti ve o kısacık anda tenimde kıvılcımlar çıktı.

“LEGO dolandırıcılığıyla ilgili olay neydi?” diye sordu.

Oysa ben bu konuyu unutacağımı ummuştum.

Aiden ve Gaby bir ağızdan gülüştüler.

Bu işten sıyrılamayacağımı anladığımda iç geçirdim. “Oyuna getirildim.”

“Nasıl?”

Aiden’in güldüğünü görünce dişlerimi sıktım.

Pislik herif.

Ben hemen cevap vermeyince Gaby açıkladı. “Biri ona sahte set satmış.”

Catalina’nın gözleri büyüdü. “Olamaz.”

“Oldu.” Dişlerimi sıktım.

“Gerçek olmadığını ne zaman anladın?”

“Parçaların üzerinde LECO yazdığını görünce.”

Gülmemek için elinden geleni yapıyordu. Omuzlarının dikleşmesinden ve birbirine sıkıca bastırdığı dudaklarının beyazlaşmaya başlamasından anlayabiliyordum.

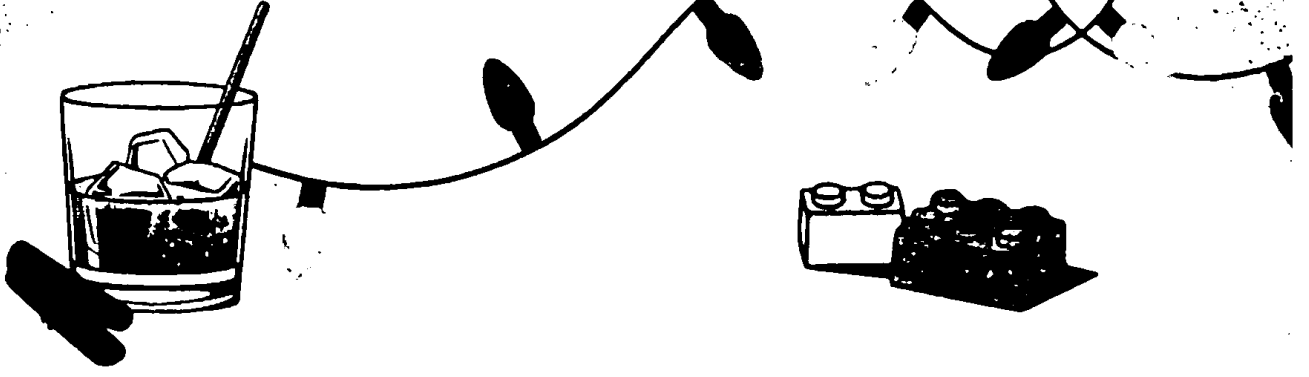
Umutsuzca kahkahasını duymak istiyordum, bu yüzden Aiden’in bile bilmediği bir şeyi itiraf ettim.

“En kötü kısmını bilmek ister misin?”

Başıyla onaylarken gözleri bastırdığı kahkahalarla ışıldıyordu ve kahretsin, onun eğlencesine ortak olmaya bayılıyordum.

“Beni bin dolar dolandıran bu kişi var ya?” Dramatik bir etki yaratmak için durakladım. “On üç yaşından büyük değildi.”

Sonunda dayanamadı, dudaklarından yumuşak bir kahkaha döküldü ve beni hiçbir yemeğin doyuramayacağı şekilde doyurdu. Catalina yüksek sesli kahkahalar atan biri değildi ama *benim* sayemde attığı bu kahkahalar kadar güzelini daha önce hiç duymamıştım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Catalina

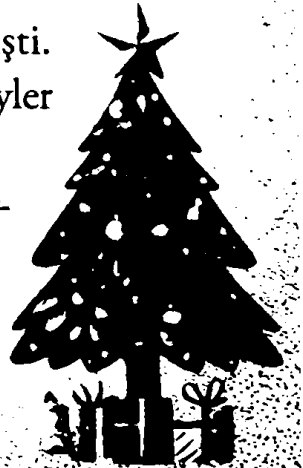
Aiden'la Luke oturma odasında takılırken kız kardeşimle ben bulaşık makinesini doldurduk. Kız kardeşimin kalan yemekleri kaldırmasına yardım edip seramik güveç kabındaki yanık kalıntıları temizlerken, Aiden ve Luke açılmamış Galaktik Komuta Üssü LEGO setini getirdiler.

Sayısız parçayla dolu plastik poşetleri çıkarırlarken omzumun üzerinden çaktırmadan onlara baktım. Kalın LEGO yapım kılavuzunu eline alan Aiden'ın kaşlarının arasındaki kırıışıkla birlikte yığın da giderek büyüdü. Kılavuzu elinden kapmak istesem de kendimi tuttum çünkü kız kardeşimin ve Aiden'ın beni buraya getirme planlarına alet olmak istemiyordum. Luke'u bana pazarlamaya çalıştıklarını anlamam çok uzun sürmemişti. Birkaç kez onlara bunun anlamsız bir çaba olduğunu söylemek istemiştim.

Luke'un tam benim tipim olduğunu kendi gözlerimle görebiliyordum ama LEGO seti her şeyi netleştirmişti.

Aiden kılavuzu karıştırarak, "Çocukken böyle şeyler hiç ilgimi çekmezdi," dedi.

Luke, "Kız kardeşinin pelüş hayvanlarıyla doktorculuk oynamaktan vakit bulamadığını duymuştum," diye cevap verdi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, elini ağzına kapamasına bakılırsa kız kardeşimin de benden aşağı kalır yanı yoktu.

Tüm poşetleri numaralarına göre düzenleyen Aiden ve Luke birbirlerine laf atmaya devam ettiler. Bütün gece böyle sürüp gitti ve iki kardeş gibi atışarak Gabriela'yla beni gülmekten kırıp geçirdiler. İzlemesi eğlenceliydi. Luke'un yanında hiç uzun süre takılmamıştım. Bu yüzden normalde böyle biri olduğunu bilmiyordum.

Yani daha... *kusurlu*.

Kız kardeşimin neden bu ikisiyle vakit geçirmekten hoşlandığını anlayabiliyordum. Beni yemeğe davet ettiğinde bunu neden istediğini anlamamıştım ama şimdi anlıyordum ki Gabriela, Aiden'la kendi ailesini kuruyor ve Luke'la iyi geçinmem pahasına da olsa benim de bunun bir parçası olmamı istiyordu.

Aslında bu o kadar da zor bir şey değildi. Luke'un yanındaki herkesi rahat hissettiren bir yanı vardı, ki bu daha önce farkına varmadığım bir şeydi çünkü hep kötü yanlarına odaklanmıştım.

Rahat halleri var ya? O daha çok bir maske gibiydi.

Kibarlığı? Sevdığımız insanlar evlendiği için kibarmış gibi davranıyor olmalıydı, insanlara hoş görülü davranmaya çalışan iyi bir adam olduğundan değil.

Arkadaş canlısı olması? Onca insan arasından benimle konuşmak istemesinin imkânı yoktu. Başka kimse benimle ilgilenmezken o neden bu kadar çabalıyordu ki?

Luke'la ilgili bu denli kötü düşündüğümü fark ettikçe daha da utanıyordum çünkü onun gerçekten de başkalarına yardım etmek için elinden geleni yapmaya çalışan biri olduğunu anlamam sadece birkaç samimi sohbete bakmıştı.

Bazı insanlar gerçekten de yadsınamayacak kadar iyiydi ve bizimki gibi bir dünyada onlardan daha çok olmalıydı.

"Cata!" Aiden oturma odasından seslendi.

"Efendim?"

“Buraya gel.”

“Bir saniye.”

Lavaboyu temizlemeye girişiyordum ki kız kardeşim beni de peşinden sürükledi. “Bunu daha sonra bitirebiliriz.”

Gabriela, LEGO parçalarıyla dolu plastik poşetlerle kaplı sehpanın etrafında yerde oturan Aiden’la Luke’un önünde durduğunda, “Ne oldu?” diye sordum.

“Yardıma ihtiyacımız var,” dedi Aiden.

“Bizim mi?” Luke kaşlarını kaldırarak Aiden’a baktı.

“*Benim* yardıma ihtiyacım var.” Aiden inlerken ben gülmek için kendimi zor tuttum. Kardeşimden daha kötü bir performans sergiliyordu ve bu kayda değer bir şeydi. LEGO setine yardım edecek olmak beni heyecanlandırmıyordu Aiden’ın bariz çöpçatanlık denemesine kızardım.

Parmaklarım heyecandan karıncalansa da yardım eli uzatmamak için kendimi zor tuttum.

Bu bir tuzak.

Yine de işte buradaydım, bile isteye bu tuzağın içine düşmeye hazırdım.

Aiden bana baktı. “Luke’a Gaby için yaptığım IKEA kitaplığını anlatsana.”

“Hangisinden bahsediyoruz? Çünkü ancak üçüncü denemende doğru yaptın ve Gaby bir kitaplık daha istediğinde internetten birini tutup ona kurdurdun.”

“Ben de aynen öyle düşünmüştüm.” Luke kullanım kılavuzunu Aiden’ın elinden aldı. “Resmî olarak kovuldun. Ama yardım teklifin için teşekkür ederim.”

Aiden, “Gerçekten mi?” diye sorarken hiç de bozulmuş gibi görünmüyordu.

“Üssün yapısını riske atamam.”

İçimden küçük bir kahkaha yükseldiğinde Luke kafasını benden tarafa çevirdi.

Aiden da bana baktığında gülümsemesi büyüdü. “Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır.” Bir adım geri çekilince yanlışlıkla kız kardeşime çarptım.

Aiden kıs kıs güldü. “Burada gururum ayaklar altına alınıyor, Cata. Biraz nazik ol.”

“Ayy kıyamam.” Gabriela nişanlısının yanına çöküp göğsünü okşadı. “Tamam tamam. Alistırma yapman için sana büyük parçalı LEGOlar alacağım.”

“İyi de onlar küçük çocuklar için değil mi?” diye sordu.

Luke iğneleyici bir tavırla, “Egon bir çocuğunki kadar olduğundan...” dedi gülümseyerek ve yeniden yüzüme bir tebessümün yayılmasına neden oldu.

Aiden parmağını suçlarcasına bana doğrulttu. “Onu cesaretlendirmeyi kes.”

Luke da benim gibi sırtıtışını gizleme zahmetine girmedi. “Beni komik bulduğu için ona kızma.”

“Hâlinize gülüyorum. Yaptığın espriye değil.”

Luke omuz silkti. “Benim için önemli olan tek şey senin gülüyor olman.”

Yanaklarım o anda bana ihanet edince gülümsemesi daha da büyüdü.

Lanet olsun. Bir hafta önce gülümsemesinden nefret etmek için on farklı neden sıralarken şimdi arkadaşlığımızın bu yeni belirsizliğinde yolumu bulmaya çalışıyor ve kendimi altüst olmuş hissediyordum. Aramızdaki bu şey arkadaşlık mıydı? Mecburi bir birliktelik miydi? Yoksa bir ilişki miydi? Parmaklarının tek bir dokunuşuyla bile yüzüm kızarıırken üçüncüsü fazla ciddi, ilkiyse yalan gibi geliyordu.

Kısacası aramızda olup bitenlerden dolayı kafam her zamankinden daha karışıktı ve yeni keşfettiğim bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

“Bütün gece birbirinize mi bakacaksınız yoksa bu şeyi yapacak mıyız?” Aiden parçaların olduğu poşete uzandı.

Luke poşeti yırtıp açmasını engellemeye fırsat bulamadan poşeti elinden kaptım. “Açma onu.”

“Neden?”

Beş numarayı gösterdim. “Bu yanlış olan.”

“O zaman bana doğru olanı gösterir misin?”

Luke’la aralarına, halının üzerine oturup en altta saklı olan doğru poşeti bulana kadar yığının altını üstüne getirdim. Poşeti Aiden’a uzattığımda beni görmezden gelerek kız kardeşimi kucağına çekti.

Bu abartılı yakınlaşmaları hakkında ne düşündüğünü merak edencesine Luke’a baktığımı gözlerimiz buluştuğunda fark ettim. Kahverengi irisleri loş ışıktaki daha koyu, yüzünü ve dudaklarının çevresini saran sakalı her zamankinden daha gür görünüyordu.

Ne kadar süre dudaklarına baktığımı bilmiyordum ama yüzüne yeniden bir gülümsemenin yayılmasına yetecek kadar uzun sürmüştü.

“Hoşuna giden bir şey mi gördün?” dedi.

Lütfen beni hemen öldür.

LEGO dolu poşeti her an alev alacakmış gibi ona fırlattım.

“Senin için açmamı ister misin?” Heyecandan parlayan gözleriyle bunu söyleyince içimden evet demek geldi. Ona eşlik etmekten daha çok istediğim bir şey yoktu ama sonra duraksadım.

Hep bunu istememiş miydin?

Alışveriş merkezine gidip çiftlerin birlikte LEGO seti seçmelerini izlediğim, sonra da boş daireme dönüp kendi başıma LEGO yaptığım günleri hatırladım. Fakat birlikte LEGO yaparak eğleneceğim bir eş bulmayı hayal ettiğimde, Luke’un o kişi olacağını hiç düşünmemiştim.

Yalnızca bir gecelik.

Yine de kendimi buna hazır hissetmiyordum, bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıp hislerimi belli etmek yerine ilgisizmiş gibi davrandım.

Belki de düşündüğünden daha çok annene benziyorsundur.

Lanet olsun. Bu düşünce beni o kadar derinden etkiledi ki annemle kendimizi ifade etme konusundaki sorunlarımız için büyük bir üzüntü duymaya başladım.

Galaktik Komuta Üssü'nden uzak durmakta kararlıyım, ta ki Luke'un daha önce hiç görmediğim kadar gergin bir tavırla ensesini ovuşturduğunu fark edene dek. "Bize yardım eder misin?" diye sorduğunda genelde solgun olan yanakları pembeleşti.

Aman Tanrım. Böyle davranmasının sebebi ben miydim?

Kendime o kadar odaklanmıştım ki onun benden yardım isteyerek duygularını açığa vurabileceğini hiç hesaba katmamıştım. Arkamızdaki raflara bakılırsa LEGO konusunda bana ihtiyacı olmadığı gayet açıktı, yani bu tek bir anlama gelebilirdi.

Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyor.

Bu şaşırtıcı değildi, özellikle de geçen gün arabada bana olan ilgisini açıkça belli etmişken. Ancak sırf benimle takılabilmek için tüm bunları planlamış olması beni...

Kahretsin.

Artık Luke'tan hoşlandığım için suçluluk duymuyordum ve bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Kız kardeşim ve Aiden birlikte vakit geçirmek için büyük çaba sarf ederken suçluluk duymak aptallık gibi geliyordu.

Bu iş bir yere varacağından değil.

Kafamın içindeki cılız ses daha yüksek olana meydan okuyarak, *Hayır, varmayacak ama kasabadayken biraz olsun eğlenebilirsin*, dedi.

Luke'un bu geceki kararımı yeniden gözden geçirmem için pek bir şey yapmasına gerek yoktu. Doğrudan göz teması kurmaktan kaçınırken tüm yüzünün pembeden canlı bir tona dönüşmesi ya da hemen cevap vermediğimde omuzlarının hafif

ama fark edilir biçimde çökmesi her şeyi sorgulamama neden olmuştu.

Onu geri çevirmeyi düşündükçe kendimi daha da kötü hissediyordum, bu yüzden kılavuzu alıp ilk sayfasını açtım. “Bir şartla yardım ederim.”

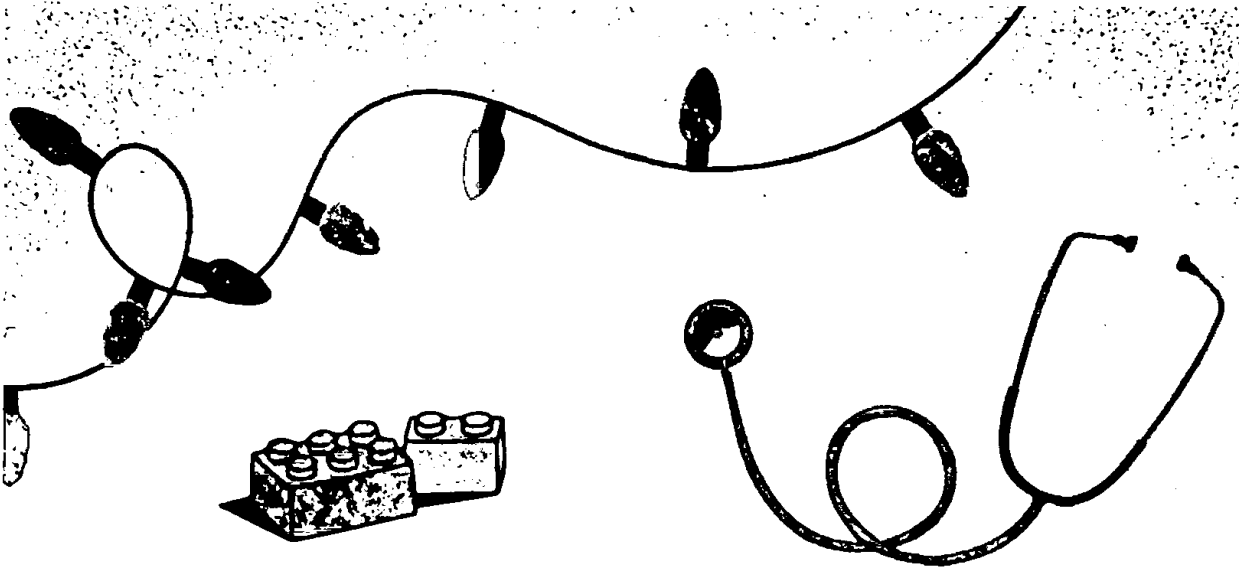
“Nedir?”

“Bensiz hiçbir şey yapmayacağına söz ver.” Sesim sonlara doğru gerginlikten titrese de sırtımı dikleştirip hissettiğimden daha özgüvenli davrandım.

Luke’la geçireceğim uzun saatler beni korkutsa da LEGO setini yapmaya karar verirsem sonunu getirene kadar pes etmeyecektim. Kaçmak yerine onun arkadaşlığından keyif almaya başladığımdan bu artık bana zorunluluk gibi gelmiyordu.

Luke elini uzattığında, karnımdaki gerginlik dokunuşundan değil de LEGO setini yapacak olmanın heyecanından kaynaklanıyormuş gibi davranarak elini tuttum.

“Anlaştık o zaman.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Luke

Seti onsuz yapmayacağıma dair Catalina'yla anlaşmak hiç de zor olmamıştı. Galaktik Komuta Üssü'nü alma nedenim oyken elbette birlikte yapmak isterdim ama bunu itiraf edecek hâlim yoktu.

Gaby ve Aiden yanımda takılırken yarım saat boyunca *coquito* yudumlayıp birlikte LEGO yaptık. Sonunda çifte kumrular, beni Catalina'yla yalnız bırakarak odalarına çekildiler. Yalnız kaldığımızda Catalina'nın ürkekleşmesini bekliyordum ama onların yokluğunu umursamıyor gibi görünerek çalışmaya devam etti.

Sonraki bir saat boyunca parçaları birbirimize uzatıp durduk ve aslında hiç ihtiyacım olmamasına rağmen sırf parmaklarının temasından zevk aldığım için defalarca ondan kılavuzu istedim. Benim gibi bir adam böyle bir dokunuşa bağımlı olabilirdi.

Bu geceden sonra bu çok net bir şekilde ortaya çıkmıştı. Kendimi ona dokunmaktan alıkoyamıyor, her fırsatı değerlendiriyordum.

Sonunda hareketlerimiz yavaşlamaya başladı ve Catalina'nın esnemesini bastırmaya çalıştığını fark edince isteksizce geceyi noktaladım.

Ayağa kalkıp bacaklarını esnettiğinde, “Seni eve bırakmamı ister misin?” diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. “Gabriela teklif etmişti ama...” Bakışları Aiden’in kapalı kapısına kaydı. Odadan ses soluk çıkmıyordu, yani büyük ihtimalle ikisi de uyuyakalmıştı.

“Seni ben bırakabilirim.”

Kaşları çatıldı. “Şey, gerek yok. Arayıp bir araç çağırırım. Beni eve götürmek için zahmete girmene gerek yok.”

“Aiden’i büyük bir hata yapmaktan kurtardığın için en azından bu kadarını yapabilirim.”

Yanakları hafif pembeleşti. “Sorun değil, gerçekten. Uygulamadan bir araç çağırıp seni zahmetten kurtarabilirim.”

Konuyu uzatmak istemeyerek telefonunu işaret ettim. “Madem öyle diyorsun.” Koltuğa yaslanıp gülümsememi bastırdım.

Gözlerini kısarak dudaklarıma baktı. “Yine de teşekkür ederim. Çok tatlısın.” Kelimeleri ağzında geveledi.

“Bekleyeceksen sana bir içki daha ikram etmemi ister misin?”

“İçki mi?” Kaşları çatıldı. “Araba birazdan burada olur... ne *kırk dakika* mı?” Sesinin tonu yükseldi. “Ciddi mi bu? Ayrıca taksiler ne zamandan beri bu kadar pahalandı?”

“Bütün zenginler buraya taşınmaya başladığından beri.” Son yudumu da aldıktan sonra kupayı sehpanın üzerine bıraktım.

“Bu saçmalık.” Catalina kaşlarını çatarak telefonunu cebine koydu.

“Teklifim hâlâ geçerli.”

Derin bir nefes aldı. “Pekâlâ. Teşekkürler.”

Sırıtarak kapıya yöneldim, anahtarlarımı askıdan alırken Catalina da taksiyi iptal ederek çantasını aldı. Kapıya döndüğünde çoktan kabanını uzatmıştım bile. Kabanı elimden almasını beklerken o, arkasını dönüp kollarını geçirerek beni şaşırttı.

Saçlarını kabanının altından çıkarırken parmaklarım ensesine değdiğinde keskin bir nefes alınca gülümsemem büyüdü.

Benden etkilenmemiş gibi *davranmaya* çalışsa da tepkileri bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Her fırsatta bana diremediği, aksine, aramızda özel bir şeyler olabileceğini kabullendiği alternatif sonlu bir hikâye. Onu ürkütse bile keşfetmeye değer bir hikâye.

Dönüp benimle yüz yüze geldi. Bir şey beni ona çekti ve o daha ne yaptığımı anlayamadan uzanıp kabanının düğmelerini iliklemeye başladım.

Ben sırasıyla düğmeleri iliklerken o bir heykel gibi kıpırdamadan öylece durdu, aldığı her hırıltılı nefesle göğsü yükselirken aheste aheste devam ettim.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet.”

“Emin misin?”

“Evet.” Ben kapıyı açıp önden çıkmasını işaret edene kadar gözlerini benden kaçırdı.

Montumun fermuarını çekerken zar zor duyulan yumuşak bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Bir şey değil.” Kapıyı arkamızdan kilitleyip onu SUV’me yönlendirdim. Michigan kışı düşünüldüğünde, boktan arabam beni yarı yolda bıraktıktan sonra geçen yıl satın aldığım ikinci el bu arabaya minnettardım. Önceki arabamda kör nokta sensörleri ya da ısıtılmalı koltuklar yoktu, dolayısıyla bu yeniliklere şükrediyordum.

Arabaya bindiğimde derhâl koltuk ısıtıcılarını açıp klima ızgaralarını Catalina’ya doğru çevirdim.

Meraklı bir ifadeyle bana bakınca gayriihtiyari, “Ne oldu?” diye sordum.

“Babam da annem için hep böyle yapar,” derken sanki bu itirafı ona bir şey kaybettirebilirmiş gibi endişeli bir ifade takındı.

Aiden ve babasının da yanlarında oturan kadınlar için bunu sayısız kez yaptıklarını görmüştüm, bu yüzden Catalina söyleyene kadar bu konunun üzerinde pek durmamıştım.

Ben park yerinden çıkarken esnedi. Arabamda geri görüş kamerası olsa da bu, elimi Catalina'nın baş desteğinin arkasına koyarak dönüp arkama bakmama engel olmadı. Bu esnada parmaklarım ensesine dokundu, Catalina hafifçe nefes alırken parmaklarımın ucunda küçük bir elektriklenme oldu.

Onu baştan çıkarmaya çalışmak en sevdiğim işkence olabilirdi, zira bu süreçte daha çok kendimi baştan çıkardığımı biliyordum.

Ailesinin evine dönüş yolu pek uzun değildi ama Catalina bu gece ılımlı bir ruh hâlinde olduğundan bu fırsatı değerlendirmeye karar verdim.

“Baş nedime konuşmada ilerleme kaydedebildin mi?”

Koltuğunda dönünce bir anlığına bakışlarımı yoldan ayırdım ama sonra kendime ve direksiyona hâkim olabilmek için dikkatimi topladım.

“Neden soruyorsun?”

“Çünkü daha ne kadar ertelemeyi planladığını merak ediyorum.”

Konuşmadan önce birkaç saniye boyunca bana şaşkınlıkla baktı. “Genelde işleri ertelemeyi sevmem ama...” Sesi dalgınlaştı.

“Ne?”

“Duygularımı aktarmakta pek iyi değilimdir.”

“Gerçekten mi? Hiç fark etmemiştim.”

Hafif bir kahkaha atıp koluma vurdu.

“Ama haklısın, kolay değil,” dedim. “Dürüst olmak gerekirse sağdıç konuşmamı yazmam epey uzun sürdü.”

“En azından bitirmişsin! İçimi dökmek... ya da insanları *güldürmeye* çalışmak...” Son kelimeyi burnunu sevimli bir şekilde kırıştırarak söylemişti. “Bu konuda çok kötüyüm. Yani evet, olabildiğince ertelemeye çalışıyorum.”

“Biliyorsun, ben övünen biri değilimdir ama—”

Homurtuyla güldü.

Sırıttım. “Ama her iki konuda da epey becerikliyimdir.”

“Tabii ki öylesindir,” diye mırıldandı.

“Bu da ne demek şimdi?”

“Sen *her* konuda iyisin.”

“Hayır, kesinlikle her konuda iyi değilim ama yine de benimle ilgili bu kadar olumlu düşünmen gururumu okşadı.” Bu sözlerim omzuma hafif bir tokat yememe ve yanımdaki kadının kahkaha atmasına neden oldu.

Mükemmeliyetçi yönümle dalga geçmek bir savunma mekanizması hâline gelmişti çünkü insanlara, neden böyle davrandığımı açık etmektense beni rahatsız eden bir konuyu dalgaya vurmayı tercih ediyordum.

Kimse mükemmel değildir fakat ben uzun yıllar boyunca ailemi memnun etmek için her konuda en iyi olmaya gayret gösterdiğimden bu süreçte kendime ne kadar zarar verdiğimi çok geç fark etmiştim. Başarısızlığın hayatın olağan yanlarından biri olduğunu kabullenmem biraz zamanımı alsa da artık iyileşmekte olan bir mükemmeliyetçiydim.

Catalina iç geçirdi. “Annem konuşmanı öve öve bitiremedi, yani iyi olduğunu biliyorum.”

“Sana yardım edebilirim.” Kelimeler ağzımdan telaşla döküldü. “Eğer istersen tabii.”

“Eder misin?”

“Elbette.”

“Neden?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Çünkü zamanın daralıyor.”

“Hâlâ iki haftam var.”

“Baş nedime olacağını öğrendiğinden bu yana altmış üç hafta nasıl geçti peki?”

Yüzünü ekşitti.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim.

“Böbürlenmene gerek yok.”

“Ama böbürlendiğimde telaşlandığınızı görmek çok tatlı.”

Dişlerini sıktı.

TEK DİLEĞİM SENSİN

“Yardım istemeyecek kadar gururlu biri olduğunu söyleme.”

“Gururlu değilim. Ben... gerginim.” Alt dudağını ısırdı.

“Hangi konuda?”

“Beni yargılamayı istemiyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Yargılamayacağım.”

“*Şimdi* öyle söylüyorsun ama...”

“Sana yardım etmeme izin verene kadar da her gün söyleyeceğim.”

“Ama konuşmayı yazması gereken *benim*. Sen değilsin.”

“Belki de yalnızca fikir alışverişi yapabileceğin birine ihtiyacın vardır?” diye sordum.

Bana baktı. “O kişi sen misin?”

“Annenin övgülerine layık bir konuşma yazdığımı göre sanırım öyleyim.”

“Karşılığında ne istiyorsun?”

“Bir şey istediğimi kim söyledi?”

“*Herkes* bir şey ister. Sen de istisna değilsin, Kaptan Amerika.”

Üst dudağım büküldü. “Bu lakap canımı sıkmaya başladı.”

Gülümsemesini gizlemeye çalışsa da penceredeki yansımada gördüm.

“Peki ne istiyorsun?” diye sordu birkaç dakika sonra.

“Dürüst bir cevaba hazır olduğundan emin değilim.” Cevabım ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

“Buna karar verecek olan ben değil miyim?”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. “Gerçek şu ki, tek istediğim seninle daha fazla vakit geçirmek.”

“Neden?” Yüzü hafifçe asıldı.

“Ne demek *neden*?”

“Anlamadım.”

Kırmızı ışıktaki durduğumda, “O zaman son bir defa açıkça konuşmama izin ver,” dedim. “Sana ilgi duyuyorum, bu da seni tanımak için seninle vakit geçirmek istediğim anlamına geliyor.”

Kabanının ipi gevşemiş düğmesini çekiştirdi. “Benim hakkımda öğreneceğin pek bir şey yok.”

“İnsanların böyle düşünmesi için uğraşıyorsun ama ben ne yaptığını biliyorum.”

Yanağının iç kısmını ısırdı. “Yalnızca iki hafta daha buradayım.”

“Bunu da biliyorum.”

“Bunun sonu bir yere varmaz.” İşaret parmağıyla ikimizi işaret etti.

“Neden?”

“Çünkü düğünden sonra gideceğim.”

Haklı olabilirdi ama bu, burada kaldığı süreyi en iyi şekilde değerlendiremeyeceğimiz anlamına gelmiyordu.

“Peki,” diye cevap verdiğimde kaşları iyice çatıldı.

Gerçekten öylece pes edeceğimi mi sanıyordu? Öyle sanıyorsa bu beni üzerdi. Artık hem hakarete uğramış hem de haksız olduğunu kanıtlamak için daha da hırslanmıştım. “Birlikte geçireceğimiz iki haftayı en güzel şekilde değerlendirmek, bir ömür boyu keşke şöyle yapsaydım, keşke böyle yapsaydım diye düşünmekten daha iyidir.”

Derin bir nefes aldı. “Birileri Gabriela’yla birlikte *The Duke Who Seduced Me*’nin bütün bölümlerini izlemiş sanırım.”

“Eh, izleyip not almamı söylemişti.”

Catalina gülümseyerek başını iki yana sallarken dikkatim o kadar dağıldı ki o kolumu dürtene kadar ışığın yeşile döndüğünü fark etmedim bile.

“Devam et.”

Ayağımı gaz pedalına bastırdım. Teklifimi sessizce düşünürken kendi kararını vermesi için çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

Birkaç dakika sonra bana döndü. “Eğer bana yardım etmene izin verirsem...”

Gülümsedim.

Ters ters baktı. “Eğer dedim!”

“Hımm. Devam et.”

Kollarını havaya savurdu. “Off. Şimdiden pişman oldum.”

“*Neye* pişman oldun?” diyerek dalgaya vurdu.

“Bana yardım etmene izin verdiğime.”

“Bu bir rica mı?”

Hoşnutsuzluğunu belli eden bir ses daha çıkardığında kısacık bir kahkaha attım. “Sana yardım etmeyi çok isterim.”

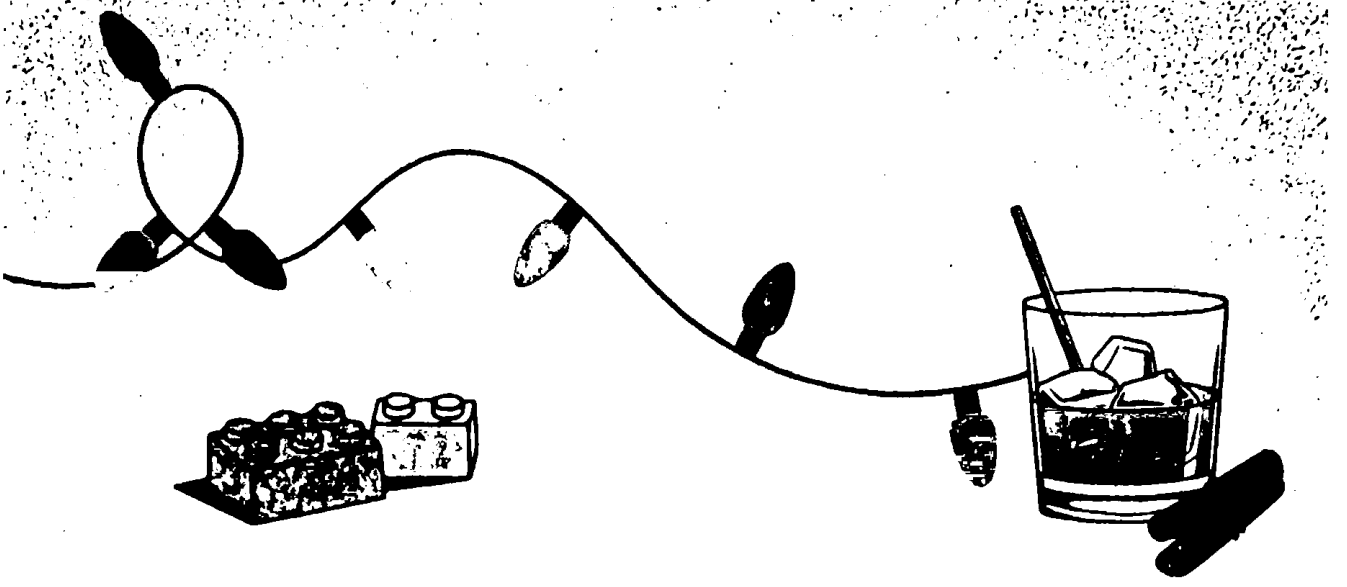
“Şu anda o kadar kendini beğenmiş görünüyorsun ki bundan nefret ediyorum.”

“Sen de o kadar kızarmış görünüyorsun ki bunu çok sevimli buluyorum.”

Kızaran yanaklarını saklamaya çalışarak başını eğdi.

“Pişman olmayacaksın,” diyerek utancına son vermeye çalıştım. “Söz veriyorum.”

Bu savaşı kazanmış olabilirdim ama Catalina’nın ördüğü duvarlara karşı vereceğim savaş daha yeni başlıyordu ve o duvarların her birini yıkmayı dört gözle bekliyordum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Catalina

Bu akşam erken saatlerde attığı mesajla Luke, beni son vardiyasında birinci kattaki dinlenme odasına kurduğu yeni espresso makinesine bakmaya davet etmişti.

Yarım saatlik molama dakikaları sayarken sabırsız bir çocuk gibi hissediyordum. Kendime defalarca sakin olmam ve heyecanımı dizginlemem gerektiğini söylemek zorunda kaldım.

On dakika içinde üçüncü kez saate baktığımı fark edince sessizce, *altı üstü kahve*, diye söylendim.

Sabahın üçünde birinci kata indiğimde göğsümde bütün gece orada olmayan bir hafiflik vardı ve bunun nedeni Luke'tu. Bu geceki vardiya zordu. Luke'un beni ağlarken yakaladığı zamanki kadar olmasa da yine de berbattı, özellikle de Sarah'nın ailesiyle düzenlemeler hakkında konuşmak zorunda kaldığımda.

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp mutlu şeylere odaklandım...

ya da Luke'un baş nedime konuşmama hemen başlamayı planladığını bildiğinden kendimi ne kadar mutlu hissedebilirim o kadar mutlu. Aslında bu düşünce yüzünden ayaklarımı sürüyerek yürümem gerekirdi ama daha fazla zaman kaybetmemek için hızlı adımlarla dinlenme odasına gittim.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Küçücük odaya girdiğimde Luke espresso makinesinin başındaydı, bir yandan telefonunda gezinirken diğer yandan da seramik kupanın dolmasını bekliyordu. Odaya serpiştirilmiş süslemeler dikkatimi hemen dağıttı.

Odanın küçüklüğünü Noel dekorasyonu telafi ediyor gibiydi. Her bir masanın ortasına minyatür bir ponsetya çiçeği yerleştirilmişti ve tavandan kâğıt kar taneleri sarkıyordu. Kasabanın oyuncak kampanyası için hazırlanan hediyeler bir köşeye yığılmış, mantar panoya aralık ayı boyunca yapılacak etkinliklerin listesi asılmıştı.

“Burayı epey güzel dekore etmişler, değil mi?”

“Evet,” dedim ve başımı çevirdiğimde onun bana baktığını gördüm.

Luke üzerimde öyle bir etki yaratıyordu ki bunu endişe verici buluyordum. Tek bir gülümsemeyle –bakışları üzerimde dolaşırken gözlerinin parıldamasıyla– kalp atışlarımı hızlandırabilmesi tam da isteyeceğim şeydi... ama aynı zamanda peşinden koşmamam gereken her şeydi.

Luke’un bana hissettirdikleri, yılbaşında yeni bir iş için buradan ayrılacağım, onun da kalıp kendine bir hayat kuracağı ve kariyerine devam edeceği gerçeğini değiştirmiyordu.

Telefonunu cebine atıp bütün dikkatini bana verdiğinde kendime, *sadece eğlence amacıyla bir aradayız* dedim.

Oysa bu eğlenceden öte bir şey gibi geliyor.

Koyu renk gözleri suratımdan formamın paçalarına kadar görünmez bir yol izlerken ne düşündüğümü unuttum.

“Ren geyiği.” Çapkın gülümsemesi içimi titretti.

“Ne?”

Çenesiyle beni işaret etti. “Forman diyorum.”

Sanki ilk kez görüyormuşum gibi kıyafetime baktım. “Ah. Doğru. Ren geyiği.”

“Epey geniş bir koleksiyonun var.”

Yanaklarım kızardı. “Nasıl yani?”

“Bir kere giydiğin formayı bir daha giydiğini görmedim.”

Neden çetelesini tuttuğunu sormamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ben bir şey söylemeyince, “Kaç forman var?” diye sordu.

“Bu özel bir soru.” Sesim hafif savunmacı bir tonda çıkmıştı.

“O zaman cevabına karşılık sana bir fincan kahve ısmarlarım.” Makineden doldurduğu fincanı alıp bana uzattı.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Bana kahve mi yaptın?”

“Teknik olarak tek yaptığım fındık aromalı kapsül maki-
neye yerleştirip gerisini ona bırakmaktı ama sen öyle diyorsan
öyledir. Sana özel kahve yaptım.”

Sevdiğim aromalı kapsüllerden aldığı gerçeğini görmezden
gelmeye çalışsam da başarısız oldum. Böyle düşünceli ve tatlı
olduğu için ona içten içe küfrettim. Cehenneme kadar yolu
vardı çünkü böyle devam ederse önümüzdeki iki haftayı ona
karşı bir şeyler hissetmeden atlatmam mümkün değildi.

Jesti karşısında kalbim eridi. “Teşekkür ederim.”

Başını yana eğerek teşekkürümü kabul etti. “Gerçekte kaç
forman olduğunu söylemezsen üç yüzün üzerinde olduğunu
varsayacağım.”

Öylece bakakaldım. “Bu çok saçma!”

“Dört yüz mü?”

“Hayır.”

“O zaman kaç tane?”

Birkaç saniye boyunca gözlerimizi kırpmadan birbirimize
baktıktan sonra pes edercesine iç çektim. “Tahmini sayı mı?
Muhtemelen altmış. Ya da yetmiş—” Dudakları seğirdi. “Elliden
sonra saymayı bıraktım, yani teknik olarak bilmiyorum.”

Kendi kendine güldü. “Düşündüğüm kadar kötü değilmiş.”

Ellerimle fincanı bana vermesini işaret ettiğimde kahveyi
bana uzattı. Parmakları bileğimin iç kısmına değdiğinde kar-
nımda o aşına olduğum kelebekler uçuşmaya başlayınca gü-
lümsememi bastırdım.

Luke'un kurnazlıkla dokunma yöntemlerini ufak ufak öğrenmeye başlasam da bana dokunmasından gizliden gizliye hoşlandığımı için fark etmemiş gibi davrandım. Bu bana arzulandığımı hissettiriyordu. Hoşuma gitmiyormuş gibi davranarak bunu mahvetmeyecektim.

Luke başıyla dinlenme odasının bir köşesindeki boş masayı işaret etti. Oraya yöneldik ve benim için bir sandalye çekip oturmamı bekledikten sonra karşımdakine geçti.

Kibarlığı karşısında bayılmayacağız. Bayılma-

İçimden tekrarladığım mantrayı başka bir soruyla böldü. "Peki o kadar formayı nasıl oradan oraya yanında taşıyorsun?"

"Tüm formalarımı alacak fazladan bir valizle tabii ki. Yılda iki kez ailemin evine geldiğimde eskilerini diğerleriyle değiştiriyorum."

"Akıllıca. Yani mevsimler ve özel günler için farklı formaların var?"

"Evet. Ama geçen yıl Gabriela'yla bir iddiaya girdik, dolayısıyla her mevsimde kendime sadece bir tane alma hakkım var."

"Yani yılda dört tane mi?"

"Evet."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü her birimizin üstesinden gelmeye çalıştığı bağımlılıkları var." En sevdiğim medikal giyim markasının birkaç ayda bir yeni formalar çıkarması benim suçum sayılmazdı, değil mi? Açık konuşmak gerekirse ben tüketim kültürünün ve kapitalizmin köpeğiydim.

Gülümseyerek öne doğru eğildiğinde buharlaşıp uçacak gibi oldum. "Kulağa ciddi bir durummuş gibi geliyor."

"Bir de bana sor. Forma alma yasağımı çiğnersem ayvayı yerim."

"Nasıl yani?"

"Bu benimle kardeşimin arasında."

Bana düşünceli bir edayla baktı. “Yüz ifadenden bunun kötü bir şey olduğunu tahmin ediyorum.”

“Varsayımın yanlış değil.”

“Bu sözde bağımlılık için tıbbi yardım almayı düşündün mü?”

Gülümsememi engellemeye çalıştım. “Hayır.”

“O hâlde tanıdığın birkaç doktor olması iyi bir şey. Yardım etmekten mutluluk duyarım.”

Elimle ikimizi işaret ettim. “Ama o zaman bu çıkar ilişkisi olmaz mı?”

“Bir ilişkimiz olmasını isteyip istemediğine bağlı.” Gözleri, içinde binlerce mücevher saklıymış gibi parıldıyordu.

Arzu midemde dolanıyordu, derin bir nefes alırken kaslarım kilitlendi. “Önce düğünü halledelim, bağımlılığım bekleyebilir.”

Sırıltısı kayboldu. “Düğünden konu açılmışken, yanında not defteri getirdin mi?”

“Evet.” Ön cebimden küçük bir defter çıkarıp masanın üzerine attım.

Defteri eline alıp boş bir sayfaya açtı. “Temel konularla başlamalıyız.”

“Ne gibi?”

“Gabriela’yla en sevdiğin anın ne?”

“Temel konular dediğin bu mu?”

“Başlamak için iyi bir nokta gibi görünüyor.”

“Ben—” Sanırım teorik olarak bu akıllıca bir yaklaşımdı, bu yüzden teklifini geri çevirmek yerine vereceğim cevabı düşündüm.

Kahvemi yudumlarken hafızamı yokladım. “Şey... eskiden gelin damat gibi giyinir birlikte evcilik oynardık.”

Sandalyesine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturduğunda dikkatimi formasını geren kasları çekti.

İlkinde cevap vermeyince ikinci kez, “Gelin kimdi?” diye sordu.

TEK DİLEĞİM SENSİN

“Çoğu zaman ikimizdik.”

“Peki ya diğer zamanlar?”

Gözlerimi devirdim. “Gabriela damadı oynamam için bana yalvarırdı.”

“Sanırım sen de ona hayır diyemezdin.”

“Şaka mı yapıyorsun? Ne zaman rolleri değiştirmemiz gerektiğini söylesem ağlayarak kendini yerlere atardı.”

Kıs kıs güldü.

“Gabriela’yla ben tüm sahte düğünümüze anne babamızı ve pelüş hayvanlarımızı davet ederdik. Çay setimizi kurup davet verdikten sonra karaoke kısmına geçerdik. Tanrım, babamın karşısında şarkı söyleyerek ve dans ederek saatler geçirirdik. Babamın bizim için hep özel bir şarkısı olurdu ve aynı iki şarkıyı tekrar tekrar dinlerken nasıl delirmezdi hiç bilmiyorum.”

Başımı kaldırdığımda Luke’un bakışlarını yüzüme diktiğini ve dudaklarında küçük bir kıpırdanma olduğunu fark ettim.

“Ne?”

“Yok bir şey. Güzel hikâye...”

“Ama?”

“Aması falan yok.” Bakışlarını başka yöne çevirdi.

Ağzım açık kaldı. “Luke Darling. Şu anda bana yalan mı söylüyorsun?”

“Hayır.” Yanakları pembeleşti.

“Aman Tanrım.” Luke’un yalan söylemede bu kadar berbat olması beni güldürdü. “Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama gelmiş geçmiş en kötü yalancı olabilirsin.”

Homurdanarak anlamsız bir şeyler mırıldandı.

“Çok şirin,” dedim.

Yorumum dikkatini çekmiş olmalı ki, “Neymiş o?” diye sordu.

“Hayatın pahasına yalan söyleyemeyeceğin gerçeği.”

“Kes sesini.” Sanki bu yanaklarındaki kızarıklığı silebilirmiş gibi eliyle yüzünü ovuşturdu.

“Ayy. Şu utangaç hâllerine de bak.”

“Biliyor musun? Konuşmayı kendin halledebilirsin.” Defteri masaya fırlatıp ayağa kalkmaya yeltendi.

Gitmesini engellemek için kolunu tuttum. “Hayır! Bana yardım edeceğine söz vermiştin.”

Bana ters ters baktı. “Bu kadar düşmanca bir tavırla karşılaşmayı beklemiyordum.”

“Düşmanca mı?”

“Evet çünkü sen, Catalina Martinez, bir zorbasın.”

Bileğini sıkıca kavradım. “Pardon?”

“Beni duydun.”

Sakın güleyim deme.

Sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi gözleri farkındalıkla parladı. “Tüm bunları İK’ya yaptığım şikâyete ekleyeceğim.”

“Bu şikâyet raporu gün geçtikçe uzuyor gibi görünüyor.”

“Bu gidişle senin hakkında her şeyi anlatan bir kitap yazacağım galiba.”

Gözlerimi devirdim. “Ben o kadar da merak edilen biri değilim.”

Göz kamaştırıcı gülümsemesiyle beni bir anlığına şaşkına çevirdi. “İşte bu konuda yanılıyorsun.”

Derin bir nefes aldım.

“Ben seninle ilgili her şeyi merak ediyorum.” Bakışları yüzümde gezinirken yanaklarımın kızardığını hissettim.

Dudakları aralandı ama odaya bir erkek hemşire girince söyleyecekleri yarım kaldı.

“Doktor Darling! Ben de sizi burada bulurum diye umuyordum. Eileen her yerde sizi arıyordu. Mide aspirasyonu yapılan 2B’deki hastanın yardımınıza ihtiyacı var.”

“Hastanın durumu nedir?” Luke masanın üzerindeki stetoskopuna uzanıp boynuna asarak doktor moduna geçti. Çekici bir çapkından otoriter bir doktora geçişinin son derece seksi olduğunu kabul etmeliydim.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Beyaz önlük giymiyor olabilirdi ama yaydığı enerji onun yetkili kişi olduğunu belli ediyordu.

Hemşire başını iki yana salladı. “İyi, ancak hastanın taburcu formuna imza atmayı unutmuşsunuz.”

Luke’un omuzları gevşedi. “Neden bana çağrı gönderilmedi?”

“Eileen çağrı göndermek istedi ama ben size mola için biraz daha zaman kazandırabileceğimi düşündüm.”

“Teşekkürler.” Luke iç geçirdi. “Hemen geliyorum.”

Hemşire veda edip çıktı.

Luke ensesini ovuşturdu. “Gitmeliyim. Eileen muhtemelen tamamlanmamış evraklar yüzünden kafayı yemek üzeredir.”

“İyi şanslar.”

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. “Konuşmaya yarın devam edelim mi?”

“Yarın çalışmıyorum.”

“Biliyorum.” Sırıltısı tam bir gülümsemeye dönüştü.

Gabriela ya da Aiden olmadan iş dışında buluşmak bir bakıma ciddi bir şeymiş gibi geliyordu. Sanki Luke ve ben, arkadaşlarımız ya da ailem bir tampon görevi görmeden birlikte vakit geçirmek için bilinçli bir çaba sarf ediyormuşuz gibi.

Sadece sana yardım etmek istiyor.

Evet ama bir yandan da bana yaklaşmak için her fırsatı kolluyor gibiydi.

Tekrar ensesini ovuşturdu; artık kolayca fark etmeye ve kendisini kışkırtmaktan zevk almaya başladığım bir alışkanlıktı bu. Yanaklarındaki pembelik intikam alırcasına geri döndü, bu kez beyaz bir yalanın ortaya çıkmasından ziyade gerginlikten kaynaklanıyordu.

Gergin hâllerini sevimli bulduğum için ondan nefret ediyordum. Birinin savunmasız duruma düşmesi herkesten çok beni rahatsız etmeliydi ama kendinden emin ve çapkın Luke’un gergin ve özgüvensiz birine dönüşmesi hoşuma gidiyordu, hele

de daha birkaç dakika önce hemşireyle konuşurken ne kadar da kendinden emin olduğu düşünülduğünde.

“Aklında bir yer var mı?” diye sordum.

“Nightcap’te buluşabiliriz.”

“Tarihi Bölge’deki yeni barda mı?” Küçük kadehlerde servis edilen kokteylleri, gizli bir bölmeye açılan arka taraftaki kapısıyla kaçak içki satan barları anımsatan yirmili yıllardan fırlamış bu yer birkaç ay önce açılmıştı ve o zamandan beri oraya gitmek istiyordum.

“Evet. Geçen akşam yemekte oradan bahsetmiştin.”

Kaşlarımı kaldırdım. Tek hatırladığım Gabriela’nın ben şehir dışındayken büyük açılışa giderek bana ihanet ettiğiydi, bu yüzden beni oraya götürmeyi teklif etmesi kafamı artık görmezden gelemeyeceğim olasılıklarla doldurdu.

Kendimi koruma içgüdülerim olsaydı hayır demek için bir bahane bulurdum. Aramızdaki bu şey gelecek vadetmiyordu ama Luke yine de denemek istiyor gibi görünüyordu, yani gitmek zorunda kaldığımda incinecek olursa bu onun suçuymuştu.

Onun mu? Peki ya sen?

İki hafta içinde birine bağlanmam mümkün değildi. Ben her zaman aşırı temkinli biri olmuştum ve kendimi gerçek hayattan çok Noel filmlerine yakışır bir romantizme kaptıracak değildim.

Sadece bu düşünce bile gülmeme neden oluyordu.

“Ee?” Sorusu havada kaldı.

“Biliyor musun? Ne zamandır oraya gitmek istiyordum ve bu konuşma da kendi kendine yazılacak gibi görünmüyor.”

“Mükemmel. Bu bir randevu o zaman.” Bana göz kırpıp arkasına döndü.

Bunun bir randevu olmadığı gerçeğini belirtmedim.

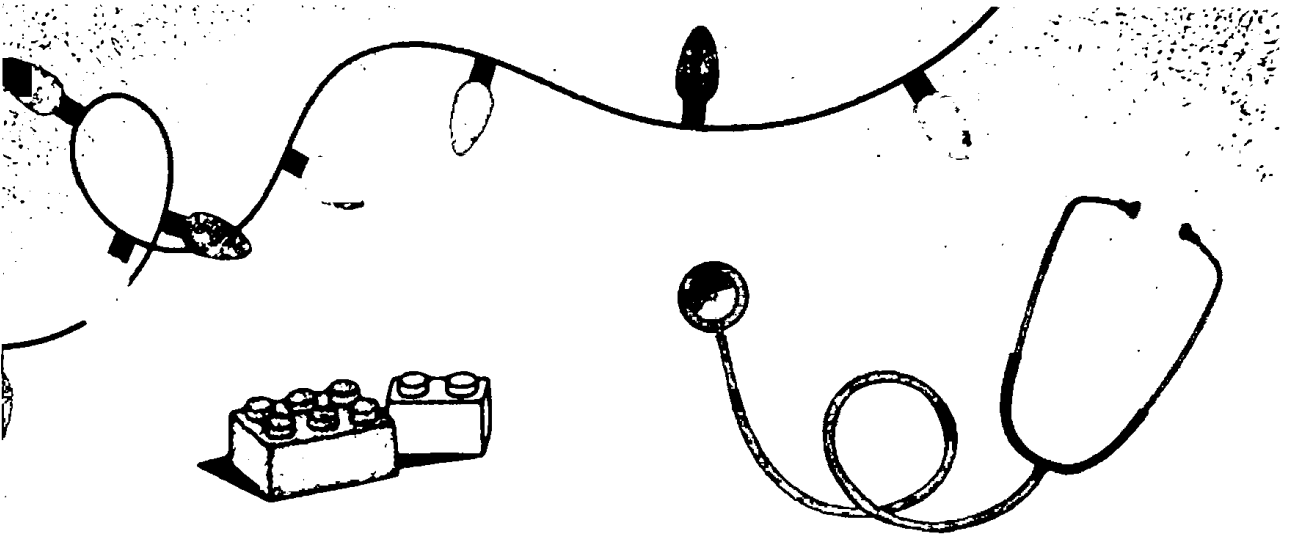
Ona yalnızca konuşma üzerinde çalışacağımızı, birbirimizi tanımak için buluşmayacağımızı hatırlatmadım.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Kalbimin en ufak, en narin parçasını da yanında götürerek dinlenme odasından çıkarken gülümsemekten ve ardından el sallamaktan başka bir şey yapamadım.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Luke

Pek çok kez randevuya çıkmıştım ama hiç bu kadar gerildiğimi hatırlamıyordum. En azından ilk randevumdan bu yana.

On dakika içinde üçüncü kez Catalina'yla olan mesajlaşmalarımızı gözden geçirip ona Nightcap'te buluşmak için doğru zamanı söyleyip söylemediğimi kontrol ettim. Onu arabayla almayı teklif ettim ama uygulamadan araç çağırmak konusunda ısrar edince konuyu kapadım. Bir yanımdıretmek istese de üstelemenin onu huzursuz edeceğini bildiğim için kendi hâline bıraktım.

Catalina baskıcı bir alfaya olumlu karşılık verecek birine benzemiyordu ve neyse ki ben de öyle biri değildim. Bunun beni modern mi yoksa aptal mı yaptığından emin değildim. Şimdiden yirmi dakika gecikmişti ve hâlâ görünürlerde yoktu.

Belki de senin gibi bir zavallıyı ekmeye karar verdi.

İş dışında buluşmamızı "randevu" olarak nitelendiren ben olduğum için gelmezse onu suçlayamazdım. Gıda zehirlenmesi ya da başka bir sorun olduğunu öne sürerek planımızdan vazgeçerse hayal kırıklığına uğrardım ama şaşırmazdım.

Onu aramakla mesaj atıp nerede olduğunu sormak arasında gidip gelsem de hangi seçeneğin

daha az sefil görüneceğine karar veremedi kapı açıldı. Şiddetli bir esinti barın girişine yakın duran insanlara çarparak orada toplanmış kalabalığı dağıttı. Catalina kıpkırmızı suratı, kırık beyaz kabanı, kot pantolonu ve tepesinde iki ponpon bulunan örgü şapkasıyla hemen dikkatimi çekti.

Etrafına bakındıktan sonra beni gördü ve gözlerimiz kilitlendiğinde yanaklarındaki pembelik daha da yoğunlaştı. O benim rezerve ettiğim bölmeye doğru yürürken kalp atışlarım hızlandı.

Onu karşılamak üzere deri koltuktan kalktım.

“Selam.” Telaşla kollarını ovuşturdu. “Özür dilerim, geciktim.” Dişleri birbirine çarptığından her kelimesinden sonra duraksıyordu.

Kollarımı ona sarıp kendime çekmeme ne sebep oldu bilmiyordum ama bir an başını arkaya atıp bana baktıktan sonra iç çekerek yüzünü göğsüme yasladı.

“Buraya yürüyerek falan mı geldin?” diye dalga geçtim.

“Evet.” İç geçirip yüzünü kazağıma gömdü. “Çağırdığım iki araç da iptal edince havaya meydan okuyup yürümeye karar verdim.”

Onu kollarımda hissetmekten zevk alsam da öfkeme yenik düştüm. “Bu da ne demek şimdi?”

Geri çekilmeye çalıştım ama hırıltılı bir sesle karşı çıkıp, “Daha değil,” diyerek beni kendine çekti.

Umarım bu kadar yakın olduğu için kalbimin nasıl heyecanla çarptığını duymuyordur. Ya da boş verin, umarım duyuyordur. Böylece yakınlığının beni ne kadar etkilediğinin farkına varabilir.

Duygularımı karışık sinyallerin ve kedi fare oyunlarının ardına saklayacak biri değildim. Bir kadından hoşlanıyorsam tavrımı açıkça belli ederdim ve Catalina’ya karşı hislerimde gece yarısı yanıp sönen bir neon tabela kadar açık ve nettim.

“Gelip seni almam için beni aramalıydın,” dedim onu sarsma dürtüsüyle savaşıyor.

“Yürümenin iyi geleceğini düşündüm.”

“Neye iyi geleceğini? Zatürreye mi?”

Gülüşünü kazağımla bastırarak sinirlerimi biraz olsun yatıştırdı.

Onu bölmede yanıma çekip kolumu etrafına dolayarak aramızda hiç boşluk kalmayacak şekilde kendime yaklaştırdım. Catalina, eksik bir yapboz parçası gibi kollarıma mükemmel şekilde uyum sağlarken son iki yılımı nasıl ondan kaçarak geçirdiğimi merak ettim.

Çünkü ne kaçırdığını bilmiyordun.

Artık bildiğime göre her fırsatı değerlendirmeyi planlıyordum.

“Hastalanmazsan şanslısın,” dedim titremesi durduğunda.

“Nadiren hastalanırım.” Burnunu çekti.

“Asıl hastalanmazsan şaşarım. Hava kaç derece? Sıfır derece falan mı?”

Rüzgârdan kavrulmuş yanaklarıyla bana baktı. “Gabriela düğününden önce hastalanırsam beni öldürür. Ayrıca annem bir *parranda* planlıyor—”

“Bir ne?”

“*Una parranda*. Noel korosu gibi ama insanların evlerine gidip şarkılar ve ilahiler söylüyoruz.” Gülümsedi ve yüzündeki saf mutluluğu görünce barın keşmekeşi ve hastalanmasından duyduğum endişe silinip gitti.

Hiç tereddüt etmeden, “Ben de katılabilir miyim?” diye sordum. Bu *parranda* denilen şey Catalina’yı böylesine mutlu ediyorsa sırf onun için bunun bir parçası olmak isterdim.

Alt dudağını ısırdı. “Cumartesi günü çalışmıyor musun?”

“Programımı mı ezberledin?”

“Hayır.” Yanaklarının rengi koyulaştı.

“Ezberlediysen de sorun değil. Bunun sapkın bir biçimde sevimli olduğunu düşünürüm.”

Yüksek sesle nefesini verdi. “Aiden bahsetmiş olabilir.”

“Sen de aklında mı tuttun? Detaylara bu kadar önem vermen gururumu okşadı.”

Gözlerini devirdi. “Her zaman bu kadar sinir bozucu musundur?”

“Senin gibi güzel bir kadının yanıdaysam değişir.”

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp yere baktı.

“Ee... bu cumartesi?” diye sordum.

“Sen çalışmıyor musun?”

“Nöbetimi değiştirebilirim.”

“Peki. Madem ısrar ediyorsun—”

“Ediyorum.”

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başarısız oldu. “Annem bilgileri bana gönderdiğinde sana mesaj atarım.”

“Kulağa güzel bir plan gibi geliyor.”

Yüzünü buruşturduktan sonra hapşırdı, çıkardığı tiz ses beni güldürdü.

“Of.” Başını kabine yasladı. “Eğer hasta olursam...”

“Seni arabayla almayı teklif *etmiştim.*” *Aferin, böyle başına kak, Luke.*

“İnatçılık ettim ama dersimi en kötü şekilde aldım.” İç çekerek iyice yanıma sokuldu.

Bu konuyu uzatmak anlamsız geliyordu çünkü sonuç olarak bana sokulmasına sebebiyet vermişti, bu yüzden son bir ricayla bu konuyu kapatmaya karar verdim.

“Bir dahaki sefere kendini zatürreden korumak için beni ara.”

Başını yana yatırıp sıırttı. “Bir dahaki sefere olacağını kim söyledi?”

“Ah, bu konuda hiç şüphem yok.”

Bana dik dik baktı. “Kendine bu kadar çok mu güveniyorsun?”

“Sana karşı mı? Hiç değil.”

Garson geldiğinde içkilerimizi sipariş ettik.

“Dünden bu yana konuşman üzerinde çalıştın mı?” diye sordum.

“Hayır.”

Mükemmel. Ben de öyle umuyordum çünkü o oyunumu çakana kadar konuşma yazma işini mümkün olduğunca uzatmak istiyordum.

Catalina kabanının iç cebinden not defterini çıkarırken elleri titriyordu. Defteri elinden alıp masanın üzerine bıraktım ve daha hızlı ısıtmak için ellerini avuçlarımın arasına aldım.

“Bana dokunmak için sürekli bahaneler buluyorsun.”

Çıkardığı yumuşak, memnuniyet dolu iç çekiş şu anda tahrik olmaması gereken yerlerimi harekete geçirdi.

“O kadar belli mi ediyorum?”

“Hem de nasıl.”

“Bunu bir hakaret olarak mı almalıyım bilemiyorum.”

Dudaklarının köşesi seğirdi. “O zaman bunu yorumu açık bırakalım.”

Ellerini ısıtmak birkaç dakika sürdü ve bu sürede sohbetimiz tekrar baş nedime konuşmasına döndü.

Not defterinde kaldığımız sayfayı rahatça açabilmesi için elini çekmesine gönülsüzce izin verdim.

“Hüzünlü bir konuşma mı yoksa komik bir konuşma mı istiyorsun?” diye sordum.

“Seninki nasıl?”

“İkisinin karışımı.”

“Bir dakika. Sen komik olabiliyor musun?” diye sordu bütün ciddiyetiyle.

Ona ters ters baktığımda kahkahayı patlattı.

Lanet olsun. Daha önce başka birinin neşesinden bu kadar etkilenmemiş, ondan bir kere daha aynı tepkiyi koparabilmek için başka yollar bulmaya çalışmamıştım.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Omzuyla beni dürttü. “Şaka yapıyorum. Sanırım ben de karışık bir şey istiyorum. Benim çok fazla duygusal olmam insanları rahatsız edebilir.”

“Neden?”

“Çoğu benim duygusuz biri olduğumu düşünüyor.” Kendiyle ilgili böyle sözler sarf etmesi yüreğimi delip geçti.

“Böyle düşünmene ne sebep oldu?”

Boş satırlarla değil de notlarla doluymuş gibi defterine bakıyordu.

“Catalina?”

Derin bir iç çektiğinde göğsümün tam ortasına darbe yemişim gibi hissettim. “Bazı insanların arkamdan neler söylediğini biliyorum.”

Bir şeyi –ya da bu durumda *birini*– yumruklamayı hiç bu kadar istememiştim.

Elini yumruk yapıp başparmağını kaldırdı. “Sessiz. Acımasız.” Bir parmağını daha kaldırdı. “Soğuk ve kendini beğenmiş.” Orta ve yüzük parmakları da kalktı. “Martinezlerin pek de hoş olmayan kızları.” Serçe parmağını salladı.

Elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetledim. “Bu kadar yeter.”

“Ne?” Kaşlarını çattı. “Bunun doğru olduğunu biliyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “Bildiğim tek şey, herkesin düşüncesinin kendine olduğu. Adı üstünde, *düşünce* bu, gerçekler değil. Ve açıkçası senin hakkında böyle düşünenlere yanıldıklarını kanıtlaman boş bir çaba.”

Catalina insanlarla arasına mesafe koyuyor olsa da bu onu duygusuz ya da acımasız yapmazdı. Bir zamanlar insanların onun hakkındaki yanlış varsayımını dikkate aldığım için kendimden nefret ediyordum. Elbette kasabadaki küçük bir grup onun içine kapanık ve başkalarıyla iletişim kurmaktan kaçınan biri olduğunu söylüyordu ki küçük bir kasabada insanlarla iletişim

kurmadan yaşamak imkânsızdı ama Catalina'nın aslında insanları sevdiğini, sadece sevmek istemediğini anlamaya başlamıştım.

“Öyle mi? Arkadaş edinmek için çaba sarf ettiğim söylemez.”

“Neden söylenemez?”

Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki, o cevap hiç gelmeyecek diye düşündüm ama sonra beni şaşırtarak, “Ben her zaman Gabriela'dan daha çekingendim. Daha utangaç ve gözler önünde olmaktan kaçınan biriydim, bu yüzden insanlar benim hakkımda kendilerince varsayımlarda bulunmaya başladılar,” dedi.

Ensemin kökünde bir gerginlik hissettim. “Varsayımda bulunan insanlar hakkında ne derler biliyor musun?”

Delici kahkahası kaşlarımı çatmama neden oldu. “Evet, biliyorum ve onlara haksız olduklarını kanıtlamaya da çalışmıyorum.”

“Seni tanımak için çaba sarf etselerdi –gerçek bir çabadan bahsediyorum– farklı düşünürlerdi.”

Gülümsemesi hüznüydü. “Bazıları çaba sarf ediyor ama ben kolay iletişim kurulabilecek biri değilim. Aslında pek... sevilesi biri de değilim.”

“Saçmalama.” Kollarımı ona öyle bir doladım ki vücudumun nerede bitip onunkinin nerede başladığını ayırt edemez hâle geldim. “İnsanlara geç ısınmak seni sevilmez biri yapmaz. En azından benim için.”

Açıkçası bazı insanların tek bir karşılaşmadan yola çıkarak Catalina'nın kendini beğenmiş ya da kaba biri olduğunu düşünmesi çok saçmaydı; o daha ziyade utangaç, temkinli ve hazırlıksız yakalandığı şeylerden hoşlanmayan biriydi.

Tekrar kucağına baktı. “Sanırım öyle.”

“Ben sanmıyorum, *biliyorum*. Hem ne olursa olsun, bana bir şans verdiğin için de çok memnunum.”

Ağzının köşesinde ufak bir gülümseme belirdi. “Gerçekten mi?”

“Hemen böbürlenme.”

“Kasabanın en egolu insanıyla rekabet mi edeyim? Almayayım.”

Ters ters baktığımda yumuşak ve güzel bir kahkaha attı.

Sonraki iki saat boyunca, konuşması üzerinde çalışırken benzer memnun edici sesler duydum. Birkaç kadeh içki içip birbirimize çifte kumrular hakkında hikâyeler anlattık, ta ki Catalina karnını tutup gülmekten ağrıdığını söyleyene kadar.

Ona böyle bir şeyin mümkün olmadığını söylesem de yeni işi için kasabadan ayrılmadan önce onu mümkün olduğunca çok güldürmeyi planladım.

Tabii gitmeyi seçerse.

Catalina'nın kalmak isteyebileceğini hiç düşünmemiştim. Düşük bir ihtimal olsa da belki –sadece belki– iyi bir neden bulursa bir süre daha kalmayı düşünebilirdi?

Ne gibi? Senin gibi bir neden mi?

Bu düşünce bana çok saçma gelse de onu yeniden görmek için şimdiden sabırsızlanmaya başlamıştım ve daha geceyi noktaalamamıştık bile.

Tabii bu süreçte incinmeyi umursamıyorsan.

Olumsuz düşünceleri bir kenara bıraktım. Catalina'yla vakit geçirmek dünyanın en doğal şeyi gibi geldiğinden gecenin sona ermesini istemiyordum. Onda hep daha fazlasını istememe neden olan bir şey vardı.

Daha fazla zaman. Daha fazla kahkaha. Daha fazla o.

Neyse ki konuşmasının sadece ilk paragrafını tamamlayabilmiştik, bu yüzden üzerinde çalışmaya devam etmek için yarın mesai sırasında buluşacağız gibi görünüyordu.

Çünkü böylesi çok daha iyi.

Nightcap'e yürüyerek gelip neredeyse donarak ölecek olmasının ardından Catalina'yı eve bırakmak farz olmuştu. Son birkaç saati birlikte geçirdikten, iş, arkadaşlarımız ve müstakbel evli çift hakkında konuştuktan sonra ondan ayrılmak istemiyordum.

Catalina, ailesinin evine uzun yoldan gitmem konusunda herhangi bir yorumda bulunmadı. İkimizin de çok sevdiği tanınmamış bir müzisyenin yeni albümünü açtığımda yol boyunca şarkıya eşlik ettik ve o, her birkaç dizede bir durdurma düğmesine basıp sözleri analiz etti.

Bu randevudan sonra Catalina'ya her zamankinden daha çok bağlandığımı hissediyordum. Gece nihayete ererken şimdiden sonraki randevumuzu iple çekmeye başlamıştım. Arabayı onun garaj yoluna çektiğimde bu güzel ânımız bozulmuş oldu.

Ondan beklemesini rica edip kapısını açmak üzere arabadan indim. Soğuk rüzgâr yüzüme yüzüme çarpsa da o gülümseyerek SUV'nden indiğinde bunu umursamadım bile.

"Hava her yıl daha da soğuyor."

"Artık alışkın olmadığındandır." Kapıyı arkasından kapadım.

Eve doğru döndü. Elimi sırtına koyup kapıya kadar ona eşlik ettim. Kapıda durup çantasında anahtarlarını aradı.

Beklerken kalbim hızla çarpıyordu, atışları düzensiz ve uyumsuzdu.

"Ee." Ensemi ovuştururken kelimenin havada asılı kalmasına izin verdim.

Elimi takip ederken gözleri parladı. "Ne?"

"Yarın için anlaştığımızı biliyorum ama..."

Etrafımızı saran gece gibi o da suskundu.

Devam ettim, "Merak ediyordum da..." Açıkçası şu anda hayatımı kurtaracak olsa bile cümlemi tamamlayabileceğimi sanmıyordum.

"Evet?" Dudaklarına bilgiç bir gülümseme yayıldı.

Bu işi benim için kolaylaştıracağı falan yoktu, dolayısıyla bir an evvel halletmeye karar verdim.

“Takılmak ister misin? Konuşma üzerinde çalışmak dışında yani?”

Sırıttı. “Arkadaş olarak mı?”

Yüzündeki o dünya tatlısı ifadeyi öpmek ve bunu hemen şimdi yapmak istedim. Son iki saatimizi arkadaş olalım diye mi içki içip birbirimize hayat hikâyelerimizi anlatarak kur yapmakla geçirmiştik?

Sikerim böyle işi.

Elimi ensesine dolayıp onu göğsüme doğru çektiğimde derin bir nefes aldı. Gözleri dudaklarıma kaydığında bunu bütün gece –vücut ısınıp yükseltme bahanesiyle kollarını bana doladığı andan beri– düşündüğüm şeyi yapmam için bir davet olarak algıladım.

Başımı yana yatırıp eğildim ve ilk onun yaptığını görene kadar gözlerimi kapamadım. Dudaklarımı onunkilere bastırmadan hemen önce yumuşak dudakları hafifçe aralandı. İç çekti ve paltomun yakasından tutup beni kendine daha da yaklaştırarak bedenlerimiz arasındaki boşluğu kapadı.

Öpücük yumuşak ama elektrik yüklüydü, benim heyecanıyla onunki birleşince tenim beklentiyle karıncalandı.

Diğer kolumu beline dolayarak onu göğsüme bastırırken o, öpücüğü ilerletip ağzımı tadıyla doldurdu.

Birkaç dakika sonra nefesim ağırlaşmış ve aletim arzuyla sertleşmiş hâlde ondan uzaklaştım. “Bu soruna yeterince açık bir cevap oldu mu?”

“Hımm. Biraz daha açık olman gerekebilir.” Ayak parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarını benimkilere bastırdı.

Geçen her saniye zihnim bulanıyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama umurumda değildi çünkü damarlarımdaki sıcaklık beni soğuğa karşı koruyordu.

Ben parmaklarımı Catalina’nın saçlarının arasına geçirirken o da kollarını boynuma dolayıp bana iyice sokuldu.

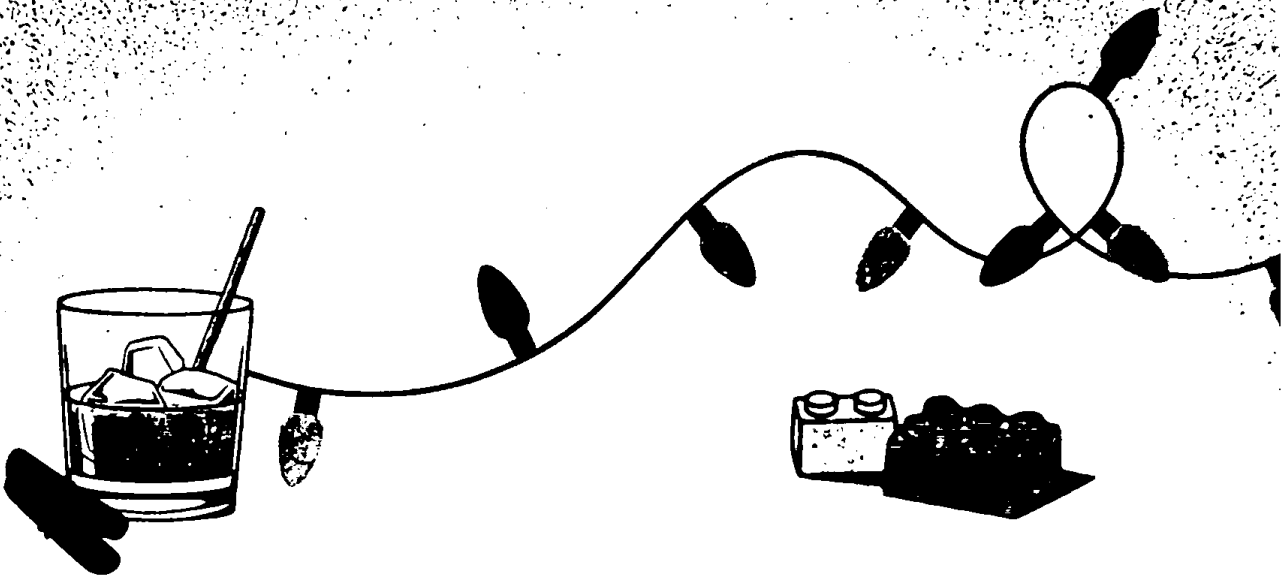
Ne kadar zamandır soğukta öpüştüğümüzü bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Arzu bedenimi kavuruyor, göğsümden başlayarak onun için yanıp tutuşan alt tarafıma doğru bir yol oluşturunuyordu.

Kendime bunun *sadece bir öpücük* olduğunu hatırlatmaya çalıştım.

Kafamın içindeki küçük bir ses, *O zaman neden daha fazlasıymış gibi geliyor?* dedi.

Kendime yapacağım en büyük kötülük, yanımda kalmaya niyeti olmayan bir kadın için umutlanmaktı ama yine de artık ondan kaçmak gibi bir seçeneğim kalmamıştı, özellikle de tek bir öpücükle beni bu hâle getirmişken.

Bu süreçte kalbimin kırılacağını bilsem bile.

ON ALTINCI BÖLÜM

Catalina

Luke Darling beni daha önce hiç öpülmediğim şekilde öperken bu farkındalık karşısında ne yapacağımı bilemedim. Hayal edebileceğimden çok daha iyiydi ve bedenimi terk ediyormuş gibi hissettiğim beynim bu gece çok tartışmalı bazı kararlar vermeme neden olacak gibi geliyordu.

Zihnimi susturup onu daha hararetle öptüm. Buz gibi parmak uçlarımla vücudunu keşfetme arzusu yadsınamaz bir hâl alırken onun dalgınlığından faydalanarak ellerimi paltosunun içine sokup kaslarının düzlem ve kıvrımlarını ezberledim.

Dilimi dilinin üzerine kaydırıp alt dudağını emerken kasıklarını bana bastırdı. Ereksiyonunu alenen hissetmek başımı döndürürken dokunuşumun onu ne denli etkilediğini görünce egom tavan yaptı.

Feromonlarıyla sarhoş olduğumu hissederken kısa bir an için hiç ayılmamayı diledim.

Ya da en azından annemlerin evinin önünden geçen komşu kaba bir üslupla, "Üşütmeden içeri girin!" diye bağırana kadar.

Şehvet dolu sis perdesi kalkınca gerçekliğe geri dönüp Luke'a dehşet ve hayranlık karışımı bir duyguyla baktım.

Beni sadece öpmemişti. Geçmiş, şimdiki ve gelecekteki her öpücüğümü mahvetmiş, beklentilerimi yeniden şekillendirmiş ve geriye sadece onun tatmin edebileceği bir arzu bırakmıştı.

Bu beni dehşete düşürünce aramıza mesafe koymak kafamda dönüp duran düşünceleri yok edecekmiş gibi bir adım geri çekildim. Bir adım yaklaşıp çenemi kavradığında o benim gibi endişeli görünmüyordu.

Başparmağının ucuyla alt dudağımı okşadı. “Bu...” Nefesi kesik kesik çıkarken bakışları tekrar dudaklarıma kaydı.

Titrediğimde başını iki yana salladı. “Siktir.”

Aramızdaki boşluğu tekrar kapatma arzuma rağmen bir adım daha geriledim.

“Catalina,” derken sesindeki saf arzuyla vücudumun alt kısmı zonklamaya başladı.

“Evet?” dedim duygusuz tutmaya çalıştığım bir sesle.

“Benimle bir randevuya daha çıkar mısınız?”

Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama beklediğim bu değildi.

“Sonuncunun bir randevu olduğunu kim söyledi?”

Yüzünü buruşturdu.

“Biliyor musun, esmer bir Kaptan Amerika olarak kesinlikle incelikten yoksunsun.”

“Ne diyebilirim ki? Beni iyice özgüvensiz birine dönüştürüyorsun.”

“Gerçekten mi?” Ben de öyle düşünmüştüm ama onun bunu yüksek sesle itiraf etmesi başımı döndürmüştü.

İşte yine ensesini ovuşturmaya başlamıştı. Şimdi düşününce, ben yakınlarda olmadığım müddetçe Luke’un bunu yaptığını hiç görmemiştim ve bu düşünce göğsümün yeniden ısınıp *karıncalanmasına* neden oldu.

Hımm. Belki de onun oyununu bozmak ve insanların gözünde yarattığı o kendinden emin imajı mahvetmek hoşuma gidiyordu.

TEK DİLEĞİM SENSİN

“Bunu düşünecek misin yoksa?..” Cümlesini bitirmedi, bu da sadece ben onun yakınındayken yaptığından şüphelendiğim bir başka alışkanlığıydı.

Onu reddedebilirdim. Kasabadan ayrıldığımda hissedeceğim kaçınılmaz acıdan kendimi korumak ve işler ciddileşirse ortaya çıkabilecek olası dramatik durumlardan kaçınmak için aramıza duvar örmek kolay olurdu ama aynı zamanda uzun zamandır vermem gereken en zor kararlardan biri de olurdu.

Gerçek şu ki, Luke’la daha çok vakit geçirmek istiyordum. Her ne kadar bu birliktelikten ciddi bir sonuç alamayacak olsak da bütün sebeplere rağmen bunu yapma arzuma engel olamıyordum.

“Aklında ne var?” diye sordum.

Gülümsemesi tam gaz geri dönmüştü. “Benim evimde Galaktik Komuta Üssü yapıp dışarıdan yemek sipariş etmek?”

Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı çattım. “Bu seks için kullandığın bir kod mu?”

“Kahretsin.” Soğuktan kızarmış yanaklarının rengi daha da koyulaştı. Ensesini ovuşturmaktan kendini alıkoymaya çalışıyormuş gibi ellerini paltosunun ceplerine soktu. “Başka bir yere mi gitmek istersin? Sadece seti birlikte yapmak istersin diye düşünmüştüm—” diye gevelediğinde sözünü kesip omzunu hafifçe dürttüm.

“Takılıyordum. Kulağa mükemmel geliyor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Bir restorana ya da başka bir yere gitmek yerine bunu yapmayı tercih ederim.” Hayatım boyunca birkaç erkekle çıkmıştım ancak hiçbiri birlikte bu kadar basit ama bir o kadar da *bana* ait bir şey yapmakla ilgilenmemiştir. Bu fırsatı tepmek istemiyordum.

“Peki, cuma akşamına ne dersin? Akşam yedi diyelim mi?” Kendine güveni arttıkça benim de gülümsemem büyüyordu.

“Elbette.”

“Yarın dinlenme odasında buluşup konuşma üzerinde çalışalım mı?”

“Bana bir fincan kahve hazırlarsan neden olmasın.”

“Anlaştık.” Dudaklarıma kısa bir öpücük kondurup uzaklaştığında dudaklarım karıncalandı.

Dönüp ön kapının kilidini açtım ve heyecanımı bastırarak sessizce eve girdim. Annemleri uyandırmayı ve gece yarısına kadar dışarıda kiminle takıldığımı sorgulamalarını istemiyordum.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanınca sırtımı kapıya yasladım. Titreyen parmaklarımla şişmiş dudaklarıma dokundum.

Tek bir öpücük bile beni bu kadar sersemletiyorsa gelecekte neler yaşayacağımı hiç bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı ki o da Luke Darling’le aramızdaki şey geçici olsa bile bu bağ geçici değildi ve beni ölesiye korkutuyordu.

Dün gece bara kadar yürümek gibi bir aptallık yapmama rağmen neyse ki zatürre ya da gribe yakalanmamıştım ama ne yazık ki başka tür bir hastalığa tutulmuştum.

Aşk hastalığının ilk belirtilerini gözlemliyordum.

Ya da en azından yakın arkadaşlarım dünkü randevuyu konuştuktan sonra Çalışan Kadınlar sohbet grubunda sürekli bunu söyleyip duruyorlardı.

Nancy

Asıl ondan hoşlanmasaydın endişelenirdim.

Nancy

Şuna bir baksana.

Luke’un sosyal medya hesabında bulduğu, elf kostümü içinde, Noel Baba kostümü giymiş yaşlı bir gönüllüyle birlikte

TEK DİLEĞİM SENSİN

hastanedeki çocuklara hediye dağıtırken çekilmiş fotoğrafını gönderdi.

Monica

Böyle saçma bir kıyafetin içinde kaç erkek bu kadar iyi görünebilir biliyor musunuz?

Winny

Luke'u unutun. Noel Baba kılığına girmiş yaşlı kurda ne dersiniz?

Nancy

Monica

Şaka mı yapıyorsun bilemedim.

Monica

Lütfen bana şaka yaptığını söyle.

Ben

Umarım şakadır.

Winny

Ne? Adam epey seksi görünüyor.

Monica

Evet, "restoranlarda ve sinemalarda yaşlı indirimi koparabilecek" türden bir seksilik.

Winny göz deviren bir emoji gönderdi.

Ben

Konumuza odaklanabilir miyiz?

Monica

Aman Tanrım, yoksa Catalina duyguları hakkında konuşmamızı mı istiyor? Biri Doktor Darling'i arasın çünkü sanırım kalp krizi geçiriyorum.

Nancy

Ciddiyim, adamın ismini asla aşamayacağım.
bayılır

Nancy

Hemşire Darling diye çağrıldığını hayal edebiliyor musun?

Ben

Tek bir randevudan sonra onunla evlenmeyi düşünmediğim için hayır.

Nancy

Bu, onunla başka randevulara çıkacağın anlamına mı geliyor?

Ben

Belki...

Monica

Kesinlikle o anlama geliyor.

Kendime sadece Galaktik Komuta Üssü'nü yapacağım için heyecanlandığımı söylesem de bu geceki nöbetten sonra Luke'u tekrar göreceğimi düşündükçe kalbimin hızlanmasını görmezden gelmek daha da zor oluyordu. Adamla sadece bir kez çıkmıştım ama beni avucunun içine düşürmüştü bile. Durup durup telefonumu kontrol ediyordum.

Mesaj yazarken az kalsın gülmekten boğulacaktım.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Ben

Neden sizden yardım istemenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm bilmiyorum.

Monica

Değildi.

Nancy

Şaka yapıyor. Şimdi ciddi olacağız!

Winny

Birkaç dakika önce bu destek neredeydi?

Nancy

Seni daha iyisini hak ettiğini düşünecek kadar seviyorum.

Winny

Seksi bir Noel Baba'dan daha iyisini mi?

Monica

Bu iki kelimeyi aynı cümlede kullanamazsın.

Winny

Dandik Noel filmleri izleyerek büyümediğin her hâlimden belli oluyor.

Telefonumu cebime sokup iş için hazırlanmaya devam ettim. Bugün dış görünüşüme biraz daha fazla özen göstererek saçlarımı maşayla kıvırmayı, göz kalemi çekmeyi ve elmacık kemiklerimin üst kısımlarına biraz aydınlatıcı sürmeyi tercih ettim. Hatta bu sezon için aldığım yeni formanın etiketini kesip üzerime geçirdim.

Luke'u göreceğim diye bu kadar heyecanlanmam biraz saçma değil miydi? Evet ama olsun. Süslenip püslenmek ve yeni bir

forma giymek kendimi iyi hissetmemi sağlayacaksa hiç sorun değildi. Kaybedecek bir şeyim yoktu.

Kalbin dışında yani?

Bu düşünceyi bir kenara itip odamdan çıktım. Beni gören annemin gözleri parladı ve izlemekte olduğu televizyon programına ara verip peşimden mutfağa geldi.

“Çok güzel olmuşsun.”

“Teşekkürler.” Yemek çantamı açıp birkaç atıştırmalık hazırlamaya başladım.

“Yeni formanı beğendim.”

“Ah. Teşekkür ederim.” Utangaç bir tavırla elimi pürüzsüz kumaşın üzerinde gezdirip var olmayan bir kırıışıklığı düzelttim. Annem daha önce formalarım ile ilgili hiç fikrini belirtmemişti, bu yüzden yeni formamı fark edip övmesine şaşırmıştım.

“Etiket in bir parçası saçına takılmış.”

Ben elimi atmaya fırsat bulamadan annem yanıma gelip buklelerimin arasından etiket parçasını aldı.

“İşte oldu.”

“Teşekkürler.” Göğsüm sıkıştı.

Omzumu sıktıktan sonra saçlarımı sırtımdan aşağı dökülecek şekilde düzeltti. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Bugün makyaj yaptığım için mi?” İstemsizce gözlerimi devirdim. Annem bize evden bakımsız çıkmamamızı tembihlerdi, dolayısıyla onun bu onayına şaşırmamıştım.

“Hayır.” Başını iki yana sallayarak beni şaşırttı. “*Mutlu* görüldüğün için.”

Kalbim –son zamanlarda bir türlü kendine gelemeyen o hain organım– onun bu sözleriyle sızladı. En kötüsünü düşündüğüm için kendimi bir pislik gibi hissettim ki ilişkimizin düzelmesini istiyorsam bu konuda çaba göstermem gerekiyordu.

O çabalıyorsa sen de çabalamalısın.

Buna rağmen ona nasıl cevap vereceğimden emin olamadım ama neyse ki beni kucaklayıp çiçeksi parfümünün kokusu ve

TEK DİLEĞİM SENSİN

coquito mevsiminde giysilerine ve saçlarına sinen tarçın aromasıyla sarmaladığında buna gerek kalmadı.

“Aramızın pek... iyi olmadığını biliyorum, özellikle de son zamanlarda.” *Bu hafif kalırdı.* “Geçinmesi kolay biri olmadığım için özür dilerim. Geçen gün konuştuklarımızı uzun uzun düşündüm ama beni seni mutlu görmekten daha çok sevindiren bir şey yok. Gerçekten. Aksine inanmana neden olduysam özür dilerim ve daha iyi bir anne olmak için elimden geleni yapacağım.”

“Gerçekten mi?” Gözyaşlarımı tutabilmek için gözlerimi hızla kırıştıtarak ona baktım.

“Gerçekten.” Mutfaktan çıkmadan önde yanağıma bir öpücük kondurup beni ilişkimiz için hâlâ bir umut olabileceğine inandırdı, tabii yıllar boyu yaşadığım acılardan kurtulmayı öğrenebilirim.

Mesaimiz bittikten sonra Luke’un planladığımız gibi beni dinlenme odasında beklemediğini görünce ona ve kendime birer fincan kahve yapıp geçen sefer oturduğumuz masada beklemeye başladım. Zaman acı verecek kadar yavaş akıyordu ve on dakika sonra ona mesaj atsam mı diye düşünmeye başladım. Aceleci ya da ısrarcı görünmek istemediğimden gecikmesini acil bir durum yaşandığına dair işaret olarak kabul ettim.

İçimden bir ses Luke’un haber vermeden beni ekmeyeceğini söylüyordu, özellikle de dün geceki öpüşmeden ve beni başka bir randevuya davet ettikten sonra. Bu yüzden cesaretimi toplayıp neden geciktiğini sormak için ona mesaj attım.

Ben

Hey. Kahven soğuyor.

Zihnimi meşgul etmek istediğim için ona yaptığım kahvenin fotoğrafını çekip gönderdim.

Daha çok ona bir hoşluk yapmak istemişsin gibi. Bir türlü gelmeyen yanıtı beklerken bu düşünceyle içten içe inledim. Nihayet mesajım *teslim edildiden okunduya* geçerken midem ağzımda oturup hiç gelmeyen cevabını bekledim.

Telefonuma yanacakmış gibi baktığım on dakikanın ardından yarım kalan kahvemi ve Luke'un dokunulmamış kahvesini bırakıp otoparka doğru yol aldım.

Eve dönüş yolunda olumsuz düşüncelerim beni esir aldı. Annemlerin evine varana kadar Luke'un bir noktada bana cevap vereceğini ummuştum ama mesaj falan gelmedi.

Dün gecedен sonra fikrini mi değiştirmişti?

Kısa süre sonra gideceğim için benim bu zahmete değmeyeceğimi mi anlamıştı?

Ama aklımı işgal eden endişeli düşüncelerden kurtulamıyordum. Luke'un mesajıma cevap vermemesi düşüncelerimi daha da körüklüyordu. Mesajıma şimdiye kadar çoktan cevap vermiş olmalıydı ama belki de artık benimle konuşmak istemiyordu.

Bu düşünce midemi bulandırırken kafamı toparlamakta zorlandım. Ne yaparsam yapayım, aptal bir randevudan sonra birini bu kadar önemseydiğim için kendime kızmama engel olamıyordum.

Kendime defalarca 1 Ocak'ta buradan gideceğimi, bu yüzden yalnız olmamın daha iyi olacağını söylemiştim ama işte yine bir erkeğin atmadığı mesaj yüzünden kendimi yiyip bitiriyordum.

Çünkü giderek ona bağlanıyorsun.

Bunun bilincine varmak beni beklediğimden daha çok etkiledi ve bu gerçeğe ne yapacağımı bilemedim. Benimki gibi sürekli seyahat gerektiren bir işte çalışırken Wisteria'da yaşayan birine bağlanmak söz konusu bile olamazdı, hele ki müstakbel eniştemin en yakın arkadaşı olduğundan gelecekte hayatımın bir parçası olabilecek birine.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Belki de bunu randevuyu kabul etmeden önce düşünmeliydin.

Luke'la ilgili bir şey bende deneme isteği uyandırmıştı. Aiden hiçbir zaman ördüğüm koruma duvarlarını aşmaya çalışmamıştı ama bu konuda kendimi sorgulamam için Luke'un beni birkaç kez sıkıştırması yetmişti.

Saçma bir hataydı.

Bugün yaşanan durum, neden içime kapanma ve Kaliforniya'ya gidene kadar bir ay boyunca hayatta kalma planıma sadık kalmam gerektiğini kanıtlamıştı.

Karamsar düşüncelerimi körüklemek yerine geleceğime odaklanmayı ve Los Angeles'ta geçireceğim süre boyunca kalabileceğim bir kiralık ev bulmayı seçtim çünkü buradan kesin olarak gidecektim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Luke

Ne zaman bir hastamı kaybetsem, onlara elimden gelen her şeyi yapmadığım için kendimi paralamaya başlıyordum. Bunun sağlıklı ya da doğru olduğunu düşünmüyordum ama elimde değildi. Doktor olarak benim görevim hayat kurtarmaktı, bu yüzden ne zaman bir hastamı kaybetsem, yalnızca onları değil kendimi de başarısızlığa uğratmışım gibi hissediyordum.

Hasta kaybetmek acil servis doktorluğunun talihsiz ama olağan bir parçasıydı ancak Aiden ya da diğer iş arkadaşlarım bunu bana kaç kez söylerse söylesin, her ölüm beni derinden sarsıyordu.

Bu sebeple Catalina'ya mesaiden sonra onunla buluşacağımı söylediğim hâlde oraya gidemedim. Onun bu çöküşümü görmesini istemediğim için uzak durdum. Mükemmeliyetçiliğim yine devreye girmişti, kendimden nefret edişimi ve gerçekçi olmayan standartlarımı görmesine izin vermek yerine bu yönümü ondan sakladım.

Bu öğleden sonra, üçüncü kez mesajlaşmamızı açtım ve bir saat önce gönderdiğim mesajın aynısını okuyunca hayal kırıklığına uğradım.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Ben

Seni ektiğim için özür dilerim. İş yerinde bir mesele çıktı ve sana geç saate kadar mesaj atamadım.

Catalina hâlâ uyuyor olmalıydı, bu yüzden o saatler sonra bana mesaj atana kadar dikkatimi başka şeylere verdim.

Catalina

Sorun değil. Anlıyorum.

Ben

Bu akşam buluşuyoruz, değil mi?

Hemen cevap vermeyince sonraki otuz dakikayı panik içinde evi temizleyerek geçirdim. Catalina'nın gelişine hazırlanırken bir yandan da en kötü olasılıkları düşünüp durdum.

Onu ekmemeliydin. Son bir saattir bu yüzden kendime kızıp duruyordum ama artık bunu geri almanın hiçbir yolu yoktu.

Yerleri süpürürken telefonum öttü, süpürgeyi kapatıp mesajlarımı kontrol ettim.

Catalina

Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Ben

Neden?

Zoru oynamakla uğraşmadan hemen cevabımı gönderdim.

Catalina

Şu anda ciddi bir ilişki yaşamak istemiyorum.

Hayal kırıklığıyla inleyerek koltuğa çöküp parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken bir yandan da Catalina'nın neden fikrini değiştirdiğini düşünmeye başladım. Açıkçası dün kafamı toplayana kadar beklemek yerine ona hemen mesaj atmalıydım ama beni bu kadar kötü görmesini istememiştim ve şimdi de yaptığımın bedelini ödemek zorundaydım.

Benimle ilişki yaşamak konusunda çekinceleri olduğunu biliyordum ve bu kararım da tuzu biberi olmuştu.

Ben

Kimse ciddi bir ilişki kuracağımızı söylemedi.

En azından yüksek sesle. Elbette aramızdaki ilişkinin hangi yöne gidebileceğini düşünmüştüm ama bunun hiçbir yere gitmeyebileceğinin de farkındaydım.

Catalina

Randevular genellikle daha ciddi bir ilişkiye yol açar ve bizim için böyle bir seçenek yok.

Ben

Neden birden fikrini değiştirdin?

Catalina

Düğünden sonra Los Angeles'a gidiyorum.

Hassiktir. Gideceğini biliyordum ama daha fazla zamanımızın olacağını ummuştum.

Pekâlâ.

Catalina

Bunun bir yere varmayacağını sen de biliyorsun.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Ben

Ben öyle bir şey söylemedim.

Catalina

O zaman ne demeye çalışıyorsun?

Ben

Dün gece için üzgün olduğumu.

Aramızdaki şey her neyse önce onu daha iyi anlamalı ve sonra da taşınma meselesini çözmeliydim.

Catalina

Özür dilemene gerek yok. Aramızdaki şeyin ciddi olmaması gerekiyordu.

İşte yine kendini koruma çabasıyla kurduğumuz bu küçük bağı mahvediyordu.

Verandadaki öpüşmemizden bu yana geçen sürede, kahve randevumuzu ekmem dışında ne değişmişti bilmiyordum ama Catalina yine aramıza mesafe koymaya başlamıştı. Fakat sırf o böyle yapıyor diye pes edecek değildim.

Ben

Dün akşam seni ekerek kalbini kırdıysam özür dilerim.

Ânında mesaj attı.

Catalina

Kırdığını söylemedim.

Ben

Hayır, ama senin yerinde olsaydım kırılır,
küserdim.

Ben

Madem duygularını incitmedim, lütfen bugün
bana karşı anlayışlı ve sabırlı olur musun?

Catalina

Bu bir ego meselesi mi?

Ben

Hayır. Bu bir utanç meselesi.

En iyisi açık sözlü olup işlerin yoluna gireceğini ummak.

Catalina

Tamam. Belki birazcık canımı sıkmıştır.

Catalina

BİRAZCIK.

Catalina

Ama aynı zamanda beni korkuttu çünkü seni
önemsediğimi fark ettim.

Dürüstlüğü içimi rahatlatmıştı. Çünkü onu en başta benden
uzaklaşacak kadar korkutan şeye karşı hâlâ mücadele etme şansım
olduğunu anlamıştım. Dürüstlüğüne kendi savunmasızlığımla
karşılık vermeye niyetlendim.

Ben

Üzgünüm. Dün gece bir hastamı kaybettim.

TEK DİLEĞİM SENSİN

İki saniyede cevap verdi.

Catalina

Çok üzgünüm.

Ben daha cevap veremediğim başka bir mesaj geldi.

Catalina

Benim de öyle günlerim oldu. Gerçekten çok kötü günlerdi, kimsenin söylediği ya da yaptığı bir şey beni o hâlimden çıkaramazdı.

Derin bir nefes alıp cevap yazdım.

Ben

Bu durum beni beklediğimden daha kötü etkiledi. Olaydan sonra kafam iyi değildi, doğru düşünemiyordum.

Noktalar iki kez belirip kaybolduktan sonra yeni bir mesaj geldi.

Catalina

Şimdiye kadar böyle duygulara bağışıklık kazanmış olmamız gerekirdi diyor insan. Bir nevi duygusal tolerans geliştirmiş olabileceğimiz falan ama yıllar geçtikçe daha da kötüleştiğini hissediyorum.

Catalina'nın bu kadar açık konuşmasına şaşırmıştım, hele de aramızdaki şeyin bir yere varmayacağı konusunda söylediklerinden sonra. Çünkü ona katılmıyordum.

Ben

Kaybettiğim her hasta için bir şeyler hissetmeyi, hiçbir şey hissetmemeye tercih ederim.

Catalina

Ben de.

Catalina

En azından onların yasını tutabiliriz gibi geliyor.

Beni anlayacağını biliyordum.

Derin bir nefes aldıktan sonra bir mesaj daha gönderdim.

Ben

Dün seni ektiğim için beni affediyor musun?

Ekranda noktalar belirdikten sonra bir mesaj daha geldi.

Catalina

Evet. Sen zor bir gün geçirirken seninle ilgili kötü şeyler düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyorum.

Bir sonraki mesajımı yazarken gülümsedim.

Ben

Tam olarak ne kadar kötü şeyler?

Catalina

Konusunu açmak istemeyeceğin kadar.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Ben

Tamam.

Ben

Ailemle ilgili trajik bir hikâye anlatmak için bu akşam uygun bir zaman mı sence?

Catalina

Travmanı anlatırken alkolü de ekleyeceğine söz verirsən olur.

Ben

Anlaştık. En sevdiğin suşi restoranından paket servis de ayarlarım.

Ben

Seninle bir Ejderha Nefesi rulosunu bile paylaşabilirim.

Catalina

Bu çok mazoşistçe.

Ben

Bana hep seni hatırlatacakları için “romantik” kelimesini tercih ederim.

Aferin, Luke. Onu daha önce korkutup kaçırmadıysan da şimdi bu salak mesajınla kaçırmak üzeresin.

Catalina

Bir ilişki arayışında olmadığımı söylerken ciddiymdim.

Aramıyor olabilirdi ama insanlar fikirlerini değiştirebilirlerdi. Özellikle de korkularını bir kenara bırakıp bilinmeyi kucakladıklarında elde edecekleri şeyleri gördüklerinde. Sırf o öyle istiyor diye geri adım atmayacağımı ona göstermek benim elimdeydi.

Ben

Sadece takılmak istiyorum.

Catalina

Yalnız.

Ben

Başında biri olmadan ellerini benden uzak tutamayacağından mı korkuyorsun yoksa?

Catalina

Daha çok *senin* ellerini kendine saklayamayacağından korkuyorum.

Ben

Seni bir daha öpmeyeceğime söz vermeme ne dersin?

Catalina

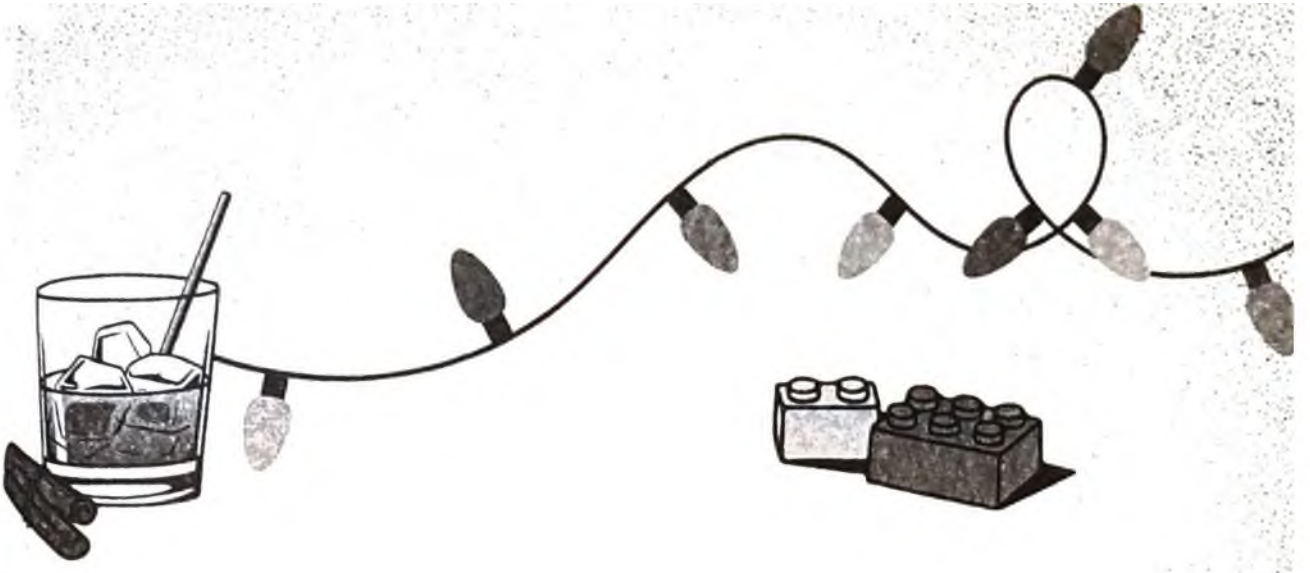
Gerçekten mi?

Ben

Evet.

Çünkü bir dahaki sefere öpüştüğümüzde bunu ben değil, Catalina başlatacaktı. Sonraki hamleyi ona bırakmak riskli olsa da içimden bir ses bunun işe yarayacağını söylüyordu.

Yani umarım yarardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Catalina

Luke dinlenme odasına gelmediğinde ondan mümkün olduğunca uzak durmaya yemin etmiştim ama sonra bana mesaj atıp olan biteni anlatmıştı. Hastasını kaybettiğini söylediğinde beni ektiği için ona kızamazdım bile.

Bu adam benim hassas tarafımı ortaya çıkarıyordu. Öğreneceklerimden korktuğum için araştırmaya çekindiğim tarafımı.

Korkmak değil, dehşete düşmek desen daha doğru olur.

Tüm korkularıma rağmen Luke'un evinde onunla takılmaya karar vererek taşınana kadar onu yalnızca düğünde göreceğime dair kendime verdiğim sözü bozdum. İçten içe bunu sadece hâline üzüldüğüm için yaptığımı söylüyordum ama aslında durumun bundan çok daha öte olduğunu biliyordum. Her ne kadar öyle olduğunu kabullenmeyi reddetsem de.

İlk bir saati yemek yerken düğünde yapacağım konuşma üzerinde çalışarak geçirdikten sonra LEGO setini yapmak üzere oturma odasına geçtik. Aiden hastanedeki mesaisine başlamadan önce uğrayıp hoşça kal dedi ve ikimizin takılmasını hiç yadırgamadı, bu da daha iyi hissetmemi sağladı.

Bırakıp gitmeyi planladığım bir adama ilgi duyarken ne kadar iyi hissedebilirsem o kadar iyi.

Birlikte vakit geçirmek dünyanın en doğal şeyi gibi geliyordu ama aramızda giderek artan cinsel gerilimi görmezden gelmek de gittikçe zorlaşıyordu. Luke'u ne zaman bana bakarken yakalasam nefesim kesiliyor, ellerimiz birbirine her temas ettiğinde sırtımdan aşağı zevk dolu bir ürperti yayılıyordu.

Gösterdiğim tepkiler kontrol edilemeyecek ya da utanılacak şeyler değillerdi ama zaten sorun bu da değildi. Sorun, şimdiden bir dahaki randevumuzu iple çekiyor olmamdı. Hastanenin dinlenme odasında kahve içmek için buluşacak olsak bile.

Luke'un gözleri son beş dakika içinde üçüncü kez dudaklarıma kayarken utanarak dudaklarımın kenarlarını sildim. Kaşları çatıldı ve gözlerini kaçırdı.

Aptal gibi, "Ne?" diye sordum.

"Yok bir şey."

"Emin misin?"

"Evet." Çenesindeki bir kas seğirdi.

"Bana bir şey yokmuş gibi gelmedi."

"Bir söz verdim," dedi alçak sesle.

"Ah." Ağzım açık kaldı.

Seni öpmek istiyor.

Kalbim göğsümde güm güm atarken iki gece önceki öpücüğü hatırlayınca nabzım hızlandı.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordu.

"Hayır." Bakışlarımı kaçırdım.

Eğilip dudaklarını kulağıma dayadı. "Ben bir söz vermiş olabilirim ama kimse sana beni öpemeyeceğini söylemedi."

Titredim. "Öpüşmemeliyiz."

Parmak uçlarını yanağımda gezdirdikten sonra çenemi kavradı. "Neden karşı koyuyorsun?"

Çünkü korkuyorum.

Gözlerimiz kilitlendiğinde sanki aklımı okuyormuş gibi, "Bunu kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Sarsak bir nefes verdim. “Sadece... bana zaman ver.”

Başımın tepesine bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. “Tamam, zaman verebilirim.” Soluğunu verdi. “Bu beni öldürse bile.”

“İyi ki kalp masajı yapmayı biliyorum.”

“Beni o şekilde de öpebilirsin tabii ki.”

Kahkahalara boğularak LEGO setini yapmaya devam ettik. Kendimi hafiflemiş hissediyorum. Ama ellerimizin her temasında içimde beliren arzuyu görmezden gelmek bile başlı başına zor bir işti.

Aramızda fiziksel ve duygusal bir bağ oluştuğunu kabul etmek şöyle dursun o bağa göre hareket etmek?

İşte bu gerçekleşmeyi bekleyen bir hataydı.

Annem *parranda* organizasyonunu planlarken kasabanın etkinlik koordinatörü Josefina Lopez'den yardım istedi. Josefina bu teklif karşısında çok heyecanlanmıştı, bilhassa da annem, eskiden bu işleri yapan babaannemin vefatından sonra bunu hiç planlamadığından. Gabriela düğün hazırlıklarına devam ettiği için yardımcı olamıyordu, bu yüzden annem Josefina'yla diğer işleri koordine ederken ben de organizasyon için şarkı seçme görevini üstlendim.

Kiraladığımız otobüs annemlerin evinin önünde durduğunda çimenlikteki *parrandalar* kalabalığı akın akın açılan kapılara yöneldi. Josefina, babamla birlikte *cuatro* çalmakla görevlendirdiği torunu Nicolas Lopez'i otobüse bindirdi.

Mami bana bir tef uzatırken, “Hazır mısın?” diye sordu.

“Evet.” Geleceğini söyleyen o kişiyi bulmak için kalabalığı taradım.

Luke'un sıırım gibi bedenini hiçbir yerde göremedim. Gabriela ve Aiden otobüse binmek için sıraya girmişlerdi ama onların yanında onu göremedim, belki de gelmeyecekti.

Daha önce buluşma yerini ve saatini hatırlatmak için mesaj attığımda "kulağa hoş geliyor" diye cevap vermişti. Dün gece LEGO setini yaparken harika vakit geçirmemiş olsaydık bütün günü üç kelimelik cevabını düşünerek geçirirdim ama belki de geçirmeliydim.

Kız kardeşim otobüsün önünden, "Cata!" diye seslendi. "Hadi gidelim!"

Boş ön bahçeye son kez bakıp otobüse yöneldim.

Kapı arkamdan kapanırken biri cama vurdu.

"Hey."

Kapının kanatları iki yana açıldı ve Luke, beyaz teniyle uyumlu yeşil bir kazak ve fermuarsız siyah bir ceket giymiş hâlde otobüse bindi.

Yüzündeki gülümsemeyi görünce ben de gülümsedim.

"Geldin demek."

"Sana geleceğimi söylemiştim."

Aiden, Gabriela'yla birlikte bize iki koltuk ayırdıkları otobüsün arkasından, "Luke! Hiç gelmeyeceksin sandım!" diye seslendi.

"Gerçekten bunu kaçıracağımı mı sandın?" Avucunu sırtıma bastırıp beni nazikçe koridora yönlendirdi.

"Seni dışarıda göremeyince işin çıktı sandım." Omzumun üzerinden ona baktığımda sırtıttığını gördüm.

"Bu *seni özledim* demenin şifreli hâli mi?"

Burnumdan güldüm.

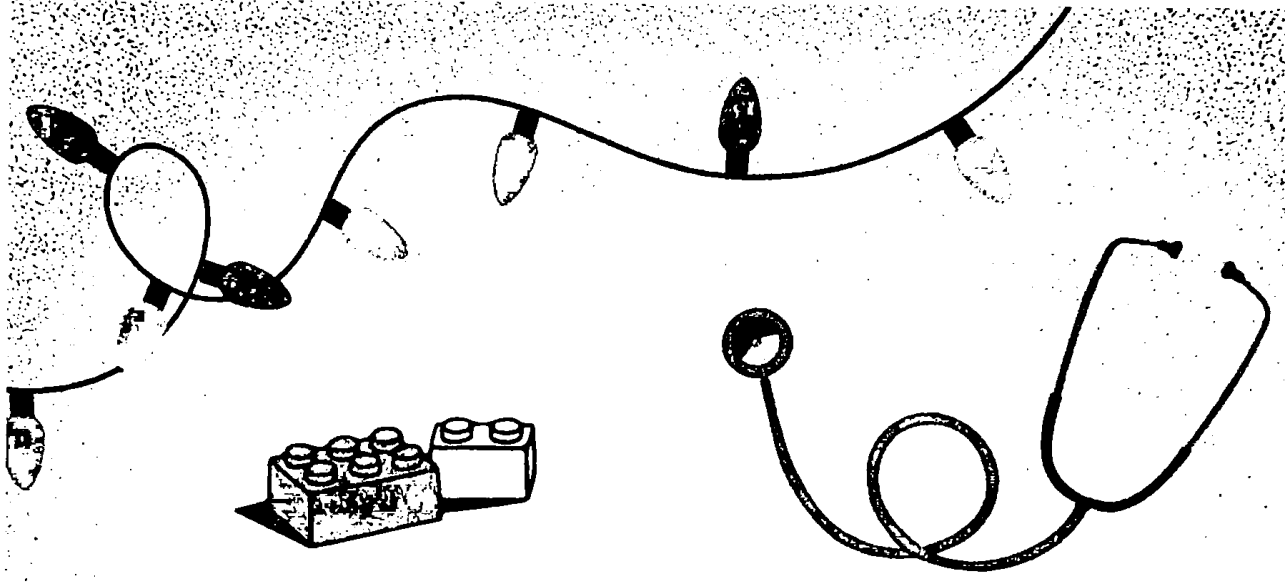
"Seninle burada olmaktan daha çok isteyeceğim bir şey yok," diye kulağıma fısıldadığında kalbim kanatlanıp tehlikeli, hayali bir yöne doğru havalandı.

Luke'un yanındayken çok daha dikkatli olacağıma ve ona fazla bağlanmayacağıma yemin etmişim, hele de iş için buradan gitmem gerekiyorken. Ama böyle tatlı sözler söylediğinde ve bana

TEK DİLEĞİM SENSİN

özel biriymişim gibi baktığında bu gerçekten zor olabiliyordu. Sanki onun için bir şey ifade ediyormuşum gibi. Ben onunla ilgili aynı şeyleri hissetmemeye kararlı olsam bile.

Belki Luke aramızdaki bu inişli çıkışlı ilişkiden sıkılıp vazgeçecek ya da belki de gerçekten bana onun gibi birini hayatıma almanın çok kötü bir şey olmadığını gösterecekti, bunu öğrenmek için tek yapmam gereken gardımı indirip ona bir şans vermektir.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Luke

Catalina *parranda* konseptini anlattığında Noel filmlerindeki gibi bir şey olduğunu düşünmüş, küçük bir grup insan kapı kapı gezip birkaç Noel şarkısı söyleyecek sanmıştım.

Gerçekteyse çok daha heyecan vericiydi ve herkes otobüs-ten inip Martinezlerin ziyaret listesindeki ilk eve yaklaşırken kendimi eğlencenin ortasında bulmuştum.

“*Parrandalar!*” Bayan Martinez tefini havaya kaldırıp salladı. “Enstrümanlarınızı buraya getirin.”

Bayan Martinez ve Josefina Lopez marakas, tef ve diğer gürültülü aletleri dağıtırken etrafları kalabalıklaştı.

Sepetin içine uzanıp güvenli bir seçenek gibi görünen bir marakas kaptım.

Bayan Martinez yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra, “Geldiğin için teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Catalina, Aiden ve Gabriela’ya bakarken içime bir sıcaklık yayıldı. Kendi aralarında konuşuyorlardı, daha doğrusu Gabriela hararetli hararetli bir şeyler anlatıyor, konuşurken elleri sürekli havaya kalkıyordu.

Catalina sanki onları izlediğimi hissetmiş gibi bana bakıp beni kendine çeken utangaç bir edayla gülümsedi.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Arkadaşlarımla yanına gitmeden önce Josefina beni durdurdu ama elinden müzik broşürü aldığım gibi yoluma devam ettim.

Aiden kolunu Gabriela'ya dolayıp onu kendine çekince ben de aynı şeyi Catalina'ya yapmak istedim ama bu dürtüye karşı koydum. Toplum içinde yakınlaşma konusunda ne kadar ileri gidebileceğimizden emin olamadığımdan onu huzursuz edecek bir şey yapıp keyfini kaçırmak istemiyordum.

Dolayısıyla parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakınında dururken aynı zamanda dışarıdan normal görünecek bir mesafedeydim.

Bayan Martinez basamakları çıkıp, "Herkes hazır mı?" diye sordu.

Evin önünde toplanan kalabalık enstrümanlarını sallayarak onaylarken birkaç kişi de "Evet!" diye bağırdı.

Catalina ben yanına gittiğimden beri üçüncü kez yerinde kıpırdandığında başımı çevirip, "İyi misin?" diye sordum.

Bana baktı. "Evet. İyi olacağım."

Olacağım.

"Neyin var?"

"Kalabalık içindeyken biraz geriliyorum ama geçecek."

"Daha hızlı rahatlaman için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdığımda dikkatimi minyatür hediye paketlerine benzeyen Noel temalı küpeleri çekti. "Sadece... daha yakın durabilir misin?"

"Ne kadar yakın durmaktan bahsediyorsun?" Kaşlarımı oynatarak onu güldürdüm.

Göz ucuyla Aiden ve Gabriela'nın bize baktıklarını fark ettim, ensemdeki karıncalanmaya bakılırsa birkaç kişi daha bize bakıyordu ama Catalina'nın cevabını beklerken onları görmezden geldim.

Hiç konuşmadı, uzanarak elimi tutması ihtiyacım olan tek şeydi. Elim sınırsız tutması büyük ihtimalle titreyişini gizlemek içindi, bu yüzden elini avucumun içine alıp sıkıca kavradım.

Basamakları birlikte çıkarken, “Teşekkür ederim,” dedi. Bir an için Gabriela’nın daha sonraki sürprizimi mahvettiğini düşünerek paniğe kapıldım.

“Ne için teşekkür ediyorsun?”

“Burada, benimle olduğun için.”

Önümüzdeki evi aydınlatan ışıklarla yarışan göz kamaştırıcı bir gülümsemeye bana bakarken yüzündeki ifadenin yoğunluğu karşısında serseme döndüm.

Onun karşısında hep serseme dönüyordum.

Önümüzdeki on günün bizim için yeterli olmayacağını kısa sürede anlamıştım, hele ki tek bir gülümsemesi ve basit bir teşekkürüyle beni bulutların üzerindeymişim gibi hissettirirken.

Ben duygularımdan emin olsam da Catalina öyle değildi ve Kaliforniya’daki yeni işi için gitme vakti geldiğinde aramızdaki ilişkinin hangi aşamada olacağından emin değildim.

Şu âna odaklan.

Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum ama istediğim gelecek, yavaş yavaş ellerimden kayıp giden bu kadına bağlıyken nasıl olacaktı?

Herhangi bir olay yaşanmadan dördüncü eve ulaştığımızda ilk duraktan bu yana Noel şarkıcılarından oluşan grubumuzun sayısı iki katına çıkmıştı. İspanyolca şarkı söylemek için elimden geleni yapmaya çalışıyordum –anahtar kelime çalışmaktı– ve bu süreçte Catalina’dan birkaç kahkaha koparmıştım. Gözleri mutluluktan parlamasına rağmen dökülmemiş yaşlardan dolayı bulutlandıkları da olmuştu. Gözyaşlarının Nicolas Lopez’in bir zamanlar büyükannesinin işi olan *cuatro* çalmasından kaynaklandığını hemen anladım.

Kolumu beline dolayıp onu yanıma çekmekten ve bildiğim tek yolla teselli etmekten başka bir şey yapamadım. Bu yakın-

lığım işe yarıyor gibi görünüyordu, Catalina sonunda kendi kendine teselliye bende aramaya başlamıştı.

Son eve vardığımızda gergin ama heyecanlıydım.

“Mümkün değil!” Catalina, *parrandalar* şarkı söylemeyi bitirdikten sonra atıştırmalıkların olduğu masaya koştu. “Gabriela! Şuna bir bak!”

Gaby bana bilmiş bilmiş gülümsedikten sonra ablasının yanına gitti. “*Tembleque. Abuela ve Papi*’nin en sevdiği.” Küçük plastik kâselerden birini ve mini bir kaşık aldı.

“Kim yaptı bunu?” diye sordu Catalina.

Kendimi ele verdiğim için bir yandan kendime kızarken bir yandan da farkında bile olmadan enseme ovuşturuyordum.

“Kim acaba...” Gabriela hakikati saklamakta berbat bir iş çıkarıyordu.

Catalina’nın bakışları etrafta gezindi. “*Mami* mi?”

“Hayır.” Gabriela kâsedeki Hindistan cevizli pudingten bir kaşık alıp ağzına attı. “Bu... şey...” Kaşları çatıldı.

Lanet olsun. Çok kötüydü, değil mi? Aiden tadına baktım dediğinde yalan söylediğini anlamalıydım ama bana güzel olduğuna dair yemin etmiş ve ben de ona inanmıştım.

“Ne?” Catalina masadan bir kaşık kapıp kız kardeşinin kâsesinden bir lokma aldı. Gözleri büyürken endişem iki kat arttı.

Kahretsin. Neyse ki tatlı yaptığımı kimseye söylememiştim yoksa bu utançtan asla kurtulamazdım. Sadece Aiden ve kendim için yemek yaparken böylesi bir organizasyona tatlı götürmek?

En hafif tabiriyle gerilim filmi gibiydi.

Catalina, kız kardeşinin kâsesinden bir kaşık daha *tembleque* çalarak beni şoka uğrattı. Gaby bileğine bir şaplak attı.

“Git kendine başka al,” diye söylendi.

Catalina gülümseyerek bir kaşık daha aldı. “Vay be. Bu çok güzel.”

Aiden bana bir bakış atıp ağzını oynatarak *sana söylemiştim* dedi.

Vay be. Belki de yemek yapmaya devam ettiğim sürece mutfakta benim için hâlâ bir umut vardı.

“Bunu denemelisin.” Catalina elimi tutup beni masaya sürükledi. “Tadı tıpkı babaannemin tarifine benziyor.”

Söyledikleri karşısında göğsüm sıkıştı. “Biliyorum.”

“Biliyor musun?”

Gabriela arkamdan başını uzattı. “Evet. *Parranda* için bir şey getirip getiremeyeceğini sorduğunda ona bundan bahsettim.”

Catalina’nın gözleri önce bana, sonra da kız kardeşine ve masaya kaydı. “Sen...”

Aiden omzumu sıvazladı. “Luke sabahın köründe kalkıp bunları yaptı.”

Catalina’nın gözleri büyüdü. “Sen mi yaptın?”

Karıncalanma hissini görmezden gelmek için elimden geleni yaparken enseme ovuşturma isteğine direndim. “Evet.”

İnanamayarak başını iki yana salladı. “Yemek yapabildiğini bilmiyordum.”

“Bazen mutfakta takılıyorum.”

Aiden gözlerini devirdi. “*Takılmaktan* kastı, bir tarifi yeterince iyi oluncaya kadar saplantılı şekilde denemek.”

“Sanırım tartı da kullanıyorsun?” Catalina bana baktı.

Yalandan sinirlenmiş gibi yaptım. “Bu da soru mu?”

Catalina elindeki kâseyi masaya bırakıp Aiden’i kenara itti ve kollarını belime doladı. “Teşekkür ederim.”

Onu sıkıca göğsüme bastırdım. “Rica ederim.”

Gözlerine bakabilmem için başını geriye yatırdı. “Yemek yapmaya ne zaman başladın?”

“Aiden’in annesi stresi azaltmak için denememi önermişti ve işe yaradığını fark ettim.”

Yumuşak bir kahkaha attı. “Sözüne güveniyorum.”

“Yaptığım şeyin yenilebilir olmasına sevindim. Bu tarifi ilk kez deniyorum.”

“Yenilebilirden de öte. *Muhteşem*.” Gözleri parladı. “Baannem buna bayılırdı.”

Çok geçmeden kollarımdan ayrıldı. “Zahmet edip yaptığın için çok teşekkür ederim.”

“Şey, bir kızı etkilemeye çalışıyordum da...”

Aiden boğuk bir kahkaha atınca kaburgalarına sert bir dirsek geçirip onu susturdum.

“İçimden bir ses etkilenmekten öte olduğunu söylüyor.”

Gabriela arkamdan, “Flört mü ediyorlar? Çünkü anlamakta zorlanıyorum,” diye yüksek sesle fısıldadı.

“Luke’un son birkaç yıldır neden yalnız olduğunu şimdi anlıyorum.”

Ona hareket çekerek yanımdaki birinin ayıplar tonda *cık cık*lamasına neden oldum.

Catalina bana gülümseyerek, “Dışarı çıkıp biraz hava almak ister misin?” diye sordu.

“Tabii ki evet.”

Aiden’la Gabriela’nın sözlerini duymazdan gelerek elimi tuttu ve beni kalabalıktan uzaklaştırdı. Evden çıkıp sıcak ve boş otobüse kadar peşinden gittim.

“Bana doğruyu söyle. Gerçekten o kadar iyi miydi yoksa—”

Catalina nefesimin kesilmesine neden olan yakıcı bir öpücükle sorumu yarıda kesti. Ellerinden birini boynuma dolayarak beni sıkıca tutarken diğer elini çarpan kalbimin üzerine koydu.

İçimde bir duygu seline yol açarken onu yerinde tutmak için kalçasını kavradım. Dilinin benimkine her dokunuşunda arzum giderek büyüyor, vücudunu benimkine bastırdıkça aletim pantolonumun içinde sertleşiyordu. İniltisini bastırıp kalçamı oynattığımda karşılık olarak saçlarımı çekiştirip alt dudağımı emdi.

Resmen bir halat çekme oyunu oynuyorduk. Zihinsel çekişme gibiydi, ilk kimin halatın ucunu bırakacağını merak ederek aramızdaki şeyi bir üst seviyeye taşıdık. Orada ne ka-

dar süre durup aramızdaki giderek büyüyen çekimin tadını çıkardığımızdan emin değildim ama durmaya niyetim yoktu.

Dudaklarını ilk çeken Catalina oldu ama bunu dudaklarıma son bir yumuşak öpücük kondurduktan sonra yaptı. Kızarmış yüzümü gizlemek için alnımı başının üstüne yasladım.

Henüz Catalina'yla göz göze gelmeye hazır değildim. Yüzümden açık açık okunan duygularla onu korkutup kaçırmak istemiyordum.

Bir eliyle buruşturduğu gömleğimin pamuklu kumaşını düzeltti. "Neden *tembleque* yaptın?"

"Çünkü Gabriela bana o tatlıyı çok sevdiğini söyledi."

"Başka ne dedi?"

Cevap verirken tereddüt ettim.

Catalina parmağının ucuyla kalbimin etrafında görünmez daireler çiziyordu. "Kalbin çok hızlı atıyor."

"Çünkü beni geriyorsun."

"Germek mi?" Gülümsedi. "Ben mi?"

"Evet. *Sen.*"

"Neden?" diye sordu gülerek.

"Çünkü sen sensin."

"Peki ben tam olarak kimim?"

Bana âşık olmaya hiç niyeti olmamasına rağmen kendimi ona âşık oluyormuş gibi hissettiğim kız.

"Özel biri," diye cevap verdim.

Başını yana yatırdı. "Bu kadar mı?"

"Hepi topu üç kez çıktıktan sonra aşk ilanı falan mı bekliyordun?"

"İki," diye düzeltti iki parmağını havaya kaldırırken.

Elini tutup avucunu öptüm. "Gabriela ve Aiden'la olan ikili randevuyu bir olarak sayıyorum."

"Haberimin olmadığı bir randevu gerçek sayılır mı ki?"

"Bence azıcık düşünerek cevabı bulabilirsin."

Gözleri neşeyle parladı. “Bu o geceyi resmî bir randevu yapmaz.”

“Hemen çıkma teklif edecek hâlim yoktu ya.”

“Etsen de hayır derdim.”

“Biliyorum.”

Kalbimin göğsümde hızla attığı yerin üzerinde görünmez bir kalp çizdi. “Ama bu başka bir randevuya açık olmadığımı anlamına gelmez.”

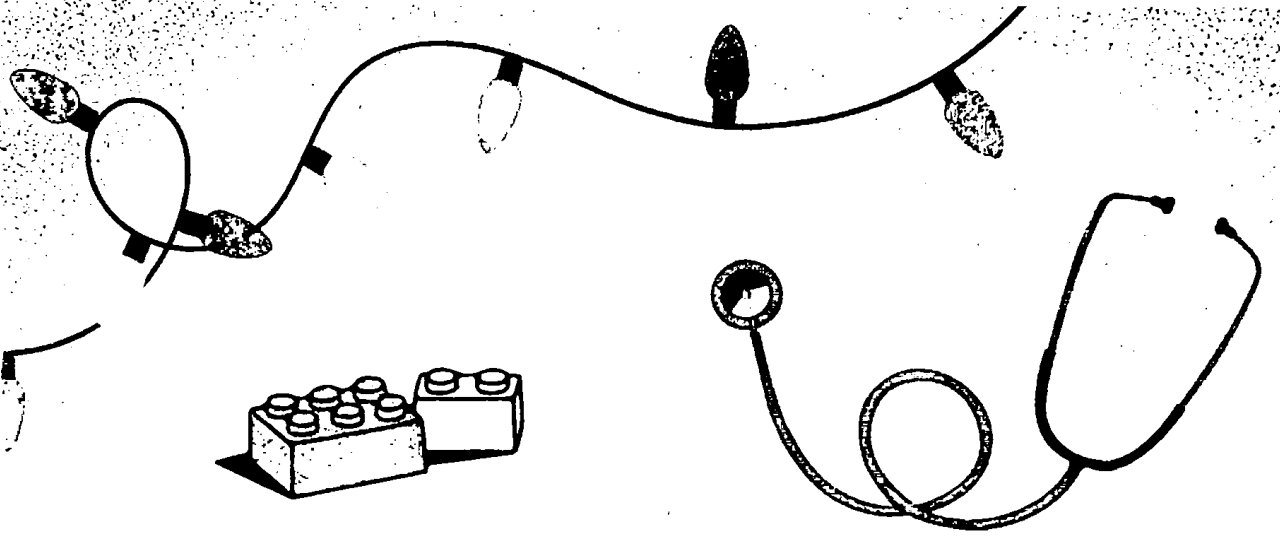
İtirafı beni mutlu etti. “Gerçekten mi?”

Ayak parmaklarının ucunda yükselip dudaklarını benimkilere dokundurdu. “Ama sadece bir tane.”

Onu göreceğiz.

Sözlerini bir öpücükle taçlandırdı. Lanet olsun, bu kıza asla doyamayacağımı biliyordum. Bu içgüdüsel bir histi ve her temasımızda daha da güçleniyordu.

Kız kardeşinin düğününden sonra Catalina'nın Wisteria'daki vakti sona eriyor olabilirdi fakat çift olarak ilişkimiz daha yeni başlıyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Luke

Sonraki birkaç günü iş yerinde buluşup konuşmasını hazırlayarak, boş zamanlarımızda LEGO yaparak ve aralarda da mesajlaşarak geçirdik. Kendimi tekrar lisedeymişim gibi hissediyordum, sürekli hoşlandığım kadını düşünüyor ve onu tekrar görmek için saatleri sayıyordum.

Catalina'yı çok fazla sık boğaz etmemeye özen göstererek genelde önce onun bana mesaj atmasını bekliyordum ancak gördüğüm her an onu öpmekten ve dokunmaktan kendimi alamıyordum. Gerçi öpüşmekten öteye geçmemiştik ve beklemek beni çıldırtıyordu ama ilk pes eden ben olmak istemiyordum.

Catalina'nın ona dokunmam için yalvarmasını istiyordum. Onu sertçe becermemi—

“Neden böyle gülümsüyorsun?” Aiden arkasına döndü. Smokininin paçasıyla uğraşan adam boyunu iki kez kontrol ettikten sonra platformdan inmesini söyledi.

“Yok bir şey.” Telefonumu kanepeye atıp platforma çıktım.

“Catalina'yı mı düşünüyordun?” Sırıttı.

“Belki.”

“Noel akşamı için seni davet etti mi?”

“Şey. Hayır.”

“Hımm.”

Şüpheli düşüncelerimden sıyrılarak, “Sorun değil. Ertesi gün çalışacağım için birkaç film izleyip erkenden uyumayı planlıyordum,” dedim. Aylar önce, o günü kendi ailesi ve Gabriela’nınkiyle geçirebilsin diye Aiden’in nöbetini seve seve devralmıştım, şimdiyse dikkatimi dağıttığı için buna minnettarım.

Bayramlar her zaman zordu. Aile ilişkilerimin Aiden gibilere kıyasla ne kadar farklı olduğunun hatırlatılmasından nefret ediyordum. Ailemle ne kadar bağ kurmaya çalışırsam çalışayım bu çabama karşılık vermiyorlardı.

Kaşları çatıldı. “Ciddi misin? Neden benimle Martinezlere gelmiyorsun? Düğün için birkaç gün erken geleceklerinden bizimkiler de orada olacaklar.”

Genelde tatilleri Aiden’in ailesiyle geçirirdim ama onlar Martinezlerle geçireceği için kendimi sözde aile ferdinden çok davetsiz misafir gibi hissediyordum.

“Catalina’yla birkaç kez çıkmış olabiliriz ama Noel’i ailesiyle geçirmek biraz... ciddi bir şey gibi geliyor.”

Kahkaha attı.

Kaşlarımı çatarak, “Ne?” diye sordum.

“Bunu sana söyleyen kişi olmak istemem ama birbirinize karşı davranışlarınıza bakılırsa bence işler çoktan ciddileşti, sence de öyle değil mi?”

“Bilmiyorum.” İlişkimizi henüz tanımlamamıştık ve şu âna kadar bu durumu sorun etmemiştim, ta ki Aiden koca ağzını açıp o göz korkutan soruyu sorana kadar.

“Yani uzun mesafe ilişkisini hiç düşünmedin mi?”

“Ben öyle bir şey demedim.” Dişlerimi sıktım.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Öyle bir ilişki isteyeceğinin garantisi yok.”

“Hayır, yok ama gündeme gelirse isteyeceğinden eminim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Sana nasıl baktığını gördüm.”

Daha fazla bilgi koparma amacıyla onu sıkıştırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Neyse ki Aiden gözlemine yine de paylaşılarak, “Onun daha önce birine böyle baktığını hiç görmemiştim, o yüzden her ne yapıyorsan devam et,” dedi.

Bu iltifat özgüvenimi yükseltti. “Bir sonraki adımı atmak istesem de nasıl tepki vereceğini kestiremiyorum.”

Aiden omuz silkti. “Denemeden asla bilemezsin.”

“Ya büyük bir başarısızlıkla sonuçlanırsa?”

“Bu tür bir sorunu çözebilecek biri varsa o da sensin, Kaptan Amerika.”

Ona hareket çekip uzaklaşırken bu akşam Catalina’ya Noel konusunu soracağıma dair kendime söz verdim.

Catalina’ya Noel’i birlikte geçirebilir miyiz diye sormadım çünkü hiç fırsatım olmadı. Boş dinlenme odasına hışımla dalıp oturduğum masaya doğru gelirken bir cehennem zebanisini andırıyordu. Elleri belinde, gözleri ateş saçarcasına bana baktı.

“Noel arifesini *yalnız* geçirmeyi mi planlıyorsun?”

Neyse ki burada yalnızdık, biri ailemin durumunu öğrenirse yerin dibine girerdim.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Pek sayılmaz.”

“Gabriela öyle demedi ama.”

Hassiktir. Aiden’in o koca ağzını açıp ortalığı karıştırmasının sebebi Martinez ailesini bu konuda rahatsız etmeyeceğimi biliyor olmasıydı. Hem bu kadar inatçı olmasına sinirlendim hem de bayramlarda yanlarında olmamı isteyecek kadar beni düşündüğü için duygulandım.

Ama öfkem ağır basıyordu, hele de Catalina kaşlarını çatmış bana bakarken.

“Buna alışkınım.”

“Peki o zaman, bu alışkanlığından kurtulmaya hazır ol çünkü artık evde tek başına donmuş bir akşam yemeği eşliğinde hüzünlü Noel filmleri izlemeyeceksin.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Birincisi, Aiden bana bir şeyler hazırlayacağına söz verdi ve ikincisi—”

Elini havaya kaldırarak sözümü kesti. “Hayır.”

“Hayır mı?” diye sordum eğlenircesine.

“Aiden’in sana ne söz verdiği umurumda değil. Senin evde bir başına olduğunu bile bile kendi evimde Noel’i kutlayamam.”

Derin bir nefes aldım. “Neden?”

Kaşları çatıldı ve yüzünde dikkatli bir ifade belirdi. “Ne demek *neden*?”

“Yalnız olmam neden umurunda?”

O anda çok kararlı göründü. “Çünkü senden hoşlanıyorum.”

Göğsümdeki baskı hafiflerken gülümsedim. “Hoşlanıyormusun?”

Gözlerini devirdi. “Evet ama böyle ezik gibi davranmaya devam edersen fikrimi değiştirebilirim.”

Elini tutup dudaklarımı parmak eklemlerinin üzerine dokundurdum. “Öyle mi?”

Gözle görülür biçimde titredi.

“Fikrini değiştirmeyeceğini nereden bileceğim?” diye sordum.

“Noel arifesinde bize gel.”

Elini bırakmadan önce bir kez daha okşadım. “Bu kadar ısrarcı olduğun kimin aklına gelirdi?”

“Henüz hiçbir şey görmedin.” Sesinde birkaç dakika önce hissetmediğim bir boğukluk vardı.

“Görmek için sabırsızlanıyorum.” Ayağa kalkıp başının tepesine hızlıca bir öpücük kondurdum ve kendime hâkimiyetimi sınamadan önce dinlenme odasından kaçarcasına çıktım.

Noel arifesinde, Martinezlerin evine makul fiyatlı bir şişe şarap ve hediyesiz olmayayım diye son anda panikle pişirdiğim çikolatalı kurabiyelerle gittim. Aiden bir tanesini çalmış ve neredeyse kasabanın en iyi pastanesi Sweets & Treats'tekiler kadar iyi olduğunu iddia etmişti, böylece eli boş gitmeme konusunda kendime biraz olsun güvenim gelmişti.

Catalina gülümseyerek beni içeri sürüklediğinde düşünce-min doğru olduğu anlaşıldı.

“Kurabiye mi yaptın?”

“Evet.”

“Böyle devam edersen giderken seni de yanımda götürmek zorunda kalabilirim.”

“Keşke,” diye cevap verdim dürüstçe.

Beni içeri çekerken gözleri parıldıyordu. Mutfaktan gelen kokular ağzımı sulandırdığında akşam yemeğinde ne olduğunu kontrol etmek için içeri girmek istedim ama Catalina yürümeye devam ederek herkesin Noel temalı kıyafetler ve aksesuarlar içinde yayıldığı salona girdi.

“Luke.” Aiden’ın babası beni tek koluyla kucaklayıp omzuma vurarak selamladı.

“Seni özledik.” Eşi yanıma gelip kırmızı rujuyla yanağıma bir öpücük kondurdu.

Aiden’ın iki kardeşi anne babalarını kenara iterek bana sarıldılar ve bir dakika içinde bütün yıl boyunca ailem tarafından istendiğimden daha fazla istendiğimi hissettim.

Martinezler ve Aiden’ın babası akşam yemeği için masayı hazırlarken Catalina beni Aiden’ın ailesiyle hasret gidermem için yalnız bırakarak mutfığa gitti. Daha sonra hepimiz küçük yemek odasına geçtik; tüm yeni misafirlere yetebilmek için masaya uyumsuz sandalyeler eklenmişti.

Catalina yemek boyunca pek suskundu ki bu onun olağan hâliydi ancak şimdi bunun ilgisizlikten ziyade utangaçlıktan olduğunu görebiliyordum. Bacağımı Catalina'nınkine yasladım, sohbet Aiden ve Gabriela'nın yaklaşan düğünü gibi keyifli konulara kaydığında yavaş yavaş gevşiyor gibi görünüyordu.

"Konuşma nasıl gidiyor, Catalina?" diye sordu Aiden'in annesi.

"İyi gidiyor." Tabağından başını kaldırıp baktı. "Luke bana yardım ediyor."

"Gerçekten mi?" Aiden'in babası bana şöyle bir baktı.

"Evet," dedim boğazım düğümlenirken.

"İki haftadan fazladır üzerinde çalışıyorlar," diye ekledi Aiden.

"Yoğun işlerinizin arasında vakit bulduğunuza sevindim," diyen annesi sıırttı.

Gaby bilmiş bir gülümsemeyle, "İşteki molalarında konuşmayı hazırladıklarını duydum," dedi.

"Programımla bu kadar ilgilendiğinizi bilmiyordum." Catalina'nın yanakları kızardı.

"Önemsediğimiz senin programın değil." Aiden'in annesi kaşlarını oynattı.

Catalina bir iniltiyle yüzünü ovuşturarak beni güldürdü.

"Umarım Martinez ailesi siz baş belalarını Noel için bir daha davet etmez," diye takıldım Catalina'nın dikkatini biraz olsun dağıtmak için.

Aiden'in pislik kardeşi, "Neden? Gelecek yıl tek konukları sen mi olmak istiyorsun?" diye sordu.

"Max!" diye azarladı annesi.

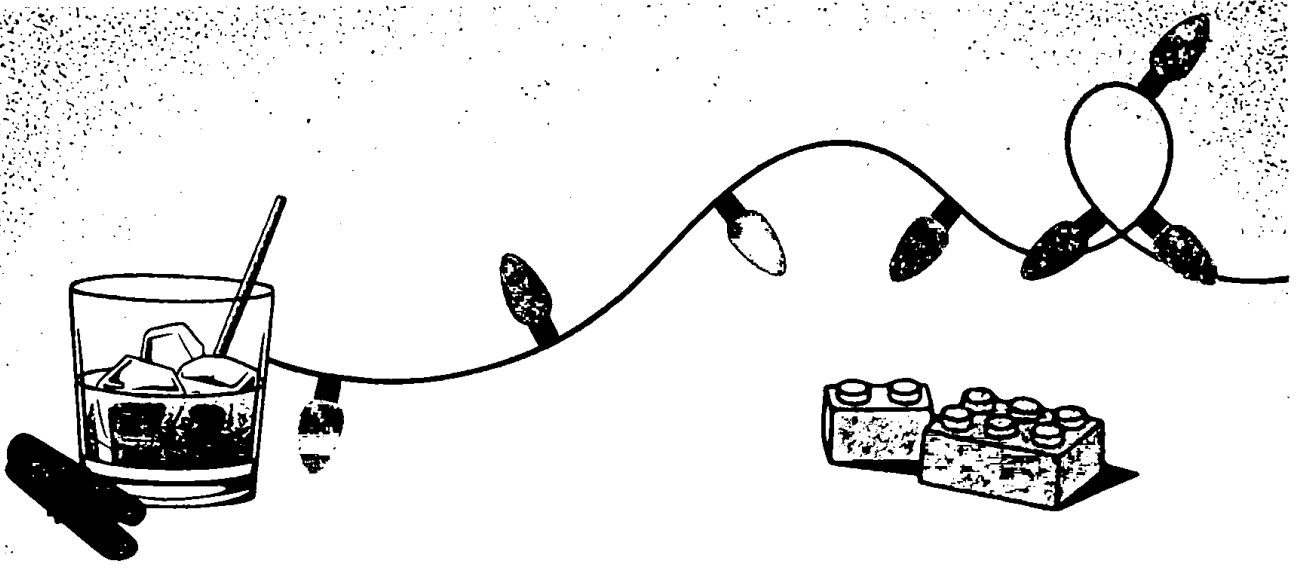
Max omuz silktikten sonra koca bir lokmayı ağzına attı.

Gelecek yıl tekrar davet edilirsem Max'in davetli listesinde olmamasını sağlayacaktım çünkü adını kara listeye yazmıştım. Catalina'yla önümüzdeki yıl çıkarsak bu kadarının sözünü ve-

rebilirdim. Bu çok uzak bir ihtimaldi ama uzun mesafeli bir ilişkiyi sürdürebildiğimiz sürece umudumu yitirmeyecektim.

Tabii önce Catalina'yı ikna etmem gerekiyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Catalina

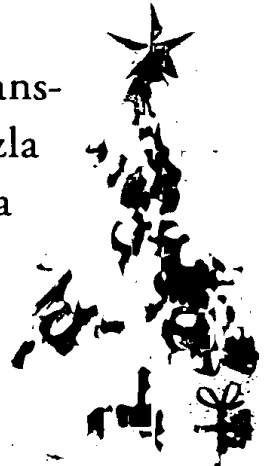
Aiden'in ailesiyle benimkiler birbirlerine hediyelerini vermek için yemek masasından salona geçtiklerinde odama gittim ve dönüşte Luke'un bulaşık makinesini doldurduğunu görüp mutfağa yöneldim.

"Sana bir şey aldım." O kadar gergindim ki Luke'un hediyesini normal bir insan gibi eline vermek yerine yakalaması için havaya fırlattım.

Hediyeye saatli bir bomba gibi bakıp, "Bana hediye mi aldın?" diye sordu.

"Evet?" Bu fikir teoride kulağa hoş gelmişti, bu yüzden sabah erkenden hediyeyi almak için otuz dakika uzaklıktaki en yakın Big Box şubesine gitmiştim. Orası kıyamet sonrası filmlerini andırıyordu; uçsuz bucaksız raflar boşalmış, geriye sadece kimsenin Noel dilek listesine girememiş birkaç hüznü oyuncak kalmıştı.

Raftaki son iki üründen birini alabildiğim için şanslıydım ancak onu bulmam bile yirmi dakikadan fazla sürmüştü çünkü çocuğun biri büyük ihtimalle daha sonra gelip almak umuduyla onu başka bir reyonu saklamıştı.

“Ben sana hiçbir şey almadım.” Kaşlarını çatarak elinde paketle tezgâha yaslandı.

“Kurabiye yapmışsın.”

Burnundan güldü. “O hediyeden sayılmaz.”

“Benimki de pek sayılmaz, bu yüzden kendini kötü hissetme.”

“Ama—”

“Açınca göreceksin.”

Hediye paketini yırtıp altında ne olduğunu görünce gülümsemesi daha da büyüdü.

“Anahtarlık mı?”

Uzanıp sarı LEGO adamın giydiği beyaz önlüğü gösterdim. “Tıpkı sana benziyor.”

Gözlerini ayırmadan anahtarlığa baktı.

Sessizliğe dayanamayarak, “Artık bunu hep yanında taşıyacak, sahte bir doktor olmadığını hatırlayacaksın,” diye tekrar konuştum.

“Bu...” Cümlesini bitiremedi.

Gergin bir tavırla tacımla oynarken geyik boynuzlarımın ucundaki ziller şıngırdadı. “Sana bunun hediye sayılmayacağını söylemiştim.”

“Teşekkür ederim.” Anahtarlığı kutudan çıkarırken gülümseyince ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

Luke arabasının anahtarlığını almak için cebine uzanıp hediyemi hemen metal halkaya geçirdi. Hediyemi hemen kullanması beni mutlu etmişti, hele ki son birkaç saatimi onu komik bulacağı endişesiyle geçirmişken.

Anahtarlarını tezgâhın üzerine atıp kolunu belime dolayarak beni göğsüne çekti. “Bayıldım.”

“Çok pahalı bir şey değil—”

“*Mükemmel* bir şey.”

Gerginken hep yaptığım gibi küpemle oynadım.

“Gerçekten. Bu uzun zamandır birinin bana aldığı en tatlı Noel hediyesi olabilir.”

“Yok artık,” dedim inanamayarak.

“Ciddiyim. Noel’i ailemle geçirdiğim son seferde bana bir ansiklopedi seti almışlardı.”

“Okumayı çok mu seviyorlar?”

“Evet, en sevdikleri tür insanı en çabuk sıkın şeyler.”

Güldüğümde bütün yüzü aydınlandı.

“Kulağa...” *Bence o cümleyi bitirmemelisin.*

“Kulağa nasıl geldiğini gayet iyi biliyorum ve sen de bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar kibarsın.”

Yüzümü buruşturduğumu gizleyemedim. “Özür dilerim.”

“Senin hatan değil.” Omuz silkti. Bu tavrı endişelerimi gidermeliydi ama aile evindeki yaşantısıyla ilgili daha kötü hissetmeme neden oldu.

“Hayır, ama bu senin adına kötü hissetmeyeceğim anlamına gelmiyor.” Yanağını okşadım.

Avucuma doğru eğildiğinde başparmağımı kirli sakalında gezdirdim. “Beni böyle avutacaksın ben hep onlar hakkında konuşup kendimi acındırayım o zaman.”

Göğsünü dürttüm. “Sana acımıyorum.”

“Güzel, çünkü inan bana Noel’i sizlerle geçirmekten çok mutluyum.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. “Öyle mi?”

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. “Ama en çok burada seninle olabildiğim için mutluyum.” Bir an duraksadıktan sonra tekrar konuştu. “Bu geceki davetin benim için çok anlamlıydı.” Sonraki nefesi titriyordu. “Ailem... Onlarla aramı düzeltmek için uğraşıyorum. Ama bu çaba tamamen tek taraflı ve onlarla pek geçinemiyorum. Üstelik aileyi bir arada tutmama yardımcı olacak kardeşlerim de yok.”

“Sana hediye olarak ansiklopedi alan insanlarla anlaşamaman çok normal.”

Güldü ama sesi mutlu olmaktan çok yorgun çıkmıştı. “Onlara kin beslemiyorum.”

“Beslemiyor musun?”

“Hayır. Daha kötü de olabilirlerdi.”

“Hep böyle derler.”

Kahkahası bu kez daha tok çıktı. “Bana karşı bu kadar korumacı olman hoşuma gidiyor.”

“Bu koruma—” Yanaklarım kızardı. “Hayır. Ben...”

Dudaklarımızın arasında bir santim mesafe kalana kadar eğildi. “Sen *ne*?”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Onların olmanı istediği kişiden ziyade gerçek seni kabullenmemeleri canımı sıkıyor.” Bunun nereden çıktığından emin değildim ama hiç tanımadığım insanlara bu kadar sinirlendiğim için biraz utanıyordum.

Neyse ki Luke beni kendimden şüphe etmekten kurtarıp itirafımı bir öpücükle ödüllendirerek bedenimin eriyip onunkine karışmasına neden oldu.

“Eh, Luke ve Cata’yı ökse otunun altında durmaları için kandırma planımız suya düştü,” dedi kız kardeşim, evin yarısının duyabileceği kadar yüksek sesle.

Diğer odadan gelen şaşkınlık dolu seslere bakılırsa artık herkes Luke’la beni öğrenmişti.

Sanki yemek boyunca birbirinize yaslanıp durmanızdan her şeyi anlamamışlar gibi.

Luke’tan uzaklaştım ancak dudaklarımın köşesine utancımı bir nebze de olsa dindiren yumuşak bir öpücük kondurdu.

Alnımı göğsüne bastırdım. “Bunların arasında haftanın geri kalanını nasıl atlatacağız?”

Sessiz kahkahaları yüzünden göğsü sarsılıyordu. “Hiçbir fikrim yok.”

“Düğünü ekmeyi önermek için çok mu geç?”

Kız kardeşim salondan, “*Para con eso*¹³, Catalina Ana-Lucia Martinez-Rivera!” diye bağırdı.

13 (İsp.) Kes şunu! –ç.n.

TEK DİLEĞİM SENSİN

“Beni utandırmaya devam ederseniz ekerim!”

“Hemen şu anda pasaportunu ve ehliyetini saklıyorum.”
Koridorda ayak sesleri eşliğinde Gabriela’nın şapkasındaki zillerin şingirtisi duyuldu.

Luke’un gözlerinin içine bakmak için başımı geriye yatırdım. “Şimdi ne olacak?”

“Sen ne istiyorsan o olacak.”

Gergin bir tavırla ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Ne demek istiyorsun?”

“İçeri girip son beş dakika hiç yaşanmamış gibi davranabiliriz.”

Bu düşünceyle yüreğim burkuldu. “Ya da?”

“Ya da ne yapmak istersen. Önerilere açığım.”

“Resmî olarak çıkıp çıkmadığınızı soracaklar.”

Yüzümü avuçladı. “Peki bu senin için sorun olur mu?”

Sadece cevabını bilmediğim için olurdu. Luke’a erkek arkadaşım demek kulağa fazla ciddi bir şeymiş gibi geliyordu. Sadece birkaç kez çıkmıştık. Son iki haftada epeyce takılmıştık elbette ama bu bir sonraki adıma hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

Sen hiç hazır olacak mısın ki?

Aiden benden ayrıldıktan sonra çıktığım erkeklerle ilgili hep dikkatli davranmıştım. Beni tatmin etmekten ziyade boşlukta hissettiren küçük kaçamaklarla idare etmiştim çünkü sıradanlık kolaydı. *Güvenliydi.*

Henüz yüzde yüz başarılı olmasa da Luke yavaş yavaş düşüncelerimi değiştirmeye başlamış ve bunların yerine “ya...” ile başlayan senaryolar yerleştirmişti.

Ya kız kardeşimi incittiğim için kendimi cezalandırmayı bırakıp gerçek mutluluk için kendime bir şans tanırısam?

Ya Luke’la aramızdaki ilişkinin nereye varacağını görebilmek için Wisteria’da biraz daha kalırsam?

Ya eski erkek arkadaşımın en yakın arkadaşıyla çıkmamın yol açabileceği sorunları dert etmeyi bırakıp ona âşık olma ihtimaline kucak açarsam?

Luke başımın tepesine bir öpücük kondurarak düşüncelerimi yarıda kesti. “Akışına bırakalım.”

Yüzüm kızardı. “Emin misin?”

“Evet. Kimseye herhangi bir açıklama yapmak zorunda değiliz.”

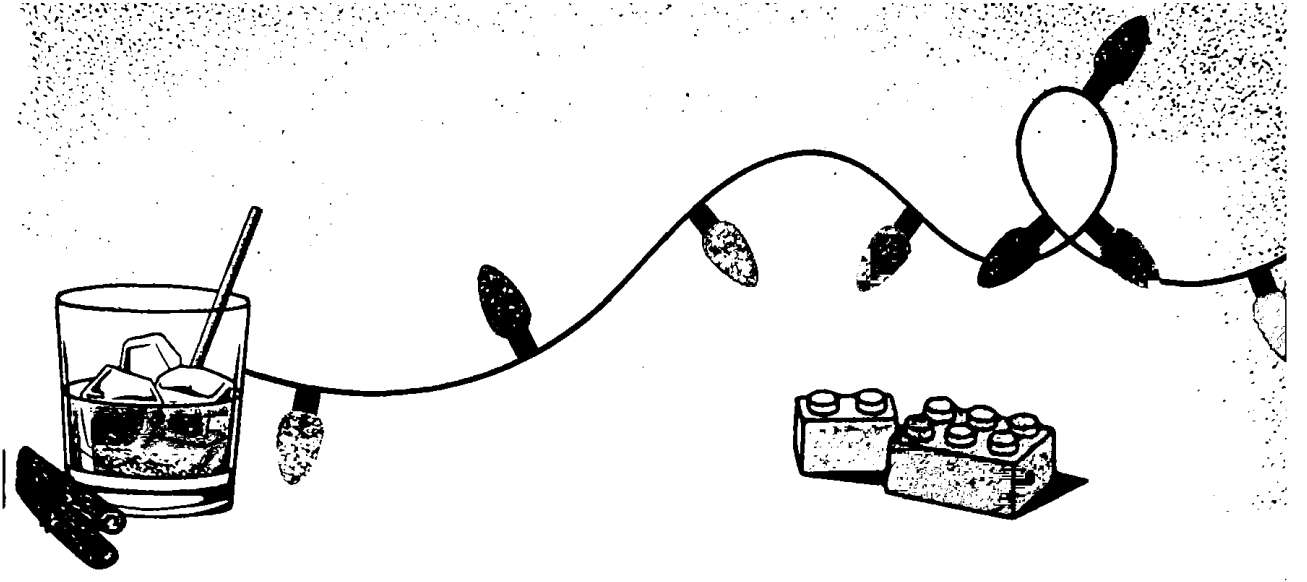
Ağır bir nefes verdim. “Haklısın.”

Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, demek istedim ama diyemedim.

Benden hemen vazgeçme, diye düşündüm ama yüksek sesle dile getiremedim.

Bundan şüphe etsem bile aramızdaki şeyin bütün zorluklara değeceğini göster bana, diye yalvardım ama dudaklarımdan tek kelime dökülmedi.

Luke’un gülümsemesi her zamanki ışıltısından yoksundu. Mutfaktan çıkarken daha önce olduğundan çok daha az kendinden emin görünüyordu. Göğsümdeki sızıyı görmezden gelip Wisteria’dan ayrılmadan önce ne yapmak istediğime karar vereceğime dair kendime söz verdim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Catalina

Luke'la önümüzdeki birkaç gün çalışma programlarımızı dengeleyerek, baş nedime konuşmasını yazarak ve LEGO setinde epey ilerleme kaydederek geçirdik. Keşke zamanı yavaşlatabilseydim ama günler hızla akıp geçmiş ve bir de bakmıştım ki Gabriela ve Aiden'in büyük günü gelmiş.

Kız kardeşim için mutlu olsam da düğünün bitmesi için saatleri sayıyordum. Baş nedime sorumluluğum uyandığım andan itibaren başlamış ve bir türlü bitmek bilmemişti. Makyaj ve saç yapımı. Sonu gelmez fotoğraf çekimi. Önce bir örnek nedime elbiselerimizle, ardından da düğünde giyeceğimiz elbiselerle. Gabriela'nın makyajını mahvetmesine neden olan ve Aiden'i gözyaşlarına boğan bir fotoğraf çekimi daha... Bu çok tatlıydı ama mihraba yürümesine birkaç dakika kala makyajını tazelemek zorunda kaldığımız için de çok sinir bozucuydu.

Luke'u henüz görmemiştim, bu yüzden onu merdivenin başında beni beklerken bulduğumda kalbim küt küt atmaya başladı. Dün kilisenin arka kısmına bağlanan küçük binadan birlikte çıkıp aynı anda koridorda yürüme provası yapmıştık ama bu seferki farklı geliyordu.

Luke'u daha önce hastane forması, kot pantolon ve hâlâ beni gülmekten kırıp geçiren saçma bir elf kostümü içinde görmüştüm ama smokin içinde görmek?

Vay be. Onu nefessiz kalana kadar öpme arzusuyla yanıp tutuşuyordum ama lanet olsun ki ruj sürmüştüm.

“Çok şey görünüyorsun...” Kararan bakışları uzun uzun üzerimde gezinerek içimi titretti. “Kesinlikle büyüleyici.”

Boğuk sesi karşısında dizlerimin bağı çözülürken topuklarımın üzerinde sendeledim. Dengemi kaybedip öne doğru devrilmeden önce merdiven korkuluğuna tutundum.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Gözlerimi senden alamayacağım.”

Aç bakışlarının altında yanaklarım kızardı. “Sen de hiç fena görünmüyorsun.”

Yakasını düzeltti. “Bugün daha az Kaptan Amerika, daha çok Batman gibi mi görünüyorum?”

Gülümsedim. “Eh. Ben o kadar ileri gitmezdim.”

“Bir erkeğe nasıl iltifat edeceğini çok iyi biliyorsun.”

Ona bir adım daha yaklaştım. “Aklımdan geçenleri söylememi mi tercih edersin?”

“Elbette.”

“O smokini üzerinden *çıkarmanın* türlü türlü yollarını düşünüyorum.”

Şeytani gülümsemesinde gizli bir vaat vardı. “Artık aklımdan geçenler yüzünden kendimi kötü hissetmiyorum.”

Son birkaç basamağı çıkıp sahanlıkta durduğumda, arzu tenimi yalayıp geçen görünmez alevler gibi sırtımdan aşağı yayıldı. Luke'la kol kola kilisenin arkasından dolanan ve Gabriela'nın gelinlikle yürüyeceği yolun hemen önünde biten kısacık yola açılan çift kanatlı kapıya doğru yürüdük.

“Bu gece ellerime hâkim olmakta çok zorlanacağım,” diye fısıldayınca bedenimin alt kısmı sızlamaya başladı.

“Hâkim olmak zorunda olduğunu kim söyledi?”

TEK DİLEĞİM SENSİN

Kaşlarını çattı. “Bu istediğim şeyleri yapmam için bir davet mi?”

Neredeyse elimdeki küçük buketi düşürüyordum. “Olabilir.”

“Bana ya evet de ya da hayır.”

“Önce töreni ve resepsiyonu halledelim,” dedim.

Elimi ağzına götürüp bir öpücük kondurdu. “Beklediğim cevap bu değildi.”

Gülümseyerek ona baktım. “Seni hazır olda bekletmeyi seviyorum.”

“Beni zaten parmağında oynattığın için daha da zorlamana gerek yok.”

İçim kıpır kıpır olurken kelekler uçuşmaya başladı.

Bana, beni soymak için farklı farklı yollar düşünüyormuş gibi bakarken önümüzdeki dört saati nasıl atlatacağımı bilemiyordum. Ancak Gabriela’nın hatırı için elimden geleni yapacaktım. Şu anda ihtiyacı olan son şey baş nedimesinin sağdıçla oynamak için düğünü erkenden terk etmesiydi.

Ama bu, düğünün sona ermesi için dakikaları saymayacağım anlamına gelmiyordu.

Salondaki yerimden kalkıp mikrofona doğru ilerlerken gerginlikten ölecek gibiydim. Luke’un konuşması kalabalığı gülmekten kırıp geçirmişti. İyi zamanlanmış esprileri ve ustalıkla hazırlanmış cümleleri düşünülünce bu gayet normaldi. Zaten bu yüzden iyi bir konuşma yapmak için üzerimde daha fazla baskı hissederek olmuştum.

Mikrofonu eliyle kapatan Luke’a doğru yürüdüğümde eğilerek dudaklarını kulağıma dayadı.

“Başaracaksın.”

“Çok endişeliyim,” dedim gergin bir gülümsemeyle.

“Beni çıplak hayal et.” Göz kırıp mikrofonu uzattı. “Sen konuşmanı yaparken ben de aynı şeyi hayal edeceğim için kendimi daha az suçlu hissederim.”

Luke mikrofonu elime tutuştururken ağzım bir karış açık kalmıştı. Söyledikleri beni o kadar heyecanlandırmıştı ki bütün endişelerimi unuttum. Cinsel açıdan gerilmiştim, evet, ama aynı derecede minnettar da olmuşum.

Göz kırıp boş sandalyemin yanındaki yerine geri döndü.

Cep telefonumu çıkarıp not uygulamasını açarken boğazımı temizledim ve salondaki konuklara bakan bir masada oturan kız kardeşim ve Aiden’a döndüm. Gabriela bana gülümseyerek el sallarken ben de aynı şekilde karşılık verip davetlilerle dolu masalara döndüm.

“Pek çoğunuz beni tanımayabilir, bu çoğunlukla benim kasıtlı yaptığım bir şey, bu yüzden kendimi antisosyal Martinez kızı Catalina ya da Aiden’ın ailesine göre onunla evlenmek zorunda kalmadan aile yemeklerinin tadını çıkaran eski kız arkadaş olarak tanıtmama izin verin.”

Gabriela’nın kahkahası havada yankılanırken salonun yarısı da gülmeye başladı. Böylece kendime olan güvenim arttı.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde arkasına yaslanan Luke’a baktım. Bana sanki salonda bir ben varmışım gibi bakıyordu ve kahretsin ki düğünden onunla birlikte gizlice kaçmak için can atıyordum.

Biri öksürdüğünde bakışlarımı her daim dikkatimi üzerine çeken adamdan ayırdım.

Bunu yapabilirsin.

“Ben uzun konuşmalar yapmayı sevmem –ya da sosyal etkinliklerde bulunmayı– bu yüzden sözlerimi kısa tutacağım.”

Alkış tutan birkaç kişi kalabalık tarafından susturuldu.

“Gabriela ve ebeveynlerim bize ‘paylaşmanın değer vermek olduğunu’ öğrettiklerinde, akıllarında erkek arkadaş paylaşımı olduğunu sanmıyorum.” Bu sefer daha fazla insan gülünce

omuzlarımdaki gerginlik hafifledi. “Kız kardeşimin sürekli benim Ken bebeklerimi çaldığı düşünülürse böyle bir ihtimal olabileceğini tahmin etmeliydim ama annemle babam onun bu dönemi atlatacağını söylemişti... ya da biz öyle sanıyorduk.”

Neyse ki bu kez daha fazla kişi güldü.

“Aiden’i tanıyan herkes Gabriela’nın ona neden âşık olduğunu anlar. Aslında onun kusursuz bir zevki olduğunu kabul eden ilk kişi bendim.” Ona bakıp göz kırpınca Gabriela’nın gülümsemesi büyüdü.

“Gördüğünüz gibi, kız kardeşim küçükken sahte düğünlerimizde babamızın takım elbisesini giymem için beni zorlayıp üst dudağıma Sharpie’yle bıyık çizdiğinden beri beyaz atlı prensiyle tanışmayı bekliyordu.” Salonun arka tarafındaki bir grup kadın şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. “*Düşünebiliyor musunuz?* Bu kız okulun fotoğraf çekimi haftasında bana kalıcı bıyık çizmesine rağmen insanlar ona iyi Martinez diyorlar.”

Kız kardeşim, “Ben onu yıkanabilir kalem sanıyordum!” diye bağırdı.

“Sen öyle diyorsan...” Yorumumu bir kıkırdama dalgası izledi. “Her neyse, Gabriela’nın bir dönem düğün takıntısı vardı. Annemle babamın düğün videosunu en sevdiği filmmiş gibi izler, o özel günleriyle ilgili her detayı incelerdi. Çiçekler. Büyü, kabarık gelinlik. Babamız mihrapta –Gaby’nin deyimiyle– ‘prensini’ bekliyordu.

Ama Gabriela büyüdüğü düğünlere ve kocalara bakışı yavaş yavaş gelişti. Önemli olan düğün değil, mihrapta birlikte olmayı hayal ettiği kişiydi. İyi günde kötü günde yanında olacak adam. Zenginlikte ve fakirlikte. Hastalıkta ve sağlıkta.” Gözlerim doldu ve şimdiye dek ağlamamış olmama şaşırdım. Arkamda yüksek sesle burnunu çeken kız kardeşimle göz göze gelmekten kaçındım, ona bir kez bakarsam gözyaşlarımı asla durduramayacağımı biliyordum.

Bir yandan onun adına çok mutluyken diğerk yandan onunki gibi bir aşkın özlemini çekiyordum. Mükemmel olmasa da zamana ve hayatın karşımıza çıkardığı tüm zorluklara göğüs gerecek bir aşk.

Çaktırmadan Luke'a bir bakış daha atınca yüzünde gururlu bir gülümseme olduğunu gördüm.

"Bunu başarabilirsin," diyerek göğsümdeki sancıya rağmen devam etmem için bana cesaret verdi.

Kendimi toparlayabilmek adına derin bir nefes aldım. "Kız kardeşim her zaman ne istediğini bilen biriydi, bu yüzden hiçbir şey beni Aiden'la bir hayatı paylaşmak istemesi kadar mutlu etmedi."

Gümüş çatal bıçaklar yine kadehlere ve şarap bardaklarına çarptı.

"İkisi de ayrı ayrı olağanüstü insanlar ama birlikteyken? Onlar hepimizin olmak isteyeceği güçlü bir çift ve birbirlerine bu kadar uygun iki insan düşünemiyorum. Hayatta aşka daima yer vardır, yeter ki hak ettiğimizi düşündüğümüz türden bir aşkı kabul etmeye açık olalım ve bu çift beni buna inandırıyor."

Yüzümü enişteme döndüm.

"Aiden, sen annem için babam ne ifade ediyorsa Gabriela için osun. Zaten bu da tam kız kardeşimin istediği şeydi, yani onu bizim kadar ve hatta daha bile fazla sevdiğin için teşekkür ederim. Seni ailemizin bir parçası olarak görmekten mutluluk duyuyoruz ve bu gece burada bulunan bütün Martinez-Riveralar adına söyleyebilirim ki Gabriela'ya olan aşkının meyvesini görmeyi dört gözle bekliyoruz. İkinizi de tebrik ederim. İkinizi de kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu, bu yüzden mikrofonu yerine koyup bir adım uzaklaşıncaya kadar herkesin beni alkışladığını güçlkle fark ettim. Yüzlerce gözün üzerimde

olmasından dolayı tüm yüzüm kızarıırken keşke gölgelerin arasına karışabilseydim diye düşündüm.

DJ müzik çalmaya başladığında topuklu ayakkabılarımı dans pistinde tıkırdata tıkırdata Luke'un yanındaki sandalyeme döndüm.

“Dürüst ol. Nasıldım?”

Luke sandalyemi bacaklarımız birbirine değene dek kendine yaklaştırdı. “İnanılmaz.” Şarap kadehimi titreyen ellerime tutuşturdu. “Mükemmeldin ve bir kez bile hata yapmadın.”

“Bazı gülüşmeler duydum.”

“Ve birkaç kişi de duygulanıp ağladı.”

“Kardeşimi ağlattığım için daha sonra annemin bana fırça çekeceğine o kadar eminim ki.”

“Ve *Aiden*'i da.”

Gülerek omzunu ittim. “Hadi canım.”

“Peçeteyle gizlice gözlerini sildiğini görmedin mi?”

“Hayır. Onlara bakmamaya çalıştım.”

“Umarım kameraman kayıt yapmıştır da o görüntüsünü rehber fotoğrafı olarak kaydedebilirim.”

Kahkahamı bastırdım. “Sence iyi geçti mi?”

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Evet ama eklediğin yeni kısımla ilgili merak ettiğim bir şey var.”

Kaşlarımı çattım. “Hangi yeni kısım?”

“Seni aşka inandırdıklarıyla ilgili olan.”

“Ah. Doğru.” Yüzü dışında her yere baktım. “Son dakikada eklenmiş bir şeydi.” Üstelik bana bakışlarında bir tuhafılık olduğu da belliydi.

Başıyla onaylarken yüzünden bir şey okunamıyordu. “Fark ettim.”

“Çok mu duygusaldı?” Cevap vermesine fırsat vermeden, “Evet. Kesinlikle çok ağladı. Of,” deyip burnumu kırıştırdım. “Oraya çıkıp kendimi utandırmadan önce sana danışmalıydım—”

Hezeyanımı sert bir öpücükle keserek beni susturmayı başardı.

“Ciddi miydin?” diye sordu çekildikten sonra.

“Neyde ciddi miydim?” Aklından geçenleri anlayamayacak kadar sersemlemiş hâlde yüzüne boş boş baktım.

“Hayatta aşka daima yer vardır, yeter ki hak ettiğimizi düşündüğümüz türden bir aşkı kabul etmeye açık olalım.” Tek kelimesini bile atlamadan konuşmamı ezberlemişti.

Bakışları o kadar yoğundu ki başımı kucağıma eğdim. “Öyle düşünüyorum.”

Geçmişte Aiden da dâhil birkaç erkek arkadaşım olmuştu ama Aiden’dan sonra evlenebileceğim birini aramaktan vazgeçmiştim. Kendime pek çok kez ciddi bir ilişki istemeyen erkeklerle gününbirlik ilişkiler yaşadığımı çünkü böylesinin daha güvenli olduğunu söylemiştim. Kendimi neye bulaştırdığımı biliyordum, bu yüzden incinme ya da daha kötüsü, başka birini incitme riski yoktu.

Geriye dönüp baktığımda, belki de kardeşimle çiçeği burnunda kocasının yaşadığı türden bir aşkı hak etmediğimi düşündüğüm için sıradan ilişkileri tercih etmiştim. Ne de olsa en başta birlikte olamamalarının sebebi bendim.

Kötü kararlarım kardeşimin acı çekmesine ve Aiden’la ilgili duygularını kendine saklamasına neden olmuştu. Dolayısıyla ben de bu kadar bencil ve başkalarının duygularını umursamayan biri olduğum için kendimi cezalandırmış, hayalindeki adamla mutlu sonu hak edenin o olduğuna karar vermiştim. Ama bu süreçte kendi gereksinimlerimi, arzularımı ve hayallerimi görmezden gelmiştim.

Gabriela kendime böylesine eziyet etmemi istemezdi. O da benim mutlu olmamı isterdi ve mutluluğun tadına bakmanın, kendimi cezalandırmaktan vazgeçersem hayatımın nasıl olacağını görmenin zamanı gelmişti.

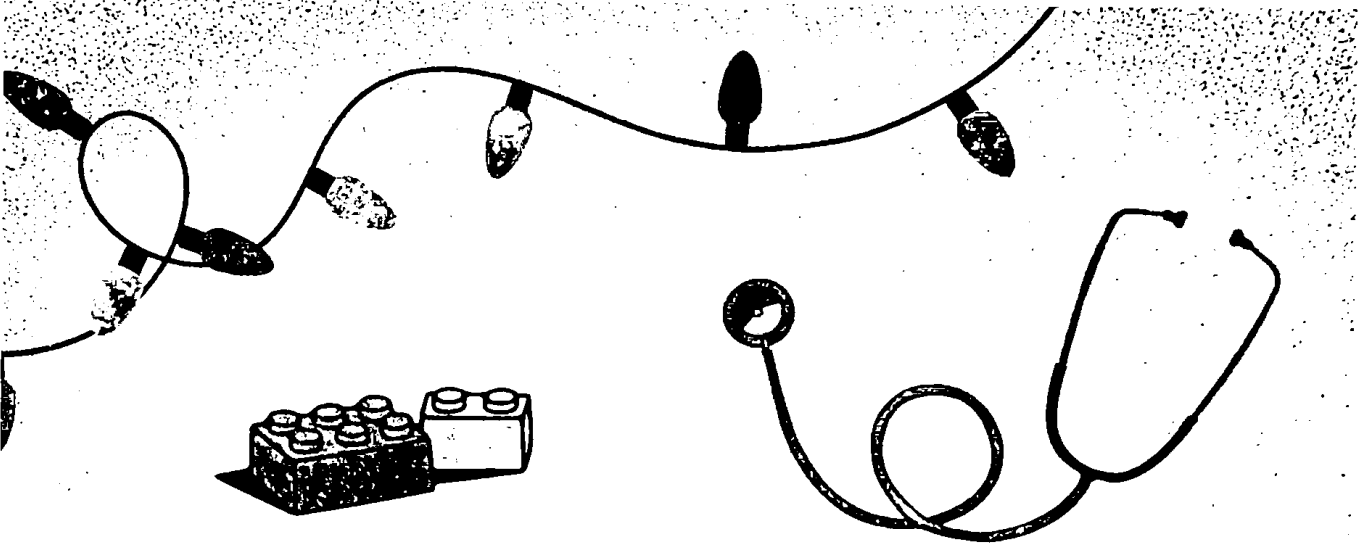
TEK DİLEĞİM SENSİN

Luke aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, “O zaman ne tür bir aşkı hak ettiğini düşünüyorsun?” diye sordu.

“Emin değilim,” diye dürüst bir cevap verdim, sesim kısıktı ve hoparlörlerden yükselen müzik yüzünden zar zor duyuluyordu.

Parmaklarıyla çenemi kavrayıp, “O zaman bunu öğrenmek bize kalmış. *Birlikte*,” dedi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

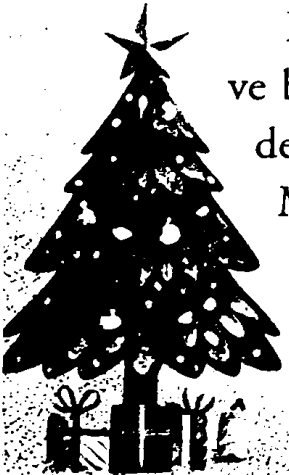
Luke

Bana hep sabırlı bir adam olduğum söylerlerdi ama Catalina bugün sadece bana özel bir gülümsemeye ve son birkaç haftadır hayalini kurduğum kıvrımları ortaya çıkaran ipek elbisesiyle karşıma çıktığı andan itibaren tüm hâkimiyetimi kaybetmiştim.

Düğün boyunca gözlerimi ondan ayıramadığımdan her fırsatta göz göze gelmiştik. Diğer sağıdılar bununla ilgili benimle dalga geçseler de onları duymazdan gelmiştim çünkü sataşmalarının kıskançlıktan kaynaklandığını biliyordum. Zira kim Catalina'nın ilgisini çeken bir erkeği kıskanmazdı ki?

Kahretsin, ben onun lanet olası ailesini bile kıskanmıştım, özellikle de amcaları ve kuzenleri onu dansa kaldırdığında. Bir köşede sıranın bana gelmesini bekleyerek biramı yudumlamıştım.

Kendime hâkimiyetimi sınıdığım bir gece oluyordu ve bu konuda müthiş bir iş çıkarıyordum. Hoparlörlerden yükselen popüler bir Latin şarkısı eşliğinde coşan Martinez-Rivera ailesinin çıkardığı sesler eşliğinde Catalina beni dans pistine sürüklediğinde, bu sınav daha da zorlaştı.

TEK DİLEĞİM SENSİN

“Sadece adımlarımı izle.” Bir elimi kalçasına koydu, diğeri de kendi tuttu.

Beni yönlendirmesine izin verdiğimde ailesinin sevdiği müzikler eşliğinde bana nasıl dans edileceğini gösterdi. Aile fertleri omzuma vurup birkaç cesaretlendirici söz söylerken bir iki şarkıdan sonra artık bazı temel hareketleri kapmıştım.

Neyse ki Catalina bana karşı sabırlı davranarak birçok kez ayağını ezmeme rağmen asla yılmamıştı. Bana kalçamı nasıl sallayacağımı, talimat vermeden yapana kadar onu nasıl sorunsuzca döndüreceğimi gösterdi ve yanlışlıkla ritmi kaçırdığımda birkaç kez güldü.

Yemin ederim daha önce hiç bu düzeyde bir mutluluk hissetmemiştim ve tüm bunlar karşımdaki göz kamaştırıcı kadın sayesinde oluyordu. Annesi bir gün çıkıp babası hariç partideki tüm erkeklerle dans etmeye başlayana kadar babasının hiç dans etmediğine dair bir hikâye anlatırken gözleri parlıyordu.

Şu anda babasını çok iyi anlıyordum çünkü eskiden herkes dans pistinde kurtlarını dökerken ben bir köşede içkimi yudumlayarak keyfime bakardım.

Catalina’yla yaşadığım şeyin neden özel olduğuna dair giderek uzayan nedenler listeme bir yenisi daha eklenmişti.

DJ gelin ve damat için son dansı anons edinceye dek birlikte eğlenmeye devam ettik. Catalina’nın gitmesini ve aramızdaki büyüünün bozulmasını istemediğimden Aiden ve Gaby’nin son dansı ve maytaplarla uğurlanmaları boyunca elini sıkı sıkı tutup bırakmadım.

Elini ancak kasabaya dönmek için çağırdığım araca biterken bıraktım.

Ona kapıyı açarken, “Önce seni bırakmasını söyleyeceğim,” dedim.

Arka koltuğa geçerken cevap vermedi ve ben de arkasından binip kapıyı kapadım. Tekrar eline uzanmama fırsat kalmadan

o benimkini tutup parmaklarımızı birbirine kenetlediğinde gülümsememi bastırmak zorunda kaldım.

“Ya da senin evine gidebiliriz,” dedi kısık sesle dikiz aynasına göz atarak.

Ona bakmak için koltuğumda döndüm. “İkimiz de içtik.”

Bana bezgin bir bakış attı. “Seni bilmem ama ben bir saat önce çakırkeyif olmayı bıraktım.”

“Aynı şekilde.”

“Ama istemiyorsan...” Alt dudağını ısırıldı.

Elbette istiyorum. Bir öpücükle endişelerini yok ettikten sonra şoföre planların değiştiğini söyledim. Daireme giden kısa yol bana dört saat gibi gelirken her saniyemi Catalina’yı içeri davet ettikten sonra ona yapmayı planladığım şeyleri düşünerek geçirdim.

Belki de iki gün sonra Kaliforniya’ya gitmemesi için onu bağlardım.

İşte bu iyi bir fikir.

“Luke?” diye seslendi Catalina.

Düşüncelerimden sıyrıldım. “Hı?”

“Geldik.” Bana çekingen bir ifadeyle gülümserken arabadan fırlayıp şoföre fırsat vermeden kapısını açtım.

Catalina’nın yüksek topuklu ayakkabılarıyla uzun adımlarıma ayak uydurması zordu, onu bu zahmetten kurtarmak için omzuma aldım.

“Hey!” Sırtıma şaplak atıp güldü.

“Çok yavaşsın.”

“İçeri girmeden bileğimi burkmak istemediğim için kusura bakma.”

“Ben varken gereksiz bir risk.”

Onu daireme taşıırken sırtıma ve kığıma vurmayı kesti. Cebime uzanıp anahtarlarımı aldım. Bana Noel hediyesi olarak aldığı LEGO figürü sallanırken gülümseyip ön kapının kilidini açtım.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Kapıyı kapatıp Catalina'yı yere indirdiğim anda kendini kollarıma attı. Ceketimin yakasını kavrayıp beni kapıya yasladı ve dudaklarıma yapıştı.

Aklımdan geçen her ne varsa hepsi uçup giderken tek bir seçeneğim kalmıştı.

Catalina'yı benim yapmak.

O da aynı fikirde olacak ki ceketimi çıkardıktan sonra kendi kabanını da kanepeye fırlattı.

"Siktir." Boynumun üst kısmından aşağı doğru öpücükler kondurduğunda ürperdim ve daha rahat hareket etmesi için başımı geriye attım. Kalçasını kavradığımda beni cezalandırıcısına hareket ederek kendini aletime sürttü.

"Çıkardığın sesler hoşuma gitti," dedi öpücükler arasında.

Uzanıp kalçasını kavrayarak onu havaya kaldırdım. İçgüdüsel olarak bacaklarını belime doladı ve ben karanlıkta yolumu bulmaya çalışırken beni öpmeye devam etti. Yatak odama giderken birkaç eşyaya takılıp tökezledim.

"Bana bunun berbat bir fikir olmadığını söyle," derken onu yatağa fırlattığımda bir çığlık kopardı.

Şiltede bir kez zıpladıktan sonra tekrar yatağa yığılan Catalina'nın nefessiz kalmasından faydalanarak üzerine kapaklandım ve dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdum. Çenesini sıkıca kavrayıp dilimi ağzında gezdirdim.

Öpücüğüme şevkle karşılık verdiğinde geri çekilmekte epey zorlandım.

"Bu sana berbat mı geliyor?" Alt dudağını emerken, "Peki ya bu?" diye sordum. Elimi gövdesinde gezdirip memesini avuçladım. Elbisesini bir arada tutan fiyonku çözüp ağzımı meme ucuna kapadım ve altımda titreyip bacaklarının arasında büyüyen sorunla ilgili bir şeyler yapmam için yalvarana dek onunla oynadım.

"Cevap ver bana." Teninde iz oluşana kadar emmeye devam ettim.

“Hayır.”

“Neye hayır?”

“Hayır, bu berbat bir fikir gibi gelmiyor.”

“Bundan daha iyisini bulabiliriz.” Ondan bir öpücük daha kopardım ama bu seferki, ihmal ettiğim diğer memesine odaklanmadan önce cezalandırma amaçlı bir öpücüktü.

“Luke,” diye inledi ve kalçamı oynatıp sertleşen aletimi bacaklarının arasına dayadığımda adımı haykırdı. Bacaklarını ayırarak bütün gece hayalini kurduğum şekilde vücuduna tapmam için bana alan açtı.

Hatta bütün hafta.

Çok istekli olmama rağmen sakinleşmem lazımdı. Catalina’nın bedenini daha yakından tanımaya, ona iç çektiren, inleten ve yoğun bir zevkle tavana doğru küfürler ettiren şeyin ne olduğunu öğrenmek için zaman ayırmalıyım.

Altımda kıvranıp boşalmak için yalvarana dek onu ne kadar süre öptüm, yaladım ve tahrik ettim bilmiyordum ama saçlarımı birkaç telini koparacak kadar sertçe çekene kadar durmadım.

“*Lucas.*” Takma adımı söyleyince klitorisini sertçe emdim.

“Adımı söyle.”

“Önce beni becer, o zaman belki hatırlarım.”

“Yanlış cevap.” Yalvar yakar istediği tek şeyi vermeyi reddedip bir parmağımı içine soktum. Onu hissetmek... çıkardığı sesler. Aletim öyle bir sertleşmiş ki biraz olsun rahatlamak için kendimi yatağa bastırdım.

İkinci parmağı eklediğimde bir iniltiyle yatakta çırpındı, başparmağımı hassas klitorisine değdirdiğimdeyse öfkeyle ofladı.

Catalina altımda yorganı sıkıca kavramış vaziyette titriyordu. Parmaklarımı birkaç kez daha hafif hareketlerle oynattıktan sonra üzerimi çıkarıp komodinden bir prezervatif olmak üzere yataktan kalktım.

Yatakta doğrulup aletime uzanarak dikkatimi dağıttı. Elini etrafına sarıp ben yatağın kenarına yaklaşıyana dek çekiştirdi.

Ucundan akan bir damla uyarılma sıvısını yaladıktan sonra dilini sert aletimin üzerinde yavaşça gezdirince görüşüm bulanıklaştı. Beni ağzına aldığı anda bacaklarım kopacakmış gibi hissettim ve boşalmadan önce komodine uzanmak zorunda kaldım.

“Kahretsin.” Geri çekilmeye çalıştığımda popomu kavrayıp beni yıldızları görmeme neden olacak kadar kuvvetli emdi.

“Catalina,” diye adını inledim. “Siktir.”

Yutkunurken gözleri titreyerek kapandı. Böyle yapmaya devam ederse bacaklarının arasına girmeye fırsat bulamadan boşalacaktım ve bunu düşünmek bile beni harekete geçirmeye yetmişti.

Var gücümle aletimi ağzından çekip ondan uzaklaştığımda hoşnutsuz bir ses çıkardı.

Hemen bir prezervatif takıp biraz kayganlaştırıcı sürdükten sonra elimi bir mendille temizleyerek yatağa döndüm. Catalina bacakları açık hâlde hülyalı gözlerle bana bakarak yanına çağırdı. Bir yastık kapıp poposunun altına yerleştirdikten sonra öne eğilip dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdu.

Bacaklarını belime dolayıp elini aramıza uzatarak aletimi girişine yönlendirdi.

Alnımı onunkine yasladım. “Bunu yaparsak geri dönüşü olmaz.”

“Şimdiden pişmanlık duymaya mı başladın?”

“Hayır.” *Ama sen duyabilirsin.* Bu düşüncüyü ve mevcut durumumuzla ilgili diğer bütün şüphelerimi bertaraf ettim.

Topuklarını belime bastırırken küçük bir gülümsemeyle, “Güzel,” dedi.

İçine girerken bedenim sarsıldı. Yavaşça içine gömülüp kalçamın her hafif itişiyi onunla oynamaya başladım. Sabırlı olmaktan vazgeçerek bir sonraki hamleme aynı şekilde karşılık verdi; sarsıntılı hareketleri sırtıma geçirdiği tırnakları kadar sertti.

İçine tamamen yerleştüğimde ikimiz de memnuniyetle iç geçirdik. Altımda titreyip devam etmem için bana yalvarana kadar bu şekilde kalmak istedim.

Çenesini öptüm. Yanaklarını. Başının üstünü ve içine girip çıkarken her seferinde sırtının gerilmesine sebep olan boynundaki o hassas noktayı. Başta yavaş olsam da içine daha sert girdikçe hareketlerimin şiddeti artıyordu. Öyle ki ben onu becerirken sabit durabilmek için yatak başlığına tutunmak zorunda kaldı.

Adımı seslendiğinde ağzından kaçan her iniltiyle birlikte sesini de içime çektim. Tırnaklarını sırtıma geçirdi. Popoma. Göğüs kafesimi kaplayan kılların altında terin boncuk boncuk biriktiği göğsüme.

Şehvet dolu bu anda zaman durmuş gibiydi ve ben geceyi olabildiğince uzatmak, boşalana dek yapabildiğimiz kadar çok pozisyonda gecenin tadını çıkarmak istiyordum.

Catalina bir çığlıkla boşaldığında kendimi sınıra yaklaşmış hissettim, geri çekilip onu ters çevirdim ve kalçasından tutup arkadan içine girdim. Bu pozisyon aynı anda hem cennet hem de cehennem gibiydi çünkü bu kadar iyi hissettiren bir şey hiç bitmemeliydi.

Çığlıkları onu tekrar boşaltmak için arzularımı kamçıladığında uzanıp aletimin etrafında bir kez daha boşalana kadar klitorisile oynadım.

Yüzündeki haz dolu görüntü –benim sayemde var olan bir görüntü– beni uçurumun eşiğine getirdi ve boşalırken başımı geriye atıp bir küfür savurdum.

Mutluluğun doruğuna çıktıktan sonra gerçekliğe döndüğümde, geri çekilip Catalina'yı ters çevirdim. Kollarını iki yana açınca üstüne uzanıp ona sarıldım, ben parfümünün kokusunu ve kalbinin düzensiz ritmini içime çekerken o parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı.

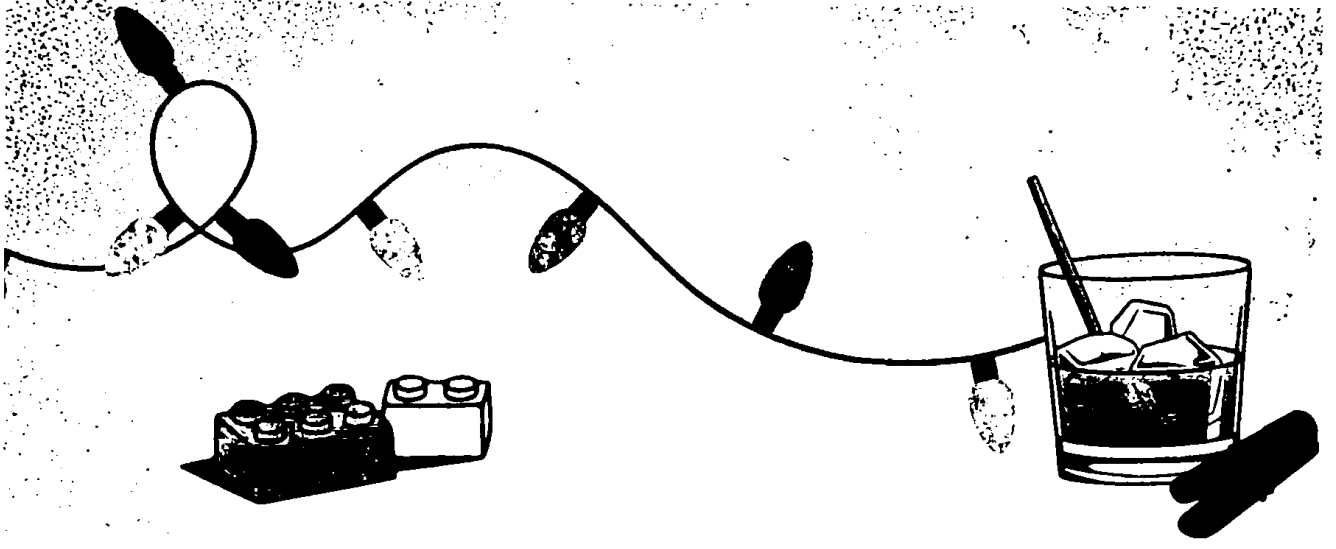
TEK DİLEĞİM SENSİN

Kalkıp prezervatifi banyodaki çöp kutusuna atmaya isteksizim ama sonunda gözlerimin kapanmaya başladığını fark edince zor da olsa yataktan kalkmayı başardım.

Geri döndüğümde Catalina gözlerini açık tutabilmek için mücadele ediyordu, ona tişörtlerimden birini giydirip yorganın altına girmesine yardım ettim. Ben de yatağa uzanıp arkasına yerleştim.

Kolumu ve bacağıma bedenine doladım ve yarın olduğunda aramızdaki her şeyin değişeceğini bile bile hızla uykuya daldım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Catalina

Ertesi sabah bana ait olmayan bir yatakta, birkaç saat önce-sine kadar vücudumu hazzın doruklarına çıkaran adamın kollarında uyandım. Luke’la saat kaç kadar uyanık kaldık bilmiyordum ama uykusuz kalmaya ve gözlerimi açar açmaz hissettiğim acıya değmişti.

Bacaklarımın arasındaki o nokta, altımda uzanışını ve ben üzerindeyken ellerinin kalçamı sıkıca kavrayışını hatırladığımda zonklamaya başlayınca sızıyı hafifletmek için yerimde kıpırdandım.

Luke kolunu etrafıma sararak beni sert ama sıcak göğsüne çekince popom sertleşmiş aletine tosladı.

“Günaydın.” Parmakları kasıklarımın üzerinde ileri geri hareket ederken dudaklarını başımın arkasına dokundurdu.

“Günaydın,” diye mırıldandım, sesim yorgunluktan çatallaşmıştı.

“İyi uyudun mu?”

“Çok iyi.”

Gülüşü midemde keleklerin uçuşmasına neden oldu. “Hayatta *çok iyi* diye bir şey var mı ki?”

“Birazdan ikimizin de kahvaltıda olması beklendiğinden hayır, yok... Saat kaç?” Odada saat aradım ama bulamadım.

Luke inleyerek yataktan kalkıp telefonuna uzandı. “Sekiz.”

İç çektim. “Hâlâ vaktimiz var.”

Üzerime abanıp yüzümü ellerinin arasına aldı. “Bu düşünce tarzını sevdim.”

Bir kahkaha atarak göğsüne vurdum. “Hazırlanmak için.”

Kalçasını öne itip ereksiyonunu bana bastırırken gözleri parıldadı. “Hemen gitme.”

“Çok yapışkan olmaya başladın.”

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. “Henüz bir şey görmedin.”

“Bu bir uyarı mı?”

“Daha çok olacakların vaadi diyelim.” Beni öpücüklere boğarken tenim alev alev yanmaya başladı ve bacaklarımda hafif bir sızı hissettim.

Luke dün gece bana giydirdiği tişörtü hızla çıkarıp uyu-madan önce üzerine geçirdiği baksırla birlikte yere attı.

Sonraki bir saati yatakta öpüşüp orgazm olarak geçirdik, ta ki ikimiz de tekrar uykuya dalana kadar. Luke’un kollarından ayrılıp nedime elbisemi aramak için tüm irademi kullanmam gerekti ki zaten öyle bir iradem de yoktu.

Buz mavisi elbisedeki kırıksıklıkları görünce yüzümü buruş-turdum. Annemler eve bu kıyafetle döndüğümü gördüklerinde gecenin geri kalanında neler yaptığımı anlayacaklardı.

Kahretsın.

Luke yatakta gerindi. “Eminim kardeşin Aiden’in odasına birkaç yedek kıyafet bırakmıştır.”

“Aman Tanrım. Sen bir dâhisin!” Sakallı yanağına bir öpü-cük kondurduktan sonra aceleyle kardeşime mesaj atıp ödünç alabileceğim kıyafeti olup olmadığını sordum. Şaşırtıcı olsa da hemen cevap verdi.

Gabriela

Gece orada mı kaldın?

Ben

Evet.

Gabriela

Aman Tanrım. Bana her şeyi anlatman gerekiyor!

Ben

Sonra anlatsam olur mu?

Gabriela

Şaka mı yapıyorsun? Uzun zamandır bunu bekliyordum.

Ben

Kulağa hiç de ürkütücü gelmedi.

Gabriela

Biliyorsun ben romantik biriyim.

Ben

Evet, bu işe çok fazla kafa yoran umutsuz bir romantik.

Mesajım bir yalanmış gibi gelse de hâlâ emin olamadığım bir konuda kız kardeşimi umutlandırmak istemiyordum.

Neyse ki Gabriela bana göz deviren bir emoji ile karşılık verdikten sonra yedek kıyafetlerini nerede bulabileceğimi söyledi.

Ben

Sen kurtarıcı meleğimsin!

TEK DİLEĞİM SENSİN

Gabriela

Yılbaşı partisine hazırlanırken bana eksiksiz bir rapor vermeni bekliyorum.

Mesajını görmezden gelip misafir banyosuna girdim ve vücudumu tıpkı Luke gibi kokan bir sabunla yıkadıktan sonra kardeşimin burada bıraktığı kazakla kot pantolonu giydim. Botları biraz sıkıyordu ama dün geceki topuklu ayakkabılarımı giymektense bunları tercih ederdim.

Banyodan çıktığımda Luke'u kahvaltı masasında oturmuş, bir yandan kahvesini yudumlayıp bir yandan telefonunda gezinirken buldum. Başını kaldırıp bana bakınca gözlerimiz kilitlendi ve sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

“Bana böyle bakmaya devam edersen seni tekrar yatağa atarım.”

Masaya geçip yanına oturdum. “Bunun için teşekkürler,” dedim benim için yaptığı kahveden bir yudum alırken.

Dudaklarımın köşesine bir öpücük kondurduğunda kardeşimin dar botlarına rağmen ayak parmaklarım büküldü.

Sonraki yirmi dakikayı kahvelerimizi içip dünden kalan çörekleri yerken düğün hakkında konuşarak geçirdik. Bu sanki günlük rutinimizin bir parçasıydı. Daha önce hiç yapmamış olsak da sanki her sabah birlikte uyanıyor, sohbet edip gülüşüyor gibiydik.

Kendimi *tamamlanmış* hissediyordum, bu nedenle Luke brunch planımızı hatırlattığında küçük fanusumuzdan ayrılmak istemedim.

“Bu gece de kalabilirsin.” Kanepeden kabanımı alıp giymeme yardım etti.

“Belki bu teklifini kabul edebilirim.” Yüzüne gülümsedim.

Seksin işleri karmaşıktıracağını düşünmüştüm ama en büyük endişemi gidermişti.

Luke'la aramızda görmezden gelinemeyecek bir kimya vardı ve ne kadar kaçarsam kaçayım bunu yok edemiyordum. Hem dün gecedен sonra yok etmek istemiyordum da.

Bundan emindim.

Luke'la Gabriela ve Aiden'in düzenlediği kutlama brunchında masanın iki ucunda oturuyorduk, dolayısıyla bu gece Last Call adında bir barda yapılacak yılbaşı partisine hazırlanmak üzere gelin tarafıyla birlikte ayrılmadan onunla bir daha konuşma fırsatı bulamadım.

Kardeşimin en sevdiği ikinci özel gün yılbaşı gecesiydi çünkü havai fişekleri çok severdi ve yeni başlangıçlar konusunda çok duygusaldı, bu yüzden bir eş olarak ilk gününü ailesi ve arkadaşlarıyla kutlamasından daha iyi bir yol düşünemiyordum.

Gabriela ve Aiden'in hafta sonu düğünleri için kiraladıkları eve varır varmaz kardeşim yapacağını söylediği gibi Luke hakkında sorularla beni sıkıştırırken nedimeleri bir *talk show* programındaymışız gibi bizi dinledi.

Gabriela kendini kanepede yanıma bıraktı. "Ee..."

"Ne?"

"Sen ve Luke."

"Hımm." Neredeyse rimelin ucunu gözüme sokuyordum.

"Uzun mesafe ilişkisi mi yaşayacaksınız?"

Birkaç dakika ona baktım. "Neden soruyorsun?"

"Sormazsam bu beni berbat bir kardeş yapar."

"Berbat mı? Yoksa mahremiyetime saygılı biri mi?"

Yastığı doğrudan kafama fırlattı. Yastığı savuşturduğumda gümbürtüyle nedimelerinden birinin yanına düştü ve yanlışlıkla göz kalemini mahvetti.

"Özür dilerim!" Gabriela gülerek eliyle geçiştirdi.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Kız kardeşimin konuyu kapatacağını umuyordum ama başka bir soru sorduğunda hayallerim suya düştü.

“Nasıldı?”

“Ne nasıldı?”

“Seks.”

Ona ters ters baktım. “Seninle bu konuda konuşmayacağım.”

İç çekerek arkasına yaslandı. “Tamam. Haklısın ama en azından bundan sonra ne yapacağınızı söyle?”

“Hayır.”

“Cata!”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“İlgilendirir.”

“Neden?”

“Çünkü seni önemsiyorum ve mutlu olmanı istiyorum!”

Ona öfkeli bir bakış attım ama gülümsediğini görünce hemen yelkenleri suya indirdim.

“Ayrıca ben çok meraklı biriyim.”

İniltimi bastırdım. “Bunun gayet farkındayım.” Kız kardeşimle büyümek bana pek çok şey öğretmişti ama merakının sevgiden kaynaklandığını da biliyordum.

“Bana sadece bir şey söyle,” dedi.

İç çektim. “Ne?”

“Seni mutlu ediyor mu?”

Cevap vermekte tereddüt etmedim. “Evet. Hem de çok.”

Aynı şekilde karşılık verene kadar gülümsediğimin farkında bile değildim. “Güzel. Çünkü benim için önemli olan tek şey bu.”

Göğsümde bir balon şişerek kalbimi sızlattı. “Artık bu gece için hazırlanacak mısınız? Yoksa aşk hayatımla ilgili sorularla beni sıkıştırmaya devam mı edeceksin?”

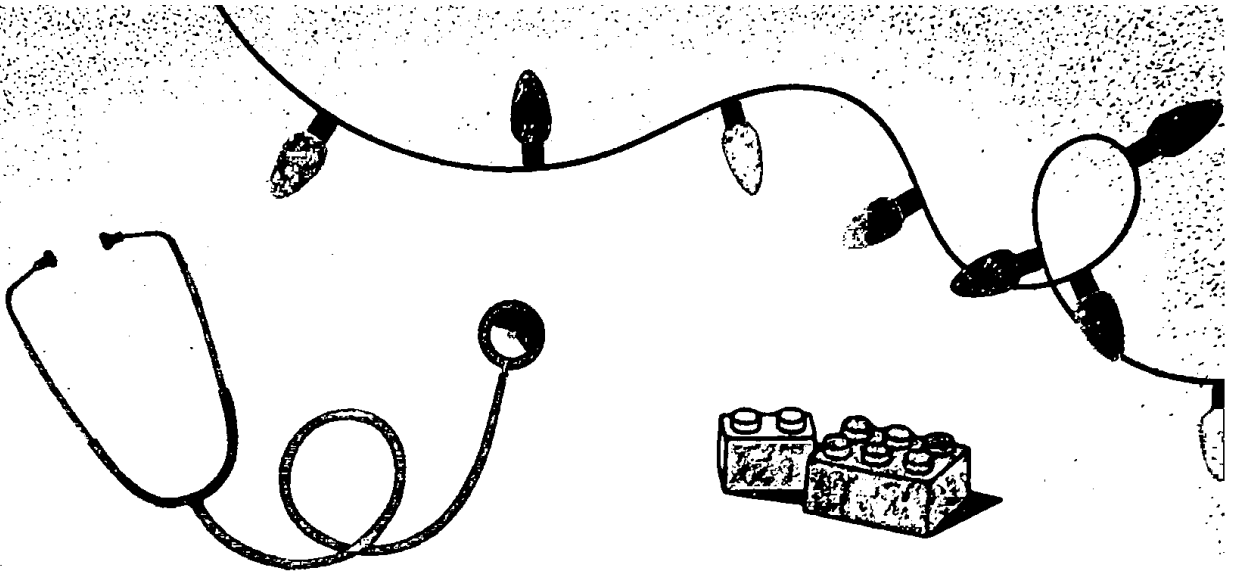
“Bu artık bir aşk hayatın olduğu anlamına mı geliyor?” Kaşlarını oynattı.

“Gabriela!”

Parmağını suçlayıcı bir tavırla bana doğrulttu. “Hemen düşmen benim suçum değildi.”

“Ben kaçıyorum.” Ayağa kalkıp tuvalete gittim ve kardeşimin benden daha fazla bilgi koparmasına fırsat kalmadan bu konunun kapanmasını umdum.

Luke’la ilgili tüm sorunlarımı çözmüş sayılmazdım ama bu tartışmayı önce kendisiyle yapmam gerekiyordu. Yarından itibaren artık kaçınamayacağımız bir tartışma olacaktı çünkü yeni işim için Kaliforniya’ya gidiyordum. Bir zamanlar beni heyecanlandıran bu iş artık ağır gelmeye başlamıştı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Luke

Kahvaltıdan sonra Aiden’la bu akşamki Yeni Yıl partisine hazırlanmak üzere dairemize döndük. Sonraki iki saati, ona dünle ilgili sorular sorarken birkaç koliyi paketlemesine yardım ederek geçirdim.

“Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter,” deyince iç geçirdim. “Asıl sen ve Catalina’dan bahset.” Aiden koli bandını yatağının üzerine attı.

“Ne olmuş bize?”

“Hadi ama, dostum. Dün geceyi burada geçirdiğini biliyorum.”

Yanaklarım kızardı. “O zaman her şeyi biliyorsun demektir.”

“Onunla konuştun mu?”

“Ne hakkında?”

“Uzak mesafe ilişkisi istiyor musun?”

“Hayır.”

Ağzı açık bana baktı.

“Ne?” diye sordum hafif bir endişeyle.

“Yarın gitmiyor muydu?”

“Evet.” Düşüncesi bile dişlerimi sıkmama yetti.

Catalina’nın yaklaşan ayrılığını unutmak için elimden geleni yapsam da içinde bulunduğumuz durumun

gerçekliği ve son yirmi dört saatte verdiğim kararların yükü üzerimdeyken bu imkânsızdı.

“Yine de bu konuyu gündeme getirmediğin yani?”

Yatağının kenarına oturdum. “Onu korkutmak istemedim.”

“Şimdi bu konuda endişelenecek zaman değil.” Yarısı dolu kutulara çarpmamaya özen göstererek odanın ortasına yürüdü.

“Onunla bu konuyu konuşmayı planlıyordum.”

“Ne zaman?”

“Bu gece.” Hissettiğimden daha özgüvenli konuşmuştum. Yılbaşı gecesi ciddi bir konuşma yapmak için uygun bir ortam olmasa da ilişkimizin geleceğini bilmeden gidişini izlememin imkânı yoktu.

İç çekerek burnunun köprüsünü sıktı.

“Başka seçeneğim yok. Onunla ya bu gece konuşacağım ya da Kaliforniya’ya gidene kadar bekleyeceğim ve bunu düşündükçe keyfim kaçıyor.”

“Ondan gerçekten hoşlanıyorsun.”

Evet, hem de nasıl hoşlanıyordum. Onunla ilgili giderek büyüyen hislerim dün gece iyice pekişmiş, bugünse daha bir sağlamlaşmıştı. Kardeşi ve gelin tarafıyla birlikte gittikten yarım saat sonra onu özlediğimi fark ettiğim anda boku yediğimi anlamıştım.

Onun yokluğunda üç ay boyunca nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum ama Catalina’nın Wisteria’ya geri dönmesi için bildiğim bütün taktikleri kullanacağımı biliyordum, bu uğurda pis oyunlar oynamak gerekse bile.

Last Call’a girdiği anda Catalina’nın varlığını hissettim. Ten rengiyle kahverengi gözlerini mükemmel şekilde tamamlayan altın rengi elbisesiyle cennetten çıkmış gibi görünüyordu. Bardan içeri adım attığı an etrafımdaki her şey silinip yok oldu.

Gözlerimi dikmiş bakarken yakalandığımda bunu saklamaya çalışmadım bile. Catalina yaklaşıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Beni özledin mi?” Gülümsemesi çekingen bir hâl aldığında dudaklarımı dudaklarına bastırarak ona cesaret verdim.

“Gittiğin andan beri.”

“Elbette özlemiştir.” Gözlerini devirdiğinde ısıltılı göz makyajını hemen fark ettim.

“Bu doğru. Sen gittiğinde ciddi bir ruhsal çöküntü yaşamaktan korkuyorum.”

“Wisteria’da kalayım diye yaptığın bir oyun mu bu?”

“Duruma göre değişir. İşe yarıyor mu?”

Güldü. “Hayır, ama çabalaman hoşuma gitti.”

Kolumu etrafına dolayıp barmeni çağırdım. Catalina bir votka tonik sipariş ettiğinde ben de içmekte olduğum biraya devam ettim, bu gece fazla içmeme kararında ısrarlıydım. Bu bizim bir süreliğine birlikte geçireceğimiz son geceyse en iyi şekilde değerlendirmek istiyordum ve planladığım şeyler için zihnimin berrak olması gerekiyordu.

“Birkaç gün izin alıp seni ziyaret edebilirim,” dedim damdan düşer gibi.

Kaşlarını çattı. “Ne?”

“Özür dilerim. Yüksek sesle düşünüyordum.”

Ağzında pipetiyle gülümsedi. “Beni ziyarete gelmeyi mi?”

“Evet.”

“İşten o kadar gün izin alabilir misin ki?”

“Aiden’in bana birkaç nöbet borcu var.”

Bir elini gömleğimin üzerinden aşağıya doğru kaydırды. “Sen de bu borcu beni görmek için mi kullanacaksın? Neden?”

“Bunu bana hâlâ ciddi ciddi soruyorsan o zaman bir sorunumuz var demektir.”

Gözleri parladı. “Öyle mi?”

“Evet, çünkü bu niyetimi açıkça belli edemediğim anlamına gelir.”

Gülümsemesi büyüdü. “Kesinlikle.”

Gülümsememe karşı koyup başımı iki yana salladım. “Belli ki daha net olmam gerekiyormuş.”

“Elbette, devam et.”

Yanağını okşadığımda derin bir nefes aldı ve başımı öne eğdim. “Her koşulda seninle olmak istiyorum.”

Gözlerimin içine bakabilmek için başını geriye yatırdı. “Uzun mesafeli bir ilişki yaşamak anlamına gelse bile mi?”

“Mesafeler ilişkileri daha da sağlamlaştırır demezler mi?”

“Aynı zamanda daha da hüznülendirir.” Gözlerinin içi yumuşadı.

“Bu doğru ama sen daha ne olduğunu anlamadan üç ay bitmiş olacak.”

“Peki ya sonrası?”

“Bunun için şimdiden endişelenme.” Her şey istediğim gibi giderse, ki öyle olana kadar rahat etmeyeceğimi biliyordum, Catalina doğruca eve, bana gelecekti.

Ve ben de o âna dek günleri sayıyor olacaktım.

Projektör ekranında Times Meydanı ve gece yarısına altmış saniye kaldığını gösteren sayaç belirirken etrafımızdaki grup cıgıllıklar atmaya başladı.

“Cata!” Gaby, peşinde Aiden’la kalabalığı yararak bize yaklaştı.

“Bu taraftayız!” Catalina onlara el salladı.

Gaby ablasını hızlıca kucakladı, Aiden da saat gece yarısına yaklaşırken kollarını karısına doladı.

“On... dokuz...”

Salonda haykırılan her rakamla birlikte kalbim daha hızlı çarpmaya başlıyor, yeni yılı yanımdaki kadınla kutlayacağımı düşündükçe vücudum heyecanla dolup taşıyordu.

Kolumu Catalina'nın beline doladığımda sıcak bir gülümsemeyle bana baktı.

"Altı... beş..."

"Dört... üç..." derken bakışları dudaklarıma kaydı.

"İki..." Ensesinden tutup başparmağımı nabzının üzerinde gezdirdim.

"Mutlu Yıllar!" Kalabalık çıldırmış gibiydi ama Catalina'yı öperken onlara aldırış etmedim. Tüm benliğimi bu öpücüğe adadım; ona duyduğum özlemin her bir zerresini ve gelecek yıla dair bütün umutlarımı.

Onunla geçirmek istediğim bir yıl daha. O da aynısını istediği sürece.

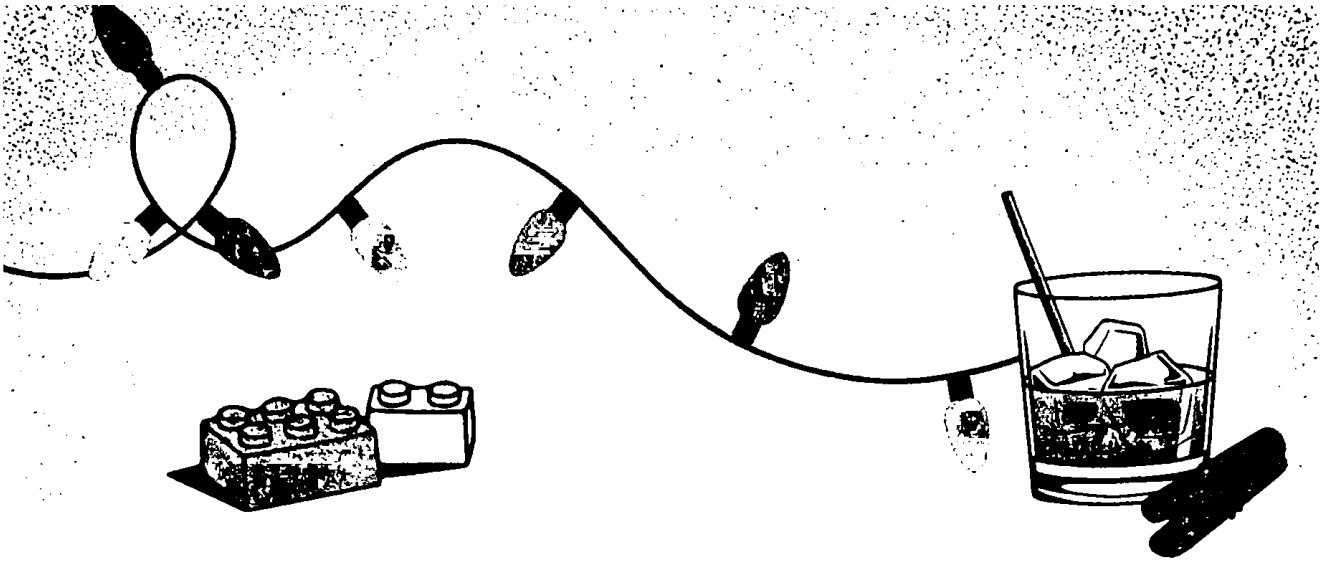
Tatlı başlayan öpücük tutkulu bir hâl aldığımda birbirimizden ayrılmakta zorlandığımızı fark ettim. Aiden sırtımı tokatlayarak bizi bardan çıkarıp Gaby'ye havai fişek gösterisi yapmaları için birkaç üniversite öğrencisine epeyce bir para ödediği ana caddeye sürüklemese Catalina'dan kopabilir miydim bilmiyordum.

Catalina'yla ben bir yandan şampanyamızı yudumlarken diğer yandan gökyüzünün binlerce parlak ışıkla aydınlanmasını izledik. Daha doğrusu ben onu izlerken o havai fişek gösterisini izledi.

İşte o anda, yüzündeki o saf mutluluk ifadesini kaybetmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim. Yolumuza çıkan her zorluğu aşmamız gerekse bile aramızdaki ilişkinin harika bir şeye dönüşebileceğini ona göstermek için elimden geleni yapacağıma.

Bu kıza âşık olacağıma dair en ufak bir şüphem dahi yoktu. Hatta umarım âşık olurdum.

Tıpkı onun da bana âşık olmasını umduğum gibi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Catalina

Los Angeles havaalanında arkamda kurşun gibi ağır iki valizimi sürükleyerek yürüyordum. Monica'yı göreceğim için çok heyecanlı olsam da kol ve bacaklarımda alışkın olmadığım bir ağırlık vardı, üstelik yarın yeni işime başlayacağımı düşündükçe şakaklarım uyuşuk bir ağrıyla zonkluyordu. İş geçici olsa da göğsümde büyüyen ağrı sanki *her şey daha yeni başlıyor* der gibiydi.

Dışarı adımımı attığım anda boğucu düşünceleri bir kenara bırakmaya çalıştım. Monica'nın sarı saçları ve atletik vücudu onu kolayca fark etmemi sağlamıştı. Hemen yanma koşup kollarına atıldığımda bedenimdeki gerginlik biraz olsun azaldı.

"Burada olmana çok sevindim!" Bagajını açıp valizimi içine yerleştirmeme yardım etti.

"Ben de." Heyecanlı görünmek için elimden geleni yapsam da bana bakışından anladığım kadarıyla bu çabam boşunaydı.

"Şimdiden Luke'u mu özledin yoksa?"

"Hayır," dedim hiç de inandırıcı olmayan bir tonda.

Evet, onu özlemiştim ama bunu Monica'ya yüksek sesle itiraf etmek en az kendi kendime kabullenmek kadar zordu. Daha yeni tanımaya başladığım birini özlemek bana aptalca geliyordu ama öte yandan,

son iki haftayı hemen hemen her gün onu görerek geçirmiştım. Birlikte vakit geçirmeye yönelik çabaları biraz fazla işe yaramış gibi görünüyordu çünkü şu an kara kara ondan uzak kalacağım üç ayı nasıl geçireceğimi düşünüyordum.

Tabii on iki hafta içinde Wisteria yakınlarında bir iş bulabilirsen.

Endişe kalbime doğru sinsice ilerledikçe içim daralıyordu.

“Sanırım keyfini yerine getirecek bir şey biliyorum.” Monica’nın neşeli sesi beni kendime getirdi.

“Ne?”

“Hamburger ve kumsal!”

“Dairen nasıl?” diye sordu Luke.

“İyi.” Onu daha iyi duyabilmek için kulaklığımın sesini ayarlarken bir yandan da az sayıdaki eşyayı yerlerine yerleştiriyorum.

“Hatırladığın kadar güzel mi?”

Kiraladığım daireye göz gezdirdim. Eski mobilyaları, modası geçmiş mutfak ve banyoyu affettiren bir okyanus manzarası vardı. Yıllar önce kiraladığım bu stüdyo dairenin tekrar boş olduğunu görünce çok şaşırmıştım. Burası en son bıraktığım hâlden pek farklı görünmese de kendim için aynı şeyi söyleyemezdim.

“Biraz yıpranmış.”

“En azından manzarası güzel, değil mi?”

Pencereden dışarı baktım. “Evet.”

“Görmek için sabırsızlanıyorum.”

Bu sözü keyfimi biraz yerine getirmişti. “Ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?”

Kendi kendine güldü. “Hastaneyle konuşup Aiden’la işleri koordine etmem gerekiyor ama ay sonuna kadar gelmeyi umuyorum.”

Mutluluğum uçup gitti. “Ah.”

“Daha erken gelemediğim için üzüldün mü?”

Evet ama bunu yüksek sesle itiraf edecek değildim. “Önümüzdeki birkaç hafta çok yoğun olacağım, yani böylesi daha iyi.”

Tabii. Sürekli söyleyip durursan belki sonunda inanmaya başlarsın.

“Zaman su gibi akıp geçecek. Bekle ve gör.”

Zaman su gibi akıp geçmedi. Aksine, sanki bir kum saatinin içine hapsolmuşum da günler dayanılmaz derecede yavaş geçerken her bir kum tanesini tek tek sayıyormuşum gibi hissediyordum.

Daha önce de ev hasreti çekmiştim, zaten Wisteria gibi bir kasabada, beni doğduğum günden beri tanıyan insanlarla iç içe büyüdükten sonra çekmemek imkânsızdı. Elbette seyahat etmekten keyif alıyordum ama ne kadar düşünürsem memleketimden uzaklaşmayı o kadar istemiyordum.

Bugüne kadar Amerika Birleşik Devletleri’nde eyalet eyalet gezip hemşirelik yapmaktan memnundum. Yeni yerler keşfetme, özgüven kazanma ve bir sürü yeni insanla tanışma fırsatım olmuştu ki bunların hepsi gezici hemşire olmadan önce benim için zor şeylerdi.

Pek çok açıdan olgunlaşmıştım ama belki de yeni bir değişimin vakti gelmişti. Hayatımın başladığı yere ve orada yaşayan adama dönmekle başlayacak bir değişim.

Doktor Darling’e.

Hayal görüp görmediğimden emin olmak için gözlerimi ovuşturdum.

“Luke?”

Burada, Kaliforniya’da olduğu gerçeğini algılamama fırsat vermeden dudakları dudaklarıma yapıştı. Geri çekildikten çok sonra bile görünmez bir iz bırakan iddialı bir öpücüktü ve onu içeri alırken aklımda dönüp durdu.

“Sürprizlerden hoşlanmadığını biliyorum ama umarım bu seferkine kızmazsın.” Luke valizini içeri sürükledikten sonra kendimi kollarına attım.

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordum öpücükler arasında. “Bu şimdiye kadar bana yapılan en iyi sürpriz.”

Gülümsemesi içimi eritti. “Yani kızmadın mı?”

“Sadece benden şüphe ediyor olmana kızdım.”

Sessiz bir özürle dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Emin olama—”

Dudaklarımı onunkilere bastırarak susturdum. “Daha az konuşup daha çok hasret giderelim.”

“Sözünü ikiletmeyeceğim.” Saçlarımı okşadıktan sonra enseme kavrayıp beni ne kadar çok özlediğini gösterdi.

Yatakta birlikte birkaç saat geçirdikten sonra oturma odasına geçip sevdiğim bir restorandan pizza söyledik ve kanepeye uzanıp film izlemeye başladık.

İç çekerek Luke’un kollarına sokuldum. “Ne kadar kalacaksın?”

Kaşları çatıldı. “Yarın gece döneceğim.”

Sevincim kursağımda kaldı. “Hadi ya.”

“Ama yakında geri gelebilirim.”

“Ben de en az bir defa gelebilirim.”

Kaşlarının arasındaki çizgi yumuşadı. “Bundan sonra nereye gideceğine dair bir planın var mı?”

Gülümsememi bastırmaya çalışsam da başaramadım. “Birkaç planım var.”

Tekrar kaşlarını çattı. “Güzel...”

“Öyle mi?”

Kollarını belime doladı. “Elbette. Mesleğini seviyorsun.”

Parmağımı göğsünde gezdirdiğimde yumuşak bir nefes aldı. “Seviyorum.”

“Ve iyi para da kazanıyorsun.”

“Bu konuda şikâyet edecek değilim.”

“Doğru.” Boynundaki damar gerildi.

“Ama...”

Bakışları benimkilere kilitlendi. “Ama?”

“Büyük bir sorun var.”

“Dinliyorum.”

“Daha birkaç hafta oldu ama ben şimdiden Wisteria’ya bir daha ne zaman döneceğimi düşünüyorum.”

“O halledilebilir bir sorun.”

Kucağına oturup yanaklarını okşadım. “Gerçekten mi?”

“Hastanedeki iş ilanlarını gözlüyorum.”

Aniden gülümsemeye başladım. “Öyle mi?”

Kalçamdaki elleri beni yerime mıhlamıştı. “Henüz bir şey çıkmadı ama umutluyum. Anlaşılan yenidoğan yoğun bakım hemşirelerinden biri üç ay içinde doğum iznine ayrılıyormuş.”

Luke benim için iş ilanlarına baktığından kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. “Beni o kadar çok mu özledin?”

“En hafif tabirle endişelendirecek kadar çok.”

“Böyle bir ölçüt mü var?”

“Evet ama sadece seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğim için oluyor bu.”

Eğilip dudaklarını öptüm. “Buradaki işim bittikten sonra Wisteria’ya taşınacağımı söyleyebilirim o zaman.”

Geri çekildi. “Ne?”

“Sen gelmeden önce karar verdim.”

“Peki bana söylemek için neden şimdiye kadar bekledin?”

Güldüm. “Bana fırsat vermedin ki.”

TEK DİLEĞİM SENSİN

Bir an Luke'un kucağındayken sonraki an beni omzuna atmış, yatak odasına götürüyordu.

"Bu olaya geri mi döndük?"

Kıçıma bir şaplak atınca sıktığım dişlerimin arasından inledim.

"Bu ne içindi şimdi?"

"Eve döneceğini söylemek için bugüne kadar beklemişsin."

Ev kulağa hiç şimdiki gibi güzel gelmemiştii ve kalbim sessiz bir cevapla çarpmaya başladı.

"Anladığım kadarıyla mutlusun?"

Beni yatağa fırlatıp yanıma geldi.

"Uçak yolculuğu boyunca seni geri dönmeye ikna etmek için ayrıntılı bir plan yapmıştım ama şu hâle bak?"

Sırıtmadan edemedim. "Daha neler planladın anlat bakalım."

Gözleri kısıldı. "Bu konuda biraz fazla kibirlisin."

"Bir kızın ne kadar özlemediğini duymak istemesi suç mu?"

"Onun beni ne kadar özlediğine bağlı."

Kollarımı ensesine dolayıp onu kendime çektim. "Buraya geldiğim andan itibaren seni özlemeye başladım."

"Ama hiç söylemedin."

"Söyleseydim de yapışkanın teki olduğumu mu düşünseydin?"

"Öyle bir şey düşünmem."

Gözlerimi devirdim. "Eminim düşünmezsin."

Eliyle çenemi kavrayıp beni ona bakmaya zorladı. "Bana takıntılı olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Gülerek omzunu ittim. "Takıntılı değilim."

"Ben öyle yorumlamıyorum ama."

"Sözlerin altındaki anlamları analiz edememen benim suçum değil."

"Tüm anlamlar tek bir teorimi doğruluyor."

"Neymiş o teori?"

"Bana âşık olduğun teorisini."

Yanaklarım alev alev yanmaya başladı. "Kapa çeneni."

“Âşıkısan sorun değil. Bu aramızda küçük bir sır olarak kalabilir.”

“Teşekkür ederim ama âşık değilim.”

Gülümsemesi daha da büyüdü. “O zaman neden yüzün kızarıyor?”

“Çünkü beni utandırıyorsun!”

“Utanacak ne var ki? Ben gayet de sevilesi bir insanım.”

“Böyle konuşmaya devam edersen bundan şüphe duyacağım.”

Sırtüstü dönüp beni üzerine oturttu. “Bilgin olsun diye söylüyorum, utangaç olman bence çok tatlı.”

“Hazır bunları açık açık konuşuyorken bu sohbetin her saniyesinden nefret ettiğimi söyleyeyim.”

“O zaman bu sohbeti başka bir zamana bırakalım mı?”

“Evet,” dedim kızarak.

Başıyla onayladı. “Peki. *Dramatik aşk itirafını* hayaller listemden sileceğim.”

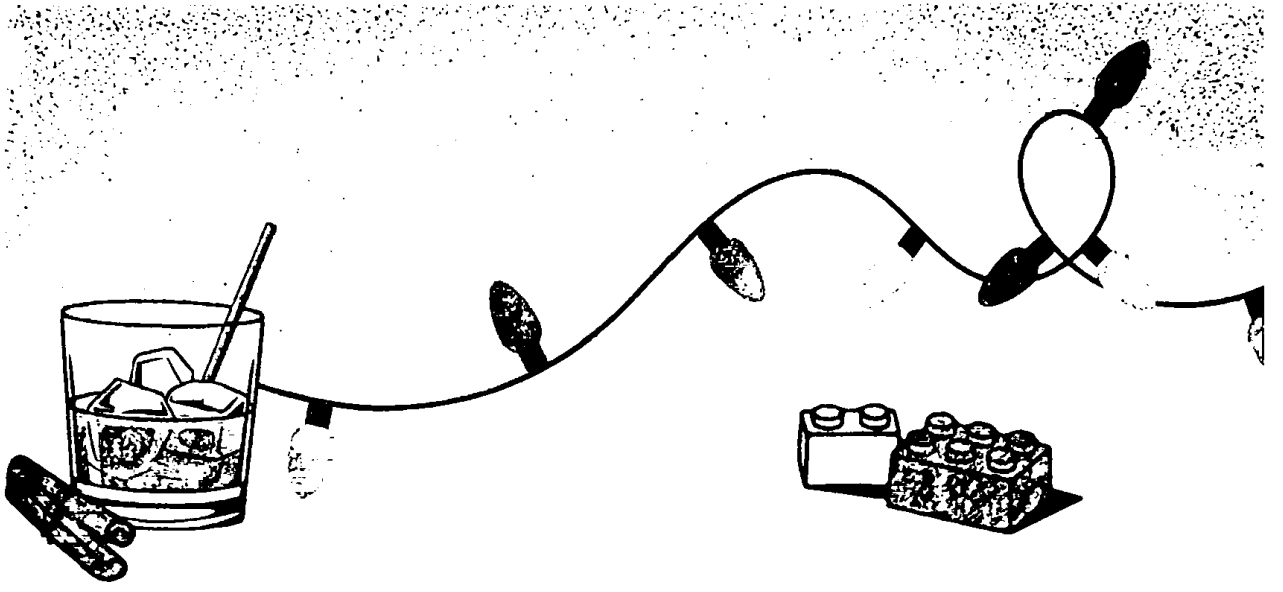
Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim kalacak şekilde öne doğru eğildim. “Luke?”

“Evet?”

“Geri dönmekle ilgili kararımı değiştirmeden önce konuşmayı kes ve beni öp.”

Muzip gülümsemesi içimde fırtınalar kopardı. “Dileğiniz benim için emirdir.”

SON SÖZ

Catalina

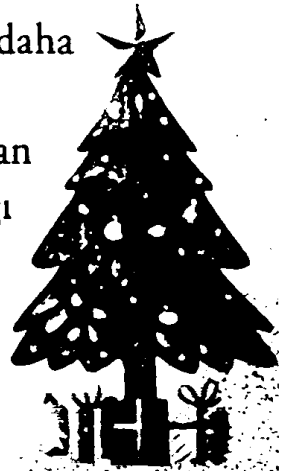
İKİ YIL SONRA

Aurora hastanesinde geçirdiğim yorucu bir gecenin ardından Luke'a ve daireme dönerken erkek arkadaşımın kollarıyla sarmalanma hayali kuruyordum ancak kapıyı açıp küçük ama sıcak evimize adım attığımda sessizlikle karşılaştım. Luke yan sehpanın üzerindeki lambayı benim için açık bırakmıştı fakat genellikle beni beklerken uyuyakaldığı kanepe boştu.

"Luke?" Mutfağı, yatak odasını ve banyoyu aradım ama tüm aramalarım sonuçsuz kalınca iyice hüsrana uğradım.

Geçen yılı Luke'la birlikte geçirmek beni iyice şımartmıştı. Âşık olmak ve birlikte yaşamaya başlamak falan derken bir noktada yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Yıllarca beni boğan o huzursuz edici duyguyu şimdi yeniden hatırlayınca Luke'un sevgisine, arkadaşlığına ve en kötü günleri biraz daha katlanılabilir kılma becerisine daha da minnettar oldum.

Duşa girmeden önce Luke'a nerede olduğunu soran bir mesaj attım ama cevap vermedi. Bana ayırdığı yemeği ısıttım, kardeşimin bana gönderdiği çocuk odası fotoğraflarına bakıp yorum yaptım ve sos-

yal medyada birkaç dakika beynimin çürümesine izin vererek oyalandım.

Uzun süredir kayıp olan sahibine kavuşmuş bir köpeğin videosuna o kadar dalmıştım ki içeri girip kapıyı arkasından çarparak kapatana kadar Luke'un geldiğini duymadım bile.

Başımı mutfaktan uzattım. "Neredey-" Bakışlarım kollarındaki devasa dikdörtgen kutuya takıldığında sorum yarım kaldı. "Aman Tanrım."

Işıl ışıl gülümsemesi daha da büyüdü. "Sürpriz?"

Yanına koşup aramızda sıkışıp kalan LEGO kutusuna aldırmadan boynuna sarıldım. "Almayı nasıl başardın?"

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "On saatten fazla kuyrukta bekleyip şansımın yaver gitmesini umdum."

Afallamış hâlde yüzüne baktım. "On saat mi bekledin?"

"Evet."

"Tek başına mı?" Elini tutup onu kanepeye sürükledim.

"Bir kısmında Aiden bana eşlik etti."

"Sonra neden ekti?"

"Neden olabilir?" Kaşlarını çatı.

Luke'un elindeki kutuyu alıp masaya koyduktan sonra kucağına oturdum. Ben yanaklarına yumuşak öpücükler kondururken o, kalçamı kavrayıp beni sıkı sıkı tuttu.

"Mutlu olduğumu varsayıyorum?"

"Bunu cidden soruyor musun? Onu alabileceğimizi hiç düşünmemiştim." Başımla en sevdiğimiz bilim kurgu sinematik evreninin sınırlı sayıdaki LEGO setini işaret ettim. İnternet sitelerindeki sıkça sorulan sorular sayfasında söylendiğine göre dünya çapında sadece birkaç yüz bin adet üretilmişti; bu sayı kulağa çok fazla gelebilirdi ama filmlerin popüleritesi göz önüne alındığında hiç de fazla değildi.

"Şansımı denemek zorundaydım." Kendimi bulaşıcı gülümsemesine aynı şekilde karşılık verirken buldum. Hastamın tedaviye yanıt vermediğini öğrendiğimden beri üzerime çöken

TEK DİLEĞİM SENSİN

hüznü Luke'un yanında geçirdiğim birkaç dakikanın hafifletmesi şaşırtıcıydı.

"Neyin var?" Yanağımı okşadı.

"Bir şeyim olduğunu söylemedim."

"Söylemene gerek yok." Beni kucağından kaldırdığında yanına oturup kolunun altına girdim ve iç çekerek iyice sokuldum.

"Zor bir gün müydü?" diye sordu.

"Evet."

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

Kolunu sıkıca bana doladı. "Üzgünüm."

"Ne için?"

"Keşke seni böylesine etkileyen şeyi yok edebilseydim..." Hafifçe kaşlarını çatarak yüzümü taradı.

Onu rahatlatmak için duygularımı ikna edici bir gülümsemeyle saklamaya çalışmadım. Gerçek şu ki, ölüm bizim mesleğin en kötü yanlarından biriydi. Gerçeği inkâr etmek durumu kolaylaştırmasa da eve dönünce Luke'un orada olacağını bilmek...

Şu dünyada daha iyi bir dost, sevgili ve hayat arkadaşı bulamazdım.

"Teşekkür ederim," deyiverdim herhangi bir bağlamı olmaksızın.

Kaşlarını çattı. "Ne için?"

Çenesini kavradım. "Sen olduğun için."

"Bana boş yere teşekkür ediyorsun."

Lego kutusunu gösterdim. "Bunu almak için on saat kuyrukta beklememişsin gibi mi davranacağız?"

"Kutuyu gördüğünde yüzünde beliren gülümsemeye tekrar şahit olmak için bir o kadar daha beklerim."

Kalbim göğsümde daha sert atmaya başladı. Söylediklerinin içimi erittiğini saklamak için gözlerimi devirdim. "Bir gün bu kadar duygusal olmayı bırakacak mısın?"

"Beni ne kadar süre seveceğine bağlı."

“Şimdi sen söyleyince...”

Kaburgalarımın arasında, beni her zaman güldürüp tek-meler savurmama neden olan noktayı gıdıkladı.

“Dur!”

“Sözlerine gücendim.”

“Dürüst olmanın öneminin altını çiziyordun—”

Beni altına aldı ve sırtımı kanepenin minderine yaslayıp üzerime abandı.

“Dürüstlüğün altını çiziyorum,” dedi kızarcasına.

“Sanırım seni sonsuza dek sevebilirim.”

“Sanıyor musun?” Her kelimeyi üzerine basa basa söylemişti. Kahkahamı yutkundum. “Hâlâ tam olarak ikna olmuş sayılmam.”

“Seni ikna etmek için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Belki.”

“Birkaç fikrim var.” Sol elimi tutup dudaklarını yüzüksüz parmağımın üzerinde gezdirdi. İçimden küçük bir ürperti geçerken bu, sevdiğim adamın ilgiyle parlayan gözlerinden kaçmadı.

“Ben de bir yıl daha beklemek istediğini sanıyordum.”

“Ne?” diye sordum kesik kesik soluyarak. “Bunu ne zaman söyledim?”

Kaşlarını çattı. “Yani evlenmek istiyor musun?”

“Tabii ki.”

“Benimle mi?”

“Sırf şu soru yüzünden şu anda kararımı sorguluyorum.”

Aydınlık gülümsemesi içimi ısıttı. “Ama düşünmüşsün.”

Öfkeyle homurdanarak göğsünü ittim. “Benimle dalga geçmeyi bırak.”

Dudaklarıma çabucak bir öpücük kondurdu. “Asla.”

“Sinir bozucusun.”

“Ama sen de tek bir soru yüzünden kaçamak cevaplar veriyorsun.”

“Çünkü gerçeği itiraf etmek istemiyorum.”

TEK DİLEĞİM SENSİN

“Bana deliler gibi âşık olduğunu ve bu soruyu sormam umuduyla son birkaç aydır tırnaklarını beyaza boyadığın gerçeğini mi?”

Öldürücü bakışlarım bile onu caydırmadığından konuşmaya devam etti.

Parmağının ucuyla kızaran yanağımı okşadı. “Ne olursa olsun, bence çok şirindin.”

Gözlerim kapandı. “Lütfen en azından huzur içinde utançtan ölmeme izin ver.”

“Böyle bir şeye izin veremem.”

“Keşke versen,” dedim iç geçirerek.

“Doğru ânı bekliyordum,” dedi birkaç saniyelik sessizlikten sonra.

“Doğru an mı?” Söyledikleri karşısında kafam karışmış hâlde ona baktım.

“Kendi kendime konuşup durdum ve bunun neden doğru zaman olmadığına dair bazı nedenler buldum.”

Ah. Aman. Tanrım.

Yanakları kızardı. “Aiden bana aptallık ettiğimi söyledi. Dönüp baktığımda haklı olduğunu görüyorum.”

Birkaç dakika önce öfkeyle çarpan kalbim duracak gibi oldu. “Ne?”

“Bir saniye.” Luke yatak odamıza girip elinde bir şeyle geri döndü.

Doğrulup gözlerimi kısarak baktım. “Nedir o?”

“Benim yaptığım bir şey.” Önümde diz çöküp küçük legolardan yapılmış siyah kutuyu uzattı.

“Bu...” Cümlemi bitiremedim bile.

“Yüzük kutusu mu?”

Elimle ağzımı kapayıp başımı salladım.

“Evet.”

“Bunu sen mi yaptın?”

Luke başını onaylarcasına sallarken gözlerim doldu. O andan sonra ne dediğini tam olarak hatırlamıyordum çünkü kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki kulaklarıma hücum eden kanın uğultusundan konuşmasını zor duyabilmişim ama yüzündeki ifadenin her şeyi açık ettiğine yemin edebilirdim.

“Benimle evlenir misin?”

Sadece benim için yaptığı yüzük kutusunun içindeki yüzüğe bakmakla yetindim. Ömrümün sonuna kadar onu sevmeyi seçmek hayatımda verdiğim en kolay karardı, tek bir kelime söylemek kadar kolay.

“Evet.”

SON

YAZAR NOTU

Eğer bu notu okuyacak kadar ilerlediyseniz *Tek Dileğim Sensin*'e bir şans verdiğiniz için teşekkür etmek isterim. Bu benim uzun zaman sonra bağımsız yayımladığım ilk kitabım, bu yüzden desteklerinize minnettarım.

Dürüst olmak gerekirse hayatımda hiç novella yazmayı hayal etmemiştim. Yani kitaplarımın sırtlarının kalınlığını gördünüz, değil mi? Normalde hedefim 100.000 kelimedir, dolayısıyla bu kitabı 50.000 kelimenin altında tutmak epey heyecanlı bir maceraydı. Bir Noel kitabı olan *Tek Dileğim Sensin* bir roman olmaya çok yaklaşmış olsa da (bu kuralları kimin koyduğunu bilmiyorum), bir şekilde kısa ve sevimli tutmayı başardım. (Ve bunu yapabileceğimi hem yakın arkadaşlarıma hem de kendime kanıtladım!)

*Not: Aslında kitaba ateşli bir sahne koymayı düşünmemiştim çünkü ailemin de okuyabilmesini istiyordum ama bunu yazmayı gerçekten istediğimi hissettim ve işte sonuç ortada.

Tek Dileğim Sensin hoş bir sürpriz oldu. Kimse benim bu tarz bir hikâye yazmamı beklemediğinden eğlenebildiğim ve normalde üzerimde olan baskıyı hissetmeden yazabileceğim anlamına geliyordu. Beni yanlış anlamayın, projelerim üzerinde

çalışmaktan her zaman keyif alırım, zaten bu da diğerlerinden farklı değildi ancak *Love Unwritten* gibi bir kitaptan sonra böyle bir hikâyeye çok ihtiyacım vardı.

Tipik milyarder kalıplarımın uzaklaşmak da aynı derecede eğlenceliydi. Böyle bir hikâyeye yazmak istememin başlıca sebeplerinden biri çok fazla milyarderler temalı kitap yazmış olmamdı. Luke Darling'ın Declan Kane gibi bir yardım gecesinde harcayacak 50 milyonu ya da Lopez kuzenler gibi Wisteria'nın yarısını satın alacak parası olmayabilir ama size sınırlı sayıda üretilen bir LEGO seti almak için saatlerce sırada bekler. Bu davranışın kalbimdeki bedeli bir milyar dolar eder.

Wisteria evreninde anlatabileceğim daha pek çok hikâyeye varmış gibi geliyor, bu yüzden bunun bir son olduğunu sanmıyorum. Bu küçük göl kasabası benim en sevdiğim kurgusal yerlerden biri hâline geldi ve umarım sizler için de öyle olmuştur.

Şimdi gidip Noel şarkılarımı dinleyeceğim,

Lauren

TEŞEKKÜRLER

Kimberly Brower'a, sen olmasaydın bu kitap var olur muydu bilmiyorum, bu yüzden beni yeni fırsatları değerlendirmeye ve bir yazar olarak kendimle yarışmaya teşvik ettiğin için teşekkür ederim. Hayatıma girdiğin için minnettarım çünkü yazarlık yolculuğumu sensiz hayal dahi edemiyorum!

Aimee ve Brower Literary ekibine, her bir kitabımın başarıya ulaşmasında gösterdiğiniz gayret için teşekkür ederim.

Nina, Kim ve VPR ekibine, her kitabımda aklımı kaybetmememi sağladığınız için minnettarım.

Mary'ye, yani namıdiğer Finneas'ıma, hayatıma neşe kattığın ve benim mutluluk kaynağım olduğun için teşekkür ederim. Grafik tasarım söz konusu olduğunda sana EFSANE demekle kalmayıp aynı zamanda en yakın arkadaşlarımdan biri olduğun için çok gurur duyuyorum.

Geleceğin Bayan Darling'i Jos'a, yaptığın her şey ve bana her gün yaşattığın mutluluk için ne kadar teşekkür etsem az! Her zaman yanımda olacağına, beni sakinleştirip birlikte çalıştığımız her projenin güzelliklerini hatırlatacağına güveniyorum. Bu kitabı yazarken yaptığın konuşmalar ve attığın sesli notlar

benim için unutulmaz bir anı oldu ve *Tek Dileğim Sensin*'i (ağlama selfieleri eşliğinde) yayımlamam için beni cesaretlendirdi.

Erica, bağımsız olarak yayımladığım ilk kitabımdan bu kitabıma kadar her bir kitabımın yeri çok ayrı çünkü seninle çalışarak yeni bir şey yaratmanın mutluluğunu yaşıyorum. Tutkun, empati yeteneğin ve yazarlarına verdiği sonsuz destek, seninle çalışmayı büyük bir keyfe dönüştürüyor. Birlikte daha nice projelerimiz olacağı için çok mutluyum.

Mitten¹⁴ eyaleti temsilcim Katelyn'e, bana orta batı yaşamını ve kışın McLaren kullanmanın neden kötü bir fikir olduğunu öğrettiğin için teşekkür ederim. Bu yıl Michigan'ı ziyaret ettiğimde (seninle ve ailenle tanıştığımda) oraların büyüsunü iliklerime kadar hissettim ve bunun nedenlerinden biri de sensin.

Marietere, bir süredir bu tür bir Noel kitabı yazmayı düşünüyordum, dolayısıyla bu kitapta birlikte çalışabildiğimiz çok mutluyum. Porto Rikolu okurlarımı en güzel biçimde temsil etmeme yardım ettiğin için teşekkürler.

Kendra, birlikte çalıştığımız her projede seninle tanıştığımıza bir kere daha minnettar oluyorum. Gösterdiğin ilgi ve nezaket bu kitabı yazarken beni derinden etkiledi, sana sarılmak için en kısa zamanda tekrar görüşmeyi umuyorum!

Selina, tüm tıbbi konularda bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim! Geri bildirimlerin beni gerçekten rahatlatı ve verdiği destek için minnettarım!

Beta okurlarıma, sizler bu sürecin en önemli parçasısınız ve siz olmasaydınız büyük ihtimalle bu kitapları yayımlayacak özgüveni kendimde bulamazdım. Bu yüzden bana inandığınız ve her kitabı daha özel hâle getirmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

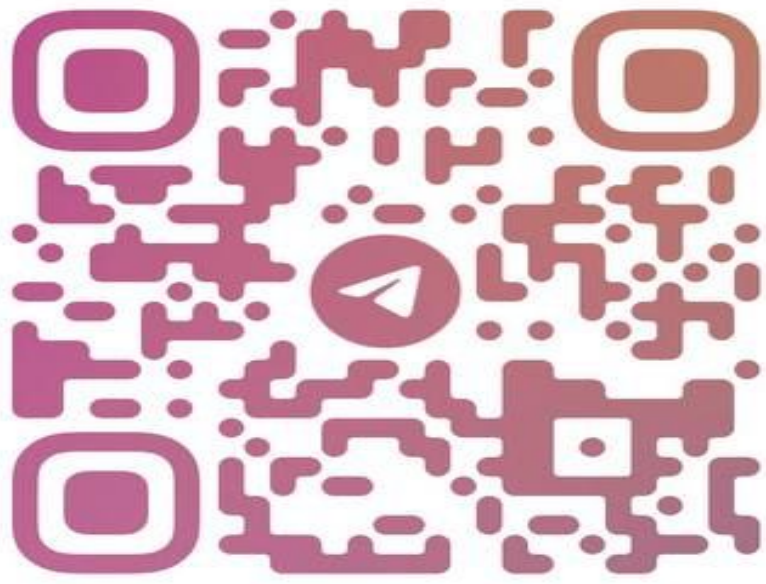
14 Michigan'ın coğrafi şekli, özellikle aşağı yarımada bölgesi tek parmaklı eldivene (mitten) benzediği için bu şekilde anılır. -ç.n.

TEK DİLEĞİM SENSİN

Kayınvalideme, *parrandalar* hakkındaki hikâyelerini o kadar çok seviyorum ki bu kitabı yazarken bana ilham oldular. Birkaç yılımı alsa da sonunda AGDO ailesine olan sevgimi kaleme alabildiğim için mutluyum.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

@AYISIGIKITAP